

Cực Ác Phú Thiếu Gia

Contents

Cực Ác Phú Thiếu Gia	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	54
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58

Cực Ác Phú Thiếu Gia

Giới thiệu

Trốn khỏi nhà!!! Nhưng không phải đào hôn hay bị mẹ kế ức hiếp, Hoắc Tiểu Ngọc chỉ muốn đến trường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-ac-phu-thieu-gia>

1. Chương 1

Đêm khuya, trong một căn phòng rộng lớn, tất cả hạ nhân đều nghỉ ngơi, bốn phía một mảnh an tĩnh không tiếng động, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng chó sủa.

Trên tường rào cao vút đột nhiên xuất hiện một đôi đùi đẹp thon dài, tiếp theo xuất hiện một cô gái nhỏ nhắn cố gắng leo lên tường, không cẩn thận chút thôi tay đã trượt, cả người cô té xuống dưới mặt đất, “Rầm” một tiếng, nàng chật vật ngã gục trên mặt đất, vẻ mặt đau đớn.

Hoắc Tiểu Ngọc nhin đau đau bò dậy, không lo đau đớn, vội vàng quay đầu xem một chút có người bị đánh thức hay không.

Hoàn hảo không có, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Ngẩng đầu nhìn tường rào, nàng đột nhiên có loại cảm giác tự do, cũng càng thêm xác định trốn nhà là đúng.

Trên thực tế nàng trốn khỏi nhà không phải vì đào hôn, cũng không phải vì gây lộn cùng người nhà, tất cả đều bởi vì nàng muốn đi học.

Nhưng, nàng nói thế nào phụ thân vẫn cố chấp không đồng ý, bởi vì ông cho “Nữ nhân không tài chính là đức”.

Nếu như —— nàng chỉ nói nếu như —— ông ấy không phải là phụ thân ruột thịt, nàng thật muốn cầm bao thạch tín độc chết ông.

Bất quá không sao, thiên hạ không có chuyện gì có thể làm khó Hoắc Tiểu Ngọc này.

Nàng cẩn thận từ trong lòng ngực lấy ra một tờ bố cáo bị nàng làm nát nhừ, trên đó viết ——

Muốn đi học? Muốn biết chữ? Nghĩ mười năm gian khổ học tập không người nào hỏi, nhất cử thành danh để thiên hạ biết? Nhanh một chút, Thành Công Văn Học Viện đang chờ các bạn.

Bất luận là nam hài hoặc tiểu cô nương, nhất là các cô nương, hẳn nên nắm chắc cơ hội, hảo hảo học tập, sáng tạo ra một bầu trời thuộc về riêng mình.

Không nên do dự, cũng đừng chần chờ, cửa lớn Thành Công Văn Học Viện vĩnh viễn giúp các bằng hữu đi đến con đường thành công.

Chú thích: Bao ăn, bao ở, bao toàn bộ. Chỉ cần một trăm lượng, một đồng cũng không có thể thiếu.

Thành Công Văn Học Viện, chính là nó.

Nàng tuyệt đối phải đến đó học mới được.

Hoắc Tiểu Ngọc nắm chặt tờ giấy trong tay. Cầm lấy bao y phục nhỏ, tràn đầy quyết tâm sai bước.

“Phụ thân,phụ thân ở nhà ăn no chờ nữ nhi,nữ nhi nhất định sẽ thành công trở về gặp phụ thân.”

Thành Công Văn Học Viện

“Nơi này là phòng ăn,mỗi ngày dùng bữa từ giờ mùi đến giờ dần” Người nói là một mỹ phụ trung niên giọng dịu dàng,khuôn mặt tươi cười .

Nàng chính là sư nương trong Thành Công Văn Học Viện,cũng là người quyết định thúc đẩy học viện thu học trò nữ.

“Nơi này là bể bơi,các người bình thường có thể đi dạo chỗ này,bên kia còn có một máy tập thể dục,muốn đi học cũng cần có thể lực cường kiện .”

Wow! Bể bơi này lớn giống như hồ,bất quá thoạt nhìn càng thêm xinh đẹp.

Không hổ phần tử trí thức,so với cuộc sống nàng ban đầu chỉ học tập nữ công thêu thùa một chút cũng không giống .

Quả nhiên có học vấn .

Hoắc Tiểu Ngọc gật đầu đến độ sắp té,kính nể sát đất nữ nhân trước mắt này .

“Học viện chúng ta rất chú trọng đức tính học trò, trí, thể,đoàn đội, mỹ,khắp mọi mặt đều phải phát triển ngang bằng,mỗi bài giảng của phụ tử cũng đều rất ưu tú.”

“Ừ.” Nàng dùng sức gật đầu.

“Còn gì không rõ ?”

“Không có.”

Hai người đi tới đình nghỉ mát bên cạnh,trên bàn đã sớm chuẩn bị xong một chút thức ăn ngon miệng.”
Tiểu Ngọc. Ta có thể gọi như vậy chứ?”

“Có thể, có thể.” Nàng hết sức vui vẻ cùng vị sư nương xinh đẹp giỏi giang bất phàm này gần gũi nhiều một chút

Liễu Nguyệt thấy tiểu cô nương xinh đẹp vẫn cười hoài với nàng,tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói rồi lại không biết nói từ đâu.

“Tiểu Ngọc,em còn vấn đề gì muốn hỏi sao?”

Hoắc Tiểu Ngọc nghe vậy,gương mặt hiện lên e lệ đỏ ửng, “Em chỉ ngạc nhiên,sư nương tại sao có dũng khí chiêu nhiều nữ học trò,trong khi đó điều cấm đoán ở thời này.”

Liễu Nguyệt nở nụ cười đã hiểu, “Không sai,có câu nói: ‘ Nữ nhân không tài chính là đức ’.Theo quan niệm nam nhân,nữ nhân biết chữ,hiểu chuyện,có trí khôn là một việc rất đáng sợ,ở nơi này lấy nam nhân làm chủ,trượng phu là nhất,nữ nhân nào học rộng hiểu nhiều sẽ uy hiếp đến nam nhân.

“Sư nương,luận điểm của người.....thật đặc biệt.” Nàng cau mày suy tư nói.

“Có sao?” Liễu Nguyệt cười khê mấy tiếng.

Hoắc Tiểu Ngọc ngây thơ gật đầu, “Đúng vậy .”

Thật ra nàng không biết ngồi ở trước mặt nàng Liễu Nguyệt không thuộc về thời đại này,nàng đến từ Đài Loan thế kỷ hai mươi mốt.

Trong một lần động đất,nàng mơ hồ xuyên tới Đường triều,để cho nàng gặp gỡ tướng công dạy học,hai người yêu nhau,thành thân,đồng tâm hiệp lực mở thư viện dạy học.

Tướng công vốn luôn nghe theo lời nàng,sủng ái vô cùng,nhưng ở ba tháng trước,nàng đề nghị chiêu thu nữ học trò,hắn lại kiên quyết phản đối.

Hừ! Xú nam nhân cổ hủ,dám xem thường nữ nhân.

Khẩu khí này Liễu Nguyệt làm sao cũng nuốt không nổi, không để ý trượng phu phản đối, cố ý muốn sáng lập trường học cho nữ học trò vào học, đem kinh nghiệm dân chủ giáo tục quan niệm tự do ở thế kỷ hai mươi mốt toàn bộ truyền dạy cho nữ nhân cổ đại.

“Tiểu Ngọc, nói cho ta biết, em rất thích học sao?”

Hoắc Tiểu Ngọc dùng sức gật đầu, “Thật! Khi còn bé phụ thân đã từng mời phu tử tới dạy em viết chữ, bắt quá đều chỉ học đọc văn, Trình Phụ Ký, Liệt Nữ truyện. Nhưng em rất thích đọc sách, đáng tiếc phụ thân không cho phép em đọc nữa, còn buộc em học thêu, đánh đàn, cho nên em mới đến Thành Công Văn Học Viện muốn tiếp tục đọc sách.”

“Thì ra là vậy. Tiểu Ngọc, em cứ ở lại đây, ở chỗ này em có thể nhận được bất kỳ kiến thức em muốn.”

“Thật?” Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào giống như ánh mặt trời, nhưng tiếp theo trong nháy mắt, ánh mặt trời liền bị mây đen che kín. “Nhưng Em lúc ra cửa quên mang một trăm lượng.”

Liễu Nguyệt không thèm để ý cười, “Một trăm lượng chẳng qua muốn xác định các em tới đọc sách không phải chỉ vì ham vui mà là thật lòng, xem em thật lòng như thế, không sao, tỷ sẽ sắp xếp để xem làm một ít chuyện vặt xem như trừ tiền học, thế nào?”

Hoắc Tiểu Ngọc vui mừng quá đổi, “Dạ, chuyện gì em cũng đồng ý làm.”

“Vậy thì tốt, ăn một chút gì đi, ngày mai phải bắt đầu đi học, sẽ rất cực khổ đấy.”

“Ừm.” Hoắc Tiểu Ngọc cảm động đến sắp khóc lên.

Thì ra cõi đời này vẫn còn người tốt bụng, chân ái mẫn nhân gian.

Thấy bàn đầy món ăn ngon, nàng cũng không khách khí gấp một miếng lại một miếng, ăn hai má phình to, thoạt nhìn rất giống chuột lang khả ái, Liễu Nguyệt càng thêm thích nàng.

“Ăn nhiều một chút.”

“Ừm.”

Đột nhiên Liễu Nguyệt nhớ lại có chuyện phải nói trước, nếu không sẽ có vấn đề lớn.

“Đúng rồi, mấy ngày nữa tỷ có thể rời xa nhà, có việc có thể tìm phu tử hỏi thăm. Bất quá em phải nhớ kỹ, mái hiên phía Tây kia tốt nhất không nên đi.”

“Tại sao?” Hoắc Tiểu Ngọc tò mò hỏi.

“Bởi vì nơi đó có bốn nam nhân biến thái, đi, em sẽ rất nguy hiểm.” Liễu Nguyệt nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Biến thái?!” Hoắc Tiểu Ngọc không hiểu nháy mắt mấy cái, đây là ý gì?

Nghe lời của mình có chút quá lỗ, Liễu Nguyệt xin lỗi cười, “Không phải, nơi đó toàn những công tử có tiền có thế, tính tình đương nhiên sẽ khác mọi người.”

“Người có tiền đều vậy.” Hoắc Tiểu Ngọc đồng cảm nghĩ đến phụ thân của mình.

“Cho nên muội tốt nhất không nên tới gần mái hiên phía Tây.”

“Ừ, muội sẽ nhớ, bình thường không có chuyện gì muội sẽ không đến mái hiên phía Tây.” Nàng bảo đảm nói. Bất quá Hoắc Tiểu Ngọc quên một chuyện quan trọng, đó chính là trí nhớ của nàng không tốt.

2. Chương 2

Tiết Nguyên Tiêu, liên tiếp chừng mấy ngày, ở trên đường có đủ loại kiệu đáng ăn mừng.

Trong Thành Công Văn Học Viện cũng treo đầy đèn màu đủ sắc, phía trên vẽ đồ án tất cả đều do học trò trường này làm ra.

Hoắc Tiểu Ngọc cùng đồng học vui vẻ trên hành lang treo đèn hoa.

Tới học viện đã một thời gian ngắn, quen được rất nhiều bạn học, bắt quá học trò nam và học trò nữ luôn tách ra, cũng không có học chung một chỗ.

“Tiểu Ngọc, bên phía nam nhi tại sao không có không khí tết nha?”

Mở miệng chính là một nữ tử khả ái đáng người mập mạp tròn trịa, nàng tên là Đường Tiểu Mi.

Nghe nói cha nàng là võ quan, sợ hòn ngọc quý trong tay của mình một chữ không biết, chỉ biết đùa bỡn thương, đào, kiếm, cho nên đưa đến nơi này, muốn nàng đi học biết chữ, đồng thời học tập đạo lý làm người.

Hoắc Tiểu Ngọc cùng Đường Tiểu Mi hai người tựa như sói tìm được bạn đồng hành.

“Không biết, nghe sư nương nói, phu tử bên đám nam nhi chính là tướng công của sư nương hai người gây lộn đã gần nửa năm, đến bây giờ vẫn chưa hòa hảo đây.” Hoắc Tiểu Ngọc không rõ, tại sao có nam nhân hay mang thù thế

“Ừm.” Đường Tiểu Mi hai lông mày nhíu thành một đường, tựa hồ rất phức tạp.

Hoắc Tiểu Ngọc cũng không chú ý tới nàng kia suy nghĩ chuyện gì, xem một chút hồng tuyến trong tay dùng hết rồi nói: “Tiểu Mi, ta đi lấy dây tuyến, muội trông chừng những đèn lồng ở đây nhé.”

“Ừ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa gật đầu.

Hoắc Tiểu Ngọc vội vàng vàng chạy đi lấy hồng tuyến, khi trở về hành lang lại không thấy bóng người tròn trịa của Đường Tiểu Mi, chỉ thấy bốn nam nhân đứng trước chỉ trỏ đèn màu.

Nàng nhẹ chân sải bước đi về phía trước, đang định mở miệng hỏi thăm, lại nghe đến lời giễu cợt nhục nhã nhất.

“Cái đèn màu này làm thật đúng là thiên hạ đệ nhất — xấu, còn dám treo lên người đó thật đúng da mặt dày.” Nam nhân cầm lấy đèn lồng nàng làm đổ nói như thế .

“Đúng vậy .” Ba người bên cạnh cũng bật ra giọng cười nhẹ, Hoắc Tiểu Ngọc nghe được sắp bốc lửa.

“Nhìn xem, những lời đề trên đó thật là trẻ con, tựa như đứa trẻ ba tuổi viết .” Nam nhân kia vừa cười nói.

Lần nữa truyền đến một trận cười nhẹ.

“Nghe nói là những nữ nhi làm, điều này cũng khó trách, nữ nhân lo ở nhà lỗ mũi và mắt đều nhỏ, ngay cả làm đèn màu cũng nhỏ, xấu đến đáng thương.”

Người nam nhân này. Nếu như nàng còn nhìn được, ba chữ “Hoắc Tiểu Ngọc” sẽ viết ngược lại.

“Thật muốn trông thấy đến tận cùng là người nào làm món đồ xấu này, nghĩ cũng biết nàng nhất định cũng là quái vật.”

Ba người kia hắng giọng cười to, nhưng thấy chuyện sắp xảy ra, tiếp theo, tiếng cười trở nên càng lớn tiếng.

Giận đến nổi trận lôi đình Hoắc Tiểu Ngọc thuận tay cầm lên đèn màu bên cạnh, không chút nghĩ ngợi dùng sức ném lên đầu xú nam nhân ghê tởm kia

Rầm!

Chỉ thấy một nam nhân cao lớn trên đầu phủ một cái đèn màu lớn, không nhúc nhích, thoạt nhìn buồn cười cực kỳ.

Ba người bên cạnh đã sớm cười kéo ra.

Hoắc Tiểu Ngọc thấy thế, trong lòng giật mình.

Nguy rồi, một phút tức giận công tâm lại cầm đồ đánh người.

Nàng chưa từng thất khống quá như vậy.

“Là ai to gan, dám đánh Bồn công tử?”

Nghe thấy giọng gầm nhẹ hung ác vô tình, Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, nhưng lòng tự ái làm cô nén vọng động không để mình té xỉu hoặc chạy trốn.

“Là ta, Hoắc Tiểu Ngọc.”

Lôi Hào tức giận giật xuống đèn màu trên đầu, một đôi mắt sắc như ưng thẳng tắp bắn đến trên mặt “Hung thủ”.

Bốn mắt giao tiếp, trong lòng hai người chấn động đồng thời có loại cảm giác bị điện giật.

Bốn phía đột nhiên trở nên im ắng, Hoắc Tiểu Ngọc không cần nhìn cũng biết những ánh mắt tò mò toàn bộ rơi vào trên người bọn họ.

Nàng biết mình nên mở miệng nói chút ít, nói gì cũng được, nhưng vẻ mặt xanh mét nam nhân trước mặt hẳn còn dùng ánh mắt sắc bén muốn chém cô ra ngàn khúc, làm cho nàng sợ không mở miệng được.

Lôi Hào nheo mắt nhìn nhóc con trước mắt mới đến bả vai hẳn. Không nghĩ đến mắt cô lộ vẻ thông minh khả ái, lỗ mũi khéo léo, môi đỏ mọng mê người, làn da trắng như tuyết, cảm quát cường hất lên cao.

Nàng như một con cọp mẹ bị chọc giận, tùy thời vươn ra móng vuốt sắc bén muốn xé người.

Bất quá nàng phát uy hình như tìm lộn người.

Hắn cũng là — con cọp hung ác, bất luận kẻ nào can đảm dám chọc hắn, kết quả tuyệt đối sẽ rất thê thảm cho dù đối phương là nữ cũng sẽ không ngoại lệ.

“Hoắc nha đầu!”

Một chữ cuối cùng “Đầu” phun ra miệng, hắn duỗi dài tay kéo nàng tới, cúi đầu tiến tới gần mặt nàng.

“Cô chán sống.”

3. Chương 3

Tiếng rống như sấm Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy lỗ tai mình sắp bị hắn làm điếc.

“Cái gì? Huynh đang nói gì?”

Trong tai nàng chỉ toàn ong ong, thấy được miệng hắn co rút, lại nghe không được hắn nói cái gì.

Nguy rồi nàng không phải bị điếc rồi chứ?

Lôi Hào trợn mắt nhìn chằm chằm nàng, thấy nàng xem lời hắn nói giống không khí liên cực kỳ tức giận.

Nghĩ xem phụ thân hẳn là thủ phủ cả nước, ngay cả hoàng thượng cũng cùng phụ thân hẳn cũng xưng huynh gọi đệ, mà hắn và mười hai hoàng tử có thể nói là huynh đệ, từ nhỏ đến lớn ai dám không nghe hắn? Huống chỉ ở nhà, nữ nhân không có bất kỳ địa vị, muốn nàng cảm miệng biết điều một chút, muốn nàng mở miệng, thì nói lời ngon tiếng ngọt lấy lòng nam nhân, làm một tiểu nữ nhân dựa vào nam nhân là được.

Dám lấy đèn lồng đập vào đầu hắn cũng chỉ có mình nàng, hơn nữa nhóc con này còn cao chưa đến vai hắn.

“Ta nói, nàng dám đập ta, nàng, muốn, chết à!” Hắn lặp lại từng chữ lời ban đầu nói, sau đó dùng lực lay động nàng, gầm thét như sư tử rống, “Nói như vậy nghe được chưa?”

“Ta còn.”

“Không cho phép giả bộ ngu!”

Lôi Hào lại — rống giận, Hoắc Tiểu Ngọc thân thể cứng ngắc không dám động, nam nhân này. Có phải Lôi công đầu thai hay không nha? Lại yêu thích rống to thế.

Hoắc Tiểu Ngọc dư quang khóe mắt thấy nam nhân khác đang nhìn vào nàng, bọn họ đều đang cười.

Hoắc Tiểu Ngọc không hiểu, theo trong miệng Liễu Nguyệt theo nói bốn nam nhân biến thái chính là bốn người trước mắt này sao.

Lôi Hào, Hàn Thiên, Thủy Diêm, Cảnh Tĩnh, ở trong Thành Công Văn Học Viện được phong làm Tứ Toàn Công Tử.

Nói đến Tứ Toàn chỉ chính là cầm,kì,thư, họa tất cả đều là người nổi bật.

Bốn người ưu tú,huyết thống cao quý gia thế làm cho người ta hâm mộ, dáng ngoài tuấn lãng lại càng khiến các nữ nhân thiên hạ khuyh tâm không dứt.

Nhưng có lẽ cũng bởi vì có gia thế hiển hách,bốn thiên chi kiêu tử trở nên khinh bạc ngạo mạn,trong mắt không có người,nhất là đối với nữ nhân.

Hoắc Tiểu Ngọc lần đầu nhìn thấy bốn nam tử xuất sắc như thế,trời cao cực kỳ thiên vị bọn họ,đem cái nào tốt nhất cũng cho bọn họ.

Thật không công bằng!

Phát hiện ánh mắt của nàng bay về hướng những người khác,Lôi Hào sinh lòng không vui,đưa tay nắm người cô,ép nàng nhìn về phía hắn.

“Ta đang nói chuyện với nàng,phải nhìn ta.” Hắn bá đạo nói.

“Huynh làm gì? Buông.”

Nàng bị nam nhân thô lỗ này làm đau quá,một chút nữa nhất định thâm tím cho coi.

“Ta nói nhóc con thì không nên đến nơi này,vừa thấy được nam nhân đã chảy nước miếng,tròng mắt còn sắp rơi ra.” Lôi Hào giọng nói mang theo xem thường,ẩn bên trong là mùi giấm ngay cả hắn cũng không biết.

Hắn không biết,nhưng ba người bạn hắn lại nghe được,ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn sang hắn.

“Huynh đang nói gì? Người chảy nước miếng là huynh sao?” Hoắc Tiểu Ngọc không cam lòng yếu thế đáp trả.

“Nàng.”

Bên tai truyền đến tiếng cười làm gương mặt tuấn tú Lôi Hào đỏ lên,càng thêm thẹn quá thành giận.

Đám người đáng ghét,không giúp đỡ còn cười hắn.

“Huynh muốn làm gì?” Nàng đưa tay kéo lấy vạt áo hắn,dùng sức lôi kéo, cố ý nói tàn ác: “Ta mới không sợ huynh,mập mạp chết bầm!”

Lời kia vừa thốt ra,chỉ nghe bốn phía truyền đến tiếng hít thật mạnh,nàng không hiểu quay đầu nhìn lại,kinh ngạc lúc nào tới nhiều người như vậy?

Bất quá vẻ mặt bọn họ toàn bộ không thấy Lôi Hào khó coi.

Nhưng nàng không sợ,nàng cho hắn chẳng qua chỉ là con cọp giấy phô trương thanh thế,nói nữa,hiện trường nhiều người vậy,hắn nhất định sẽ vì mặt mũi mà đầu hàng .

Cho nên,nàng không sợ.

Lôi Hào cố gắng nén vọng động muốn giết người,hắn mập nơi nào? Lại dám gọi hắn mập mạp chết bầm?

Hắn cần phải bóp chết nàng!

Ba người khác vội vàng kéo hắn ra,Hàn Thiên gấp giọng can ngăn: “Giữ chặt,đừng buông tay.”

“Buông,ta muốn giết con nhóc đó! Nó dám nói ta mập mạp chết bầm?Nhóc tên là gì? Nói ra,ta vui sẽ khắc tên lên mộ bia dùm ngươi.” Lôi Hào nghiêng răng nghiêng lợi nói,không ngừng muốn xông qua,Hoắc Tiểu Ngọc sắc mặt tái mét,lùi lại từng bước.

“Cô nương,cô không nên cố ý cười nhạo khuyết điểm người ta,cũng khó trách hắn tức giận như vậy.”

“Nhưng mà. Hắn mập a!” Nàng nói không có sai.

“Người——” Lôi Hào giãy dựa lực đạo tăng nhiều,Thủy Diêm cùng Cảnh Tình thiếu chút nữa bắt không được.

Trên thực tế Lôi Hào tuyệt không mập,bất quá vóc người hần tương đối cao lớn,trần đầy cứng cáp phái nam,mà hần cũng tự nhận mình có “Vóc người hoàn mỹ” .

4. Chương 4

Hôm nay lại bị con nhóc chưa trở mã cười nhạo hần to con béo ụt ịt,bảo hần làm sao chấp nhận?

Lôi Hào dùng sức vùng vẫy thoát khỏi kiềm chế đám bằng hữu bên cạnh, “Được,để tôi cho cô biết cái gì gọi là làm nam nhân chân chính.”

“Huynh muốn làm gì. A!”

Hoắc Tiểu Ngọc còn không kịp phản ứng,đã bị người ta dùng sức kéo cả người vào ngực,sau đó bị người nam nhân xa lạ hôn môi.

Mọi người đều bị hành động kinh khủng của Lôi Hào khiến cho thổ dốc vì kinh ngạc.

Lôi Hào vốn định trừng phạt hôn cô,để cho nha đầu trong mắt không có người chịu một chút trừng phạt,nhưng không biết tại sao,hần vừa chạm vào môi nàng, hần lại có loại cảm giác không muốn rời đi.

Thật muốn cứ mãi mãi hôn nàng như vậy,vĩnh viễn cũng không muốn rời đi.

Đối với một cô nương xa lạ vừa mới biết,lại có thể làm hần nổi giận lôi đình,Lôi Hào thật không hiểu hần rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Vọng động chạy đi hôn nàng ngay cả chính hần cũng kinh ngạc không thôi,hần tại sao biết làm chuyện cưỡng ép này? Hơn nữa khi hần phát hiện mình làm và vân vân,đã không ngăn cản được.

Nhất định bị nàng chọc tức đầu u mê! Nhất định là vậy .

Hần ác liệt đem tất cả tội danh toàn bộ đẩy tới trên người vô tội Hoắc Tiểu Ngọc,đòi lại một chút mặt mũi phái nam.

Hoắc Tiểu Ngọc dùng sức đẩy hần ra,không nói hai lời liền cho hần một bạt tai vang dội.

“Hạ lưu!”

“Nàng ——” Lôi Hào giận đến nói không ra lời.

“Cô nương,hần không có ý gì bảo hần xin lỗi là được.” Hàn Thiên ra mặt hòa giải.

“Ta.”

“Muốn ta nói xin lỗi? Đừng nghĩ! O! Nữ nhân,chúng ta đã kết lương tử rồi.”

Lôi Hào rống to lần nữa khơi dậy hỏa khí trong người nàng,nàng vọt tới trước mặt hần,lộ ra nụ cười có ý xấu.

“Nếu chúng ta kết làm lương tử ,vậy thì kết được lớn hơn nữa không.”

Bốp bốp!

Lại vang dội thêm một cái tát.

“A!”

Mọi người lại lần nữa phát ra tiếng hít mạnh.

Lôi Hào cả người cứng tại tại chỗ,không dám tin nàng lại làm chuyện không biết sống chết.

“Xấu nữ,cô không muốn sống!” Hần đang muốn xông lên,lại bị thủy Diêm và Cảnh Tình kịp giữ lại.

“Đúng! Bất tốt lắm, ngàn vạn đừng thả loại chó điên này ra cắn người.” Nói xong Hoắc Tiểu Ngọc bưng bình xoay người rời đi.

“Xấu nữ, có gan thì đừng có đi!” Lôi Hào rống to nhưng Hoắc Tiểu Ngọc ngay cả để ý cũng không.

Hàn Thiên lắc đầu nhìn bóng lưng nàng sải bước rời đi, haizzz! Vẫn không ngăn cản được một cuộc ân oán sắp xảy ra.

“A Hào, người không nên tức giận.”

Hàn Thiên vừa quay đầu, lại bị vẻ mặt bạn tốt hù dọa.

Thật là không hiểu nổi. Trên mặt Lôi Hào thế nhưng đang đỏ.

“Người làm gì đỏ mặt vậy?” Hàn Thiên kinh ngạc hỏi.

Theo câu hỏi của y, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người hắn.

Lôi Hào không để ý đến y, bởi vì hắn cảm thấy tim thoảng cái đập thật là nhanh, làm hắn sắp không thể hít thở.

“A Hào, người không phải bị đánh đến ngốc chứ?” Luôn luôn nói ít Thủy Diêm cũng mở miệng hỏi.

Nhận thấy ánh mắt của mọi người, vì sĩ diện Lôi Hào vội vàng thu hồi xuân tâm nhộn nhạo, vẻ mặt hung ác quát lớn mọi người: “Dám đánh Lôi thiếu gia, ta tuyệt đối sẽ không để nhóc con đó sống tốt.”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người không khỏi đồng tình với nha đầu vừa chọc giận Lôi Hào, bởi vì nàng nhất thời khiêu khích, chọc giận chút hổ dữ, cho nên bị nuốt cả da lẫn xương.

Haizzz! Đáng thương quá!

5. Chương 5

Sáng hôm sau, trên lớp học âm ỉ không thôi, tất cả mọi người đều thảo luận chuyện ngày hôm qua Hoắc Tiểu Ngọc đánh Lôi Hào _____ một trong Tứ Toàn công tử.

“Tiểu Ngọc, muội thật dũng cảm, nghe nói Lôi thiếu gia là người có tính tình xấu nhất trong bốn công tử, không người nào dám chọc tên ấy nha.” Một nữ đồng học gầy teo tràn đầy bội phục nói.

“Đừng cao hứng sớm, nghe nói tên đó có thù phải trả, từng có nam đồng học không cẩn thận nói sai, kết quả bị hắn đánh cho không còn là người, thiếu chút nữa chết đấy.”

Tiểu cô nương dung mạo bình thường, nhưng giọng rất dễ nghe nói.

“Đúng vậy. Còn có tên đó rất ghét nữ nhi, cho nên tiểu Ngọc, tỷ ngày hôm qua đánh hắn hai cái tát, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho tỷ.”

“Ta thấy muội nên về nhà lập gia đình là tốt nhất.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Mọi người không muốn nàng đi núp, thì muốn nàng lập gia đình, để tránh tên công tử kia trả thù.

Hoắc Tiểu Ngọc tức giận vỗ một cái lên bàn, “Ta không sai, cần gì trốn tên kia?”

“Không thể nói như vậy, chúng ta là phận nữ lưu, chống không lại mấy nam nhân kia đâu.” Nữ đồng học vốc người gầy yếu sợ hãi nói.

Hoắc Tiểu Ngọc mới muốn mở miệng mắng chửi người, lại bị người còn lại cắt đứt.

“Tiểu Ngọc. Đều tại tỷ hết, Tứ Toàn công tử nhất định có ấn tượng rất tệ với chúng ta, nói học viện nữ của chúng ta đang đá chua goa.”

“Cái gì? Trách ta? “

Hoắc Tiểu Ngọc không dám tin nhìn năm sáu người không vui bên cạnh, trách cứ ra mặt.

Nàng có nghe lầm không nha?

“Hắn nhục nhã chúng ta,cho rằng nữ nhân không nên tới đi học,còn cười chúng ta viết từ rất trẻ con,loại này nam nhân xem thường nữ nhân,các người không tức sao?”

“Tức cái gì? Người nam nhân nào không phải cũng nghĩ như vậy sao?” Một nữ đồng học dung mạo bình thường lơ đãng nói.

“Vậy các người đến đây học làm gì?” Hoắc Tiểu Ngọc tức hừ hừ hỏi.

Đột nhiên,các nàng phụt cười ra tiếng,Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy mình bị các nàng cười nhạo,trong lòng hết sức không vui.

“Cười cái gì?”

“Cười cô thật ngốc thật ngu,ai tới nơi này thật lòng muốn đi học? Không phải nói nữ nhân không tài chính là đực,chúng ta không muốn sau này không ai thèm lấy .”

Hoắc Tiểu Ngọc liếc nhìn thân hình của nàng,ở trong lòng thầm nghĩ:Không có vóc người lại không có nội tại,người nam nhân nào sẽ lấy nàng ta nha?

“Đúng vậy,nếu như không phải vì Tứ Toàn công tử,chúng ta mới không muốn mỗi ngày chi, hồ, giả, dã, một chết!”

“Đúng !”

Những người khác cười phụ họa,Hoắc Tiểu Ngọc nhìn các nàng,trong lòng vừa tức giận,vừa buồn bã.

“Các người không nên đâm mình nữa,để cho nam nhân xem thường.” Nàng bực tức rống to.

Hiện trường một mảnh an tĩnh,một lát sau mới có người phá vỡ trầm mặc,lạnh lùng nói: “Hoắc Tiểu Ngọc cô đừng tự mình thanh cao,cô thật muốn sau này làm tài nữ sao?”

“Ít nhất ta cố gắng hết lòng,không giống đám dung chi tục phấn các người.”

Nữ sinh nói “xin lỗi” cười nói: “Hoắc Tiểu Ngọc,cô cho rằng cô học giống đám nhân được sao? Cô sai rồi,phu tử dạy chúng ta chẳng qua chút ít văn chương,căn bản không phải tứ thư Ngũ kinh.

“Ai nói ?”

“Cô không tin? Vậy cô có thể sang bên phía nam xem thử,phu tử dạy bọn họ rất chân thành,chứ đâu giống chúng ta nơi này,âm ỉ ngất trời còn không thấy phu tử , đó bởi vì bọn họ cho rằng nữ nhi đi học chỉ để vui chơi,nếu như không phải chúng ta bỏ nhiều tiền,chỉ sợ bọn họ đã sớm đuổi chúng ta về nhà.”

Nữ đồng học kia nói theo: “Bất quá,mục đích chúng ta đến nơi này chỉ có một.”

“Đúng vậy,chỉ cần có thể bắt được một trong Tứ Toàn công tử về làm hiền tế,vậy thì quá tuyệt vời.”

“Đúng vậy,bốn người đó rất tuần tú.” ” Không biết chọn người cho phải.”

Đang lúc mọi người tranh nhau thảo luận,Hoắc Tiểu Ngọc đột nhiên đứng lên,không nói hai lời bỏ quyển sách trên tay xuống,tức giận phóng ra khỏi phòng.

Những người khác một lát sau im lại,sau đó giống như không còn chuyện gì nói.

6. Chương 6

Hoắc Tiểu Ngọc nổi giận hùng hùng đi sang mái hiên phía Tây,vừa lúc nghe được phu tử chỉ dạy “Trung Dung” .

Phu tử cũng có dạy các nàng nhưng nội dung không giống nhau,nơi này phu tử dạy tương đối cẩn thận,còn giảng giải đạo lý bên trong,thái độ thật tình nghiêm túc không giống như dạy có lệ,hoàn toàn bất đồng khi dạy các nàng.

Trong lúc nhất thời,nàng ở trong lòng hô to không công bằng,ủy khuất đến muốn rơi nước mắt nhưng nàng nén không để nó rơi .

Lúc này,phu tử nhìn thấy đứng Hoắc Tiểu Ngọc ở ngoài cửa,mọi người cũng theo ánh mắt của phu tử rơi vào trên người nàng.

Lôi Hào vốn cảm thấy nhàm chán sắp muốn ngủ bỗng nhiên thấy đám học trò im lặng,hắn ngẩng đầu liếc mắt sang ,tò mò xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt,hai tay siết chặt,hiển nhiên Hoắc Tiểu Ngọc đang tức giận không kìm được,trong mắt của hắn nhanh chóng hiện lên tia sáng hưng phấn .

“Hoắc Tiểu Ngọc? Nàng tới nơi này làm gì?” Hắn lẩm bẩm nói nhỏ

“Công tử,ngài đang nói gì?”Ở bên cạnh hắn mài mực,thư đồng A Cửu mở miệng hỏi.

Lần trước Hoắc Tiểu Ngọc cùng Lôi Hào xung đột,hắn vừa lúc đi nhà xí,cho nên bỏ qua màn hay kia.

“A,cô nhóc kia có phải lần trước đánh công tử.... “

“Bực mình!” Lôi Hào nhẹ trách một tiếng,tò mò đứng dậy đi ra ngoài nhìn xem xảy ra chuyện gì.

“Phu tử,ta có lời muốn nói với phu tử.” Hoắc Tiểu Ngọc cố nén tức giận mở miệng.

Mặc dù biết không công bằng nhưng tôn sư trọng đạo nàng vẫn hiểu .

Phu tử cau lại lông mày,không vui nói: “Hoắc Tiểu Ngọc,hiện tại đang giờ học,trò không ở trên lớp học,chạy đến làm gì?”

“Ta ——”

“Cái gì cũng không cần nói,trò nhanh chút trở về.” Phu tử không nhin được ra lệnh.

“Nhưng ta ——”

“Có chuyện gì ngày mai lên lớp hãy nói.”

“Nhưng ——”

“Phu tử nói muốn,lúc này đang dạy học.” Lôi Hào vừa nói mát vừa đi đến trước mặt nàng,

Xú nam nhân! Bỗng dưng chạy ra đây làm gì,nàng giận giữ nhìn chăm chăm hắn.

Nếu như ánh mắt có thể giết người,hắn sớm đã bị nàng thiên đao vạn quả.

Nhưng hắn không phải vậy.

Vừa thấy được nàng,tim của hắn không khống chế được nhảy liên hồi,đồng thời tức giận chuyện lần trước bị tát.

Chưa bao giờ có cảm giác đặc biệt đối với bất kỳ một nữ nhân nào,Lôi Hào cố gắng đè cảm giác khác thường trong lòng,cố ý dùng từ khinh thường,thái độ lạnh lùng nói với cô.

“Là ngọn gió nào thổi tài nữ lại đây nha?”

“Mập mập chết bầm,ngươi đừng chọc ta.” Nàng nổi giận thét.

Nàng vừa thốt ra lời,chỉ thấy mọi người thổ hốc vì kinh ngạc vội vàng thối lui đến góc,để tránh gặp phải vạ lây,bởi vì mặt người nào đó đã biến thành màu đen.

“Ta nói rồi, không cho phép gọi ta mập mập chết bầm, xấu nữ nhân!”

Hắn bắt được đầu vai nàng,nhìn thẳng mắt nàng,muốn cho nàng một ánh mắt hung ác hắn tự nhận bình sinh mới có.

“Mập mập chết bầm.”

Hoắc Tiểu Ngọc một chút cũng không để lời hắn vào tai.

“Nàng ——”

“Người ta muốn tìm không phải là người.”

Nàng vung tay hất ra, đi đến trước bàn phu tử đang đứng nhìn trò hay.

“Phu tử, ta muốn thỉnh giáo phu tử, vì sao thái độ phu tử dạy học trò có hai loại? Đối với nam nhân phu tử thật tình, còn đối với nữ nhi, phu tử chỉ tùy tiện có lệ, chỉ cần chúng ta hiểu tam tông tứ đức, đây là tại sao?” Nàng không muốn tin nàng tôn kính ông thế, nhưng đối đại bọn họ như vậy.

Bộ dáng hùng hổ chất vấn của nàng, khiến phu tử luôn xem thường nữ nhân sợ hết hồn.

“Ách, này.” Ông chợt dạ nói không ra lời.

“Bởi vì nữ nhân đi học căn bản là chuyện rất hoang đường.”

Giọng Lôi Hào lại vang lên phía sau nàng, nhưng nàng không quay đầu lại nhìn.

Hắn nhàn rỗi không có chuyện gì làm sao? Tại sao cứ theo phá nàng?

7. Chương 7

Nhưng nàng hiện tại quan tâm không phải hắn, mà là phu tử phân biệt đối xử học trò.

“Phu tử, thầy giảng bài thái độ phân ra nam nữ sao? Ta cũng vậy muốn đọc sách, ta muốn biết nhiều hơn, ta muốn——”

“Trò nhìn xem, nữ nhân nếu như đọc sách, nàng sẽ muốn nhiều hơn, yêu cầu nam nhân nhiều hơn.” Phu tử bật thốt lên lời thật trong lòng.

Hoắc Tiểu Ngọc sắc mặt trắng nhợt, lui lại mấy bước.

“Tại sao?” Nàng không hiểu hỏi.

“Bởi vì nữ tử không tài chính là đức.” Một học trò nam đột nhiên nói ra một câu, ngay sau đó khiến mọi người phụ họa.

“Đúng.”

“Nữ nhân nên trở về nhà, ở nhà giúp chồng dạy con.”

“Đọc sách gì, trở về đi!”

“Đúng, trở về đi!”

Học trò nam chỉ trích như sóng triều bốn phương tám hướng vây quanh nàng, làm nàng không cách nào nhịn được, nước mắt ủy khuất rót cục không tiếng động rơi xuống.

“Câm miệng!”

Một tiếng gầm mãnh thú khiến mọi người nhanh chóng im lặng, Hoắc Tiểu Ngọc ngẩng lên cặp mắt sương mù nhìn người nói—— Lôi Hào.

Hắn đi tới trước mặt nàng, bày ra bộ dạng bảo vệ, nhìn mọi người người lãnh ngạo nói: “Trên đời này, người có thể mắng nàng chỉ có ta, ai dám mắng nữa, tới đây!”

A! Hắn nói cái gì?

Hoắc Tiểu Ngọc vốn cho rằng hắn trút giận dùm nàng, ai biết hắn nói ra lời đáng ghét kia, bảo người làm sao chịu nổi?

“Lôi Bàn Tử, ta cho người biết, ngay cả người cũng không được mắng!”

Hướng về phía mặt hắn rống to, nàng rơi nước mắt xấu hổ xoay người bỏ chạy, không để ý Lôi Hào ở sau lưng kêu gọi.

Hoắc Tiểu Ngọc lao ra học viện, cổ nén nước mắt chạy đến trên đường, lòng cô đau quá, đau quá.

Tại sao có thể như vậy?

Nàng bắt quá chỉ muốn giống nam nhi đọc thêm chút sách, tại sao có nhiều người phản đối như vậy?

Tại sao chỉ nam nhi mới có thể đọc sách, nữ nhi thì không thể? Thật quá không công bình!

Nhìn thấy cách đó không xa có một khách điểm, trên cửa treo một chữ “Rượu” thật to, nàng không chút nghĩ ngợi liền đi vào trong, đang lúc tìm gian không người nào ngồi xuống.

“Tiểu nhị, đem một bình nóng nhất cho ta.” Nàng lớn tiếng nói.

Nàng muốn mượn rượu giải sầu.

Điểm tiểu nhị sững sốt một chút, biểu hiện trên mặt giống như không nhờ một tiểu cô nương ban ngày đi uống rượu.

Lại kỳ thị giới tính!

Hoắc Tiểu Ngọc dùng sức vỗ bàn, ” Nhanh lên một chút, nếu không ta sẽ phá khách điểm này!”

Khách là thượng đế, điểm tiểu nhị vội vàng đem lên một bầu rượu, sau đó tận lực tránh Hoắc Tiểu Ngọc một thân hỏa khí rất xa.

Vừa nghĩ tới nàng sở dĩ rời nhà trốn đi, đơn giản chỉ muốn đi học, hiểu nhiều một chút, tăng thêm chút ít kiến thức. Không nghĩ, tất cả nam nhân đều hẹp hòi như vậy, sợ nàng thông minh hơn họ sao.

“Buồn cười, ta không nói muốn đi thi Trạng nguyên, so đo cái gì?” Nàng ngửa đầu uống xong một ngụm rượu, hiểu chút nữa bị sắc đến ngất đi.

Bất quá nàng vừa uống một chén lớn, “Sớm biết ta gọi Vương đại ca cách vách dạy ta, ít nhất ta có thể sử dụng mỹ nhân kế.”

“Chỉ sợ sẽ lộng xảo thành chuyên, xấu nữ.”

Thanh âm rất quen thuộc, là hắn? !

8. Chương 8

Hoắc Tiểu Ngọc chỉ ngẩng đầu liếc hắn một cái, không có mở miệng nói chuyện.

Lôi Hào kính tự ngồi bên người nàng, không khách khí cầm lấy chén rượu trên bàn uống cạn.

“Ừm, rượu nóng như vậy mà nàng uống, thật không sợ chết.”

“Không cần người quan tâm.” Nàng đưa tay đoạt lại bầu rượu, tức giận nói: “Còn nữa, muốn uống rượu tự mình mua.”

Đối mặt nàng không thân thiện, Lôi Hào rất kinh ngạc chính là một chút dấu hiệu tức giận cũng không có.

Đổi lại hắn bình thường, người dám trêu hắn đã sớm nằm ngửa trên mặt đất, làm gì còn có thể bình an vô sự đoạt rượu của hắn.

Bất quá, Hoắc Tiểu Ngọc là đặc biệt.

“Hoắc Tiểu Ngọc, nàng tại sao nhất định phải đi học?”

Nàng không nói, uống một ngụm rượu lớn, một bộ giống như mượn rượu tự sát .

“Đừng uống nữa.” Hắn đưa tay đoạt lấy rượu trong tay nàng, nữ nhân mà uống rượu gì nha?”

“Người cũng xem thường nữ nhân?” Nàng bĩu môi bất mãn chất vấn.

“Ta không có nói như vậy. Bất quá, nữ nhân cần phải biết điều một chút đợi ở nhà, làm mọi chuyện tốt chuẩn bị chờ nam nhân trở về.”

“Sau đó nam nhân nói một câu,nữ nhân ngay cả thốt một tiếng cũng không dám.Nếu như nam nhân ở ngoài không vui,về nhà tự chỉ vào thê tử chửi ầm lên, nữ nhân ngay cả phản bác cũng không được,cả chỉ có thể dựa vào nam nhân.Nếu như không lấy lòng nam nhân thì sống không nổi, có đúng không?” Hoắc Tiểu Ngọc bần liên hồi một đồng câu,nói xong còn đưa tay kéo lấy vạt áo của hắn.

“Người cũng muốn lấy một thê tử không biết gì,gìống như đứa ngọc ngày ngày chờ đợi ở nhà,mỗi ngày chỉ chờ người trở lại,lấy lòng người, sau đó sinh một đồng con,nhưng ngay cả tên bọn họ cũng không biết viết,người thích thê tử vậy sao?”

“Ta.”

Hắn không lời nào để nói,bất quá cũng không đồng ý lời của nàng,hắn còn chừ nghĩ đến chuyện lập gia đình nha.

“Đây là bên ngoài hay trong khuê phòng? Cùng một nữ nhân chưa nói mấy câu làm sao tâm linh tương thông? Căn bản phát tiết trên nhục thể,vậy không bằng đi tìm kỹ nữ chẳng phải dễ dàng hơn,yêu thì tới,không yêu thì đổi người khác,nam nhi các người không phải có mối nối cũ sao,ta nói rất đúng phải không?”

Lôi Hào trừng mắt nữ nhân uống say nói một đồng chuyện, “Nàng say rồi.”

“Ta không có.Ta cho người biết,tại sao ta nhất định phải đọc sách,người phải nghe rõ,ta chỉ nói một lần! Người có đang nghe không a?” Nàng say đến kéo ra y phục hắn.

Mới vừa rồi uống xong bụng rượu đã phát huy tác dụng,đem nàng từ nữ nhân lý trí bình thường biến thành nữ say rượu.

Thấy Hoắc Tiểu Ngọc bỏ đi lễ giáo gần sát hắn,mùi thơm trên người nàng hòa với mùi rượu,làm người ta một trận lâng lâng,hắn muốn ôm chặt nàng một chút.

Trời ạ! Hắn không phải cũng say chứ?

“Ồ, mập mạp chết bầm, ta đang nói chuyện, người nghe được không?”

Hắn tức giận điên rồi, cảnh cáo nói: “Không cho phép gọi ta mập mạp chết bầm,xấu nữ nhân.”

“Người thật lớn lá gan.” Nàng một thanh kéo lấy vạt áo hắn,kéo về hướng mình,mặt hai người cơ hồ dán tại cùng nhau, “Dám đối với ta như vậy? Người có gan không!”

“Bộ dạng nàng xấu thế,ai dám lấy nàng nha?”

“Hừ,người muốn lấy ta rất nhiều,bất quá. để ta chọn,gìống như hai tháng trước,phụ thân ta muốn ta lập gia đình, ta.”

“Vậy người gả sao?” Khẩu khí của hắn mang theo một tia khấn trương.

Hoắc Tiểu Ngọc đột nhiên tựa đầu vào trên vai hắn,say rượu làm gương mặt nàng đỏ bừng,trông mắt trong veo như nước lóe sương mù ,thoạt nhìn thật quyến rũ động lòng người.

Trong lúc nhất thời,hắn lại có vọng động muốn hôn nàng.

Uống rượu say Hoắc Tiểu Ngọc hoàn toàn không biết suy nghĩ Lôi Hào nếu không sẽ không rúc vào trong ngực hắn,nói chuyện.

“Người ta thích đọc sách lên không lấy? Cũng bởi vì ta là cô bé sao? Không công bình! O, họ Lôi ,người nói, có phải không công bình hay không?”

Nàng hỏi nhưng Lôi Hào không có như lúc trước cãi lại,chẳng qua dùng trông mắt đen nhánh xinh đẹp chăm chú nhìn nàng.

“Người làm gì nhìn ta như vậy?”

“Có sao?” Hắn mỉm cười hỏi,rất thích khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng,thật là khả ái.

“Có .”

“Nhìn nàng như thế nào?”

“Như ta là gà con thơm ngon,còn ngươi là Đại Dã Lang khát khao khó nhin,muốn một ngum nuốt trọn ta.” Nghĩ đến bộ dáng hấn nhìn nàng chảy nước miếng, Hoắc Tiểu Ngọc không nhin được cười khanh khách lên. Bất quá nàng còn chưa cười đủ,Lôi Hào đã đưa hai tay ôm lấy mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Ta muốn nuốt nàng.”

9. Chương 9

Hoắc Tiểu Ngọc tim ngừng đập một chút,sau đó bắt đầu nhảy rất nhanh.

Hấn đang nói cái gì? Nàng có nghe lầm không

Lôi Hào đưa tay giữ nàng lại thật chặt,kéo nàng ngồi lên đùi hấn,nàng e lệ muốn đứng dậy lại bị hấn ngăn,nàng không thể làm gì khác hơn tựa tại trên ngực hấn.

Hoắc Tiểu Ngọc hai gò má nóng hổi nàng chưa bao giờ có bất kỳ tiếp xúc thân mật với người khác phái nha.

“Không thể,nam nữ thụ thụ bất thân, mau buông.” Nàng nhỏ giọng nói,hai tay chống đỡ trên ngực muốn đẩy hấn ra,nhưng hấn siết càng chặt hơn.

“Ta muốn...”

“Huynh không.”

“Có thể.”

Lôi Hào nhếch cánh môi khêu gợi không chút do dự đặt lên môi nàng,lưỡi nóng bỏng xâm nhập vào miệng nàng,mặc sức trêu chọc nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc bị hành động hấn dọa sợ cả người cứng đờ,động cũng không dám động,chỉ có thể để mặc hấn tận tình cướp đoạt môi nàng.

Lôi Hào hôn nàng thật sâu,muốn cho nàng thần hồn điên đảo,mờ mịt không biết ai đột nhiên lại phát hiện người thần hồn điên đảo là hấn.

Không được,nên ngăn cản hấn,làm sao có thể để một người nam nhân tùy ý nhục nhã nàng, không được!

Hoắc Tiểu Ngọc ở trong lòng liễu mạng kêu to,nhưng hai tay thật chặt ôm hấn,rượu phát tán làm cho nàng mất đi lý trí,chỉ còn theo đuổi khoái cảm tình dục.

“Huynh đừng như vậy.” Thừa cơ sở sàng là hành động không đạo đức,nàng muốn mở miệng trách cứ hấn,nhưng lời nàng nghe ra dường như hữu khí vô lực.

“Thích không?”

Trời ạ! Hấn tại sao dám hỏi như thế?Bảo nàng nên trả lời thế nào?

Không có được đáp án xác thực,hấn lại cúi đầu cho nàng một nụ hôn tương đối dịu dàng,làm trong lòng nàng như nai con đi loạn,toàn thân tê dại.

“Thích không?” Hấn thở hển hển hỏi,bộ dáng giống như không có đáp án hài lòng sẽ không bỏ qua.

“Huynh đúng là tảng đá.” Nàng lẩm bẩm tự nói.

Hấn hơi nhíu lông mày, “Nói gì?”

Tim nàng nhảy lên,vội vàng nói: “Ack,ta nghĩ tạm được.”

Hấn nhíu lông mày nhăn càng sâu “Không có nữ nhân nào không thích nụ hôn của ta.”

“Nhưng ta cảm thấy chỉ được.”

Hấn dám so nàng với nữ nhân khác? Hoắc Tiểu Ngọc trong lòng một trận hỏa lớn.

Nhưng càng làm nàng tức giận chính là,nàng tại sao phải thấy khó chịu?

Nàng cố chấp khiến hắn có chút nổi giận, “Nàng trước kia có hôn qua nam nhân khác sao?”

“Không có.” Nàng không phải loại lạm tình.

“Nếu không có, vậy nàng không tư cách nói nộ hôn của ta chỉ tạm được.”

“Nhưng ta thật chỉ thấy vậy.”

“Nàng. đáng ghét!”

Lôi Hào giận đến hôn nàng lần nữa, quyết định hôn đến đầu óc nàng choáng váng, nói ra nàng rất thích nộ hôn của hắn, không nghĩ tới Hoắc Tiểu Ngọc chủ động giơ lên hai tay hoàn lên cổ hắn, nóng bỏng đáp lại hắn.

Chờ hai người lưu luyến không rời tách ra, đầu của nàng tựa vào trên vai hắn, tiếng thở gấp quanh quẩn bên tai hắn, hơi thở ấm áp phun tại lên cổ hắn.

Nộ hôn của nàng dẫn tới hắn bị dục hỏa thiêu đốt.

Chẳng biết lúc nào động dục niệm với nàng, là nàng cảm đồ đập hắn, hay là một khắc nàng quăng hắn cái tát?

Đúng vậy, chưa từng có người dám vút hắn bạt tai, chỉ có nàng, nhóc con chanh chua không sợ chết này.

Bất quá một cái tát của nàng cũng đánh trúng tim của hắn, khiến hắn không quên được nàng.

Nói thật, hắn không thích mình luôn nghĩ đến nữ nhân, muốn một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân luôn làm trái hắn.

“Như thế nào? Nộ hôn của ta tương đối khá, có đúng không.” Hoắc Tiểu Ngọc đã say đến hoàn toàn không biết gì.

Thấy nàng nheo mắt, xem lỗ tai hắn như lỗ tai heo mà cắn, rõ ràng thấy say đến bất tỉnh nhân sự còn không tự giác hấp dẫn hắn.

Nếu như hắn là chánh nhân quân tử, hắn hẳn đưa nàng trở về, để cô ngủ ngon một giấc, ngày thứ hai để cô chịu thống khổ say rượu xem như trừng phạt.

Nếu như hắn là chánh nhân quân tử.

Chết tiệt, hắn không muốn làm chánh nhân quân tử gì hết, nhất khi nàng đang ở trong ngực hắn, cảm nhận được thân thể uyển chuyển của nàng dán hắn, mùi thơm mê người trên cơ thể vây quanh hắn, hắn hoàn toàn, từ đầu đã không thể làm chánh nhân quân tử.

“Tiểu Ngọc, nàng sẽ hối hận, ta sợ ta sẽ khống chế không được.”

Trời mới biết, hắn đời này chưa từng hành hạ quá mình như vậy, mỹ vị đến miệng nhưng không cách nào một ngụm ăn đi, tất cả đều bởi vì hắn cho tới bây giờ chưa từng có cảm giác làm sai.

10. Chương 10

Sắc đẹp trước mặt, hắn còn muốn làm thánh nhân sao.

Nhưng hắn không muốn giậu đổ bìm leo, càng không muốn sau khi thỏa mãn dục vọng của mình, sáng mai thấy gương mặt hối hận của nàng.

Hắn không thích nhìn nước mắt phụ nữ, nhất là nàng.

“Tiểu Ngọc.” Lôi Hào bắt đầu dĩ thử dài, nhẹ nhàng đẩy nàng ra.”Nàng say rồi.”

Ai ngờ mới đẩy nàng, liền thấy sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, một đôi mắt to ngập nước trở nên ảm đạm, chân mày nhíu thật chặt.

“Làm gì?” Hắn hoang mang hỏi.

Không thể nào,bộ dạng nàng tại sao cứ muốn khóc?

“Ồ,nàng đừng khóc,ta ngăn cản vì muốn tốt cho nàng.”

Không còn kịp rồi,nước mắt to như hạt đậu đã chạy ra khỏi hốc mắt.

“Người đẩy ta, người dám đẩy ta?”

“Ta. Ta bắt đắc dĩ .”

Nếu không đẩy ra nàng,hắn liền muốn nàng,sau đó liều lĩnh ở nơi này cùng nàng phúc vũ phiên vân.

“Từ nhỏ đến lớn,ai dám đẩy ta? Chỉ có huynh mập mạp chết bầm này!Huynh!Huynh! Huynh” Nàng vừa nói ngón tay vừa đâm vào ngực hắn.

“Hoắc Tiểu Ngọc,nàng phát điên gì nha?” Một tiếng gầm nhẹ của hắn chặt đứt lời nàng,cũng rống ra nước mắt của nàng.

“Đúng! Ta đang say.” Nói xong,nàng tiện tay cầm lấy cái chén trên bàn quăng về phía hắn.

“Ồ!”

“Ta muốn người ôm ta,không cho phép đẩy ta ra.”

Đây đối với một lòng tự ái nữ nhi thương tổn bao nhiêu,hắn có biết hay không?

“Cái gì? Nàng nói cái gì?” Lôi Hào có chút đỏ khóc đỏ cười.

Hắn suy nghĩ giùm nàng,nhưng nàng tuyệt không linh tính.

“Tốt!” Hắn kịp thời nghiêng người tránh ra chén uống rượu,trong lòng cũng tức giận điên rồi, “Muốn ta ôm nàng có phải không?”

Hắn giống như dã thú nổi điên nhào tới,đem nàng đặt trên mặt đất cứng rắn,làm cho nàng không thể động đậy.

“Huynh không được đè ép ta.”

“Nàng không phải muốn ta ôm nàng sao? Ta hiện tại muốn ôm nàng,nàng biết điều một chút nằm im cho ta.”

“Ta không cần.”

“Nữ nhân đáng chết này!”

Lôi Hào không nhịn được gào thét,hai tay thô bạo kéo vạt áo của nàng,bất quá lại bị nàng liều mạng phản kháng ngăn lại.

“Không cho phép người đụng ta! Ta không muốn người đụng ta!”

“Một lát muốn,một lát không muốn,nàng rốt cuộc muốn ra sao? Ta cho nàng biết,hôm nay ta muốn nàng,nàng tốt nhất làm nữ nhân ngoan nghe lời ta.”

“Đừng si tâm vọng tưởng .”

Hoắc Tiểu Ngọc quyết định dùng hết sức thét chói tai,để ọi người nhìn thấy hành vi man rợ của hắn,nhưng hắn sớm nhìn thấu ý đồ nàng,thật nhanh hôn môi nàng,đem tiếng thét chói tai của nàng nuốt vào trong miệng.

Nàng hai tay nắm lại liều mạng đánh hắn,nhưng vẫn không ngăn cản được hắn cậy mạnh rùng phạt,cuồng dã giãy xéo môi đỏ mọng.

Hắn ôm nàng làm người ta thổ không nổi nàng cảm thấy toàn thân vô lực,muốn phản kháng nhưng một chút lực cũng không có.

Tại sao?

Nhất định bởi vì nàng uống rượu say,cho nên mới không có lực phản kháng,chỉ có thể để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Hoắc Tiểu Ngọc nằm dưới người hấn,thở hỗn hển,liều mạng tìm lý do có thể tiếp nhận.

Mà hấn cũng uống rượu say,cho nên mới đối với nàng dã man thô bạo,tuyệt không có lương tâm.

“Là nàng ép ta,không trách được ta.” Chưa từng nghe qua nam nhân không thể kích thích sao? Nhất là hấn,một khi kích hấn phải giao ra thật nhiều.

“Lôi Hào,đừng mà.”

Nàng mở miệng ngăn cản,một chút cũng nghe không ra giọng nói nghiêm nghị,ngược lại giống như tiểu cô nương làm nũng,đáng thương làm người yêu thương.

“Không,ta muốn.”

Thân thể cường tráng ép chặt thân thể nhỏ nhắn mềm mại,giữa hai người cơ hồ không có khe hở,Hoắc Tiểu Ngọc hốt hoảng nghe được tiếng tim đập thật mạnh.

Nàng đột nhiên đem lỗ tai dán tại trên lồng ngực hấn,say rượu mơ hồ nói: “Lôi Hào,tim của huynh tại sao đập nhanh như vậy?”

Nghe vậy,thân thể hấn cứng đờ,một loại lúng túng bị nhìn thấu khiến mặt hấn không tự chủ đỏ ửng lên.

“Huynh đỏ mặt!” Nàng ngạc nhiên kêu lên,làm mặt hấn càng đỏ.

“Nàng không nên nói nhảm,ta hiện tại tràn đầy nguy hiểm,ta muốn một ngụm ăn hết nàng,biến nàng thành nữ nhân của ta.”

Hoắc Tiểu Ngọc xem lời hấn như gió thoảng qua tai,hai tay hoàn lên cổ hấn,thân thể nho nhỏ lê nhẹ.Lôi Hào nhíu lại mày rậm,không biết nàng rốt cuộc muốn làm gì,đợi đến nàng đem đầu nhỏ rúc vào lồng ngực hấn,hấn mới hiểu được nàng xem hấn như thân cây.

“Nàng.”

“Tim huynh đập thật là nhanh,vừa mạnh vừa có lực,thình thịch,thình thịch.”

“Nàng nghe lầm.” Hấn phủ nhận nói.

“Ta không có nghe lầm,đó chính xác là tiếng tim đập.” Hoắc Tiểu Ngọc nhắm mắt lại,an tâm nghe tiếng tim đập của hấn,từng cái từng cái theo quy luật.

Lôi Hào nghĩ thầm tại sao biến thành như vậy? Hấn không phải nên đẩy ngã nàng trên mặt đất,dùng sức xé y phục của nàng,kéo ra chân ngọc của nàng,thật sâu tiến vào trong cơ thể nàng.

Một tiếng ngáy coi là nhỏ cất dứt tư tưởng tà ác trong đầu hấn,hấn bất đắc dĩ nhìn nhóc con kia dựa vào trong lòng ngực của hấn ngủ thật say.

Không thể làm gì thở dài,hạ thủ với một nữ nhân uống rượu say cũng không có gì quang vinh.

Hấn ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng,giống như bảo bối cực kỳ yêu mến,hai người ôm nhau nằm trên mặt đất.

Cảm giác trải qua,Hoắc Tiểu Ngọc nằm mộng đẹp trước nay chưa từng có,còn Lôi Hào chưa lấp đầy dục vọng còn bị. Cằm lạnh.

11. Chương 11

Sáng sớm hôm sau,khí trời mờ mịt tựa hồ sắp mưa.

Hoắc Tiểu Ngọc rửa mặt xong,chuẩn bị đến Tầng thư quán làm công việc quét dọn,bởi vì nàng đồng ý Liễu Nguyệt làm việc để trả nợ học phí,cho nên không thể lười biếng.

Dọc theo đường đi,nàng trong lòng không ngừng cầu nguyện không nên để nàng gặp nam nhân kia.

Vừa nghĩ tới ngày hôm qua nàng uống đến bất tỉnh,nếu như bị cha nàng biết,nàng làm sao đối mặt cha cộng thêm tất cả lớn nhỏ trong nhà họ Hoắc.

Bất quá nghe tiểu Mi nói,chuyện nàng ngày hôm qua uống rượu say truyền khắp toàn bộ học viện,mọi người đều biết nhưng không có một người dám nói ra ngoài.

Nguyên nhân chỉ có một,bởi vì từng bị nghiêm nghị uy hiếp qua.

Hừ! Chuyện ngày hôm qua hẳn cũng có phần,nhất định là sợ mất thể diện,mới đi uy hiếp không ọi người nói,nhất định không phải là phải bảo vệ thanh danh nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc cố ý nghĩ như vậy,để che dấu cảm giác của mình dành cho hắn.

Hắn bất quá chỉ là công tử có tiền,bất học vô thuật khuếch đại gia thế,nếu như không phải phụ thân hắn có tiền,hắn căn bản chẳng là cái gì.

Nhưng trong lòng nàng có một thanh âm nho nhỏ phản bác: Lôi Hào là một trong Tứ Toàn công tử,nếu được xưng”Tứ Toàn”,đương nhiên tinh thông cầm kỳ thi họa,không phải là dạng ngu ngốc tốt mã.

Nàng còn chưa đáp lại lời này,một thanh âm khác vang lên trước:Nam nhân đó cười nhạo nữ nhân đọc sách là trẻ con,nhằm chán ngay cả heo chó cũng không bằng,nàng Hoắc Tiểu Ngọc mới không thích hắn.

Nhưng hắn hôn ta,đó là nộ hôn đầu cũng.

Nhưng người đầu phải nộ hôn đầu của hắn.Chớ ngốc,công tử ca như hắn chỉ xem nữ nhân như trò vui,người đừng bị hắn ta lừa.

Nhưng ——

Không có nhưng,tất cả chỉ là cảm giác sai lầm của người——

Hoắc Tiểu Ngọc dùng sức lắc lắc đầu, “Đủ rồi,không được nghĩ nữa.”

Thấy nàng lẩm bẩm tự nói,một gã thư đồng không dám đến gần nàng,hắn không ngừng quay đầu nhìn bốn phía,tựa hồ đang tìm cái gì.

Hoắc Tiểu Ngọc thấy thế,không hiểu bắt chước hắn nhìn bốn phía .

Không ai hết,nơi này chỉ có nàng cùng hắn mà thôi.

“Người đang ở đây nhìn cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Cô nương vừa rồi nói chuyện với ai?”

“Chính mình .” Nàng một bộ”thật kỳ quái” nhìn chằm chằm hắn,thấy vẻ mặt hắn kinh ngạc,nàng tức giận nói: “Không được sao,ai cần người quản!”

Nàng không để ý người xa lạ này,tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu thư đồng vội vàng chạy đến gọi lại nàng: “Tiểu Ngọc cô nương,không xong!”

Nàng dừng bước lại,xoay người,dùng giọng nói vừa nghe cũng biết rất dối trá : “Không thể chửi người. Người tên là gì,ta chưa từng thấy người nha?”

Nàng đánh giá tiểu thư đồng trước mắt xem ra chừng mười tuổi,không biết thiếu gia của hắn là ai?

“Ta tên là A Cửu,là thư đồng thiếu gia Lôi gia .”

“Thì ra là Lôi Hào.”

Hoắc Tiểu Ngọc vừa nghĩ tới hắn,ngay cả nói cũng lười phải nói,vốn định gọi A Cửu tránh ra,nhưng khi nhìn bộ dáng ngây thơ kia,nàng không đành lòng nói như vậy.

“Có chuyện gì sao?”

“Thiếu gia nhà ta ngã bệnh.”

Nghe được hần ngã bệnh, lòng của nàng rất buồn phiền, bắt quá nàng rất nhanh che dấu lo lắng.” Phải không? Vậy còn không mau mời đại phu.”

Tại sao tìm nàng? Nàng cũng không biết xem bệnh.

“Mời đại phu xem rồi, nhưng thiếu gia không chịu uống thuốc.”

“Như vậy không ngoan chút nào. A Cửu, người sau này đừng học theo thiếu gia người đó.” Nàng không quên cơ hội giáo dục.

A Cửu tuy vẻ mặt có kinh ngạc, bắt quá vẫn thích ngay vị tỷ tỷ xinh đẹp trước mặt, nhưng hần không dám bởi vì thiếu gia đã nói nữ nhân này là của hần.

“Tiểu Ngọc cô nương.”

“Gọi ta tỷ tỷ là được.” Nàng cười thân thiết.

“Tiểu Ngọc tỷ tỷ, thiếu gia muốn tỷ đến dứt hần uống thuốc.”

Nghe vậy nụ cười trên mặt Hoắc Tiểu Ngọc phút chốc biến mất, trở mặt so với lật sách còn nhanh, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Không rảnh.”

“Nhưng mà.”

“Ta nói ta không rảnh.” Vừa nói xong, nàng liền đi vào Tàng Thư Quán, “Rầm” một tiếng, dùng sức đóng cửa lại khiến A Cửu đụng vào lỗ mũi hần.

Vô tình như vậy?

A Cửu nhìn cửa đóng lại, có loại vọng động muốn khóc.

Hần làm sao khai báo thiếu gia?

Hần từ nhỏ đã ở bên người thiếu gia, chỉ cần thiếu gia mở miệng, không có một người dám cự tuyệt, nếu không kết quả không thể dùng một chữ “Thảm” có thể hình dung.

Tiểu Ngọc tỷ tỷ, là tỷ vô tình trước, đừng trách đệ vô nghĩa, vì bảo vệ tánh mạng, đệ sẽ nói thực với thiếu gia, là tỷ quyết không nhìn tới hần.

12. Chương 12

Wow! Thật thoải mái!

Một phòng vị thư hương làm người ta ngửi cảm giác thoải mái bình tĩnh.

Hoắc Tiểu Ngọc tỉ mỉ rút ra từng quyển từng quyển phủ bụi lau sơ, vừa chùi vừa lật xem, thỏa mãn tò mò của mình.

A! Có thể đi học biết chữ thật tốt.

Nếu như có thể cả đời đắm chìm trong biển sách, không biết sẽ tốt thế nào. Nàng trong lòng mong mỏi.

Đột nhiên, “Rầm” một tiếng!

Đầu tiên là thanh âm cánh cửa bị người dùng sức đánh tới trên tường, tiếp theo là thanh âm sách bị đánh rơi xuống trên mặt đất, khiến cho Hoắc Tiểu Ngọc suy nghĩ.

Là ai lá gan lớn như vậy, mở cửa dùng chân đạp, thật không có lý phép.

“Là ai không có đạo đức, đạp cửa hư cửa phải bồi thường đấy?” Nàng tức giận gào thét, từ trong khe giá sách nhìn lại, nhưng không thấy có người.

Tim nàng đập nhất thời tăng nhanh. Không thể nào! Gặp quỷ sao?

Vừa lúc đó, một bóng đen cao lớn đột nhiên vọt tới trước mặt nàng, nàng bị sợ đến quát to một tiếng.

“Hoắc Tiểu Ngọc!”

Một tiếng tràn đầy tức giận hết sức quen thuộc găm nhẹ truyền đến, nàng đột nhiên dừng lại âm thanh thét chói tai, bình tĩnh thấy Lôi Hào về mặt sát khí đứng trước mặt nàng.

“Huynh làm gì dọa người thế?”

Hắn không có trả lời, chẳng qua nhìn chằm chằm Hoắc Tiểu Ngọc ngồi trong đồng sách. Bởi vì yêu thích sách, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phiếm đỏ ửng mê người, một đôi mắt long lanh như nước trong vắt thật to, đôi môi tròn hồng không vui cong lên.

Thật đáng yêu!

Lôi Hào lửa giận trong lòng biến mất một chút. Ban nãy nghe được A Cửu nói nàng không muốn đến thăm hắn, hắn lửa giận thoáng cái tăng cao.

Hắn ngã bệnh nhưng hơn phân nửa trách nhiệm do nàng mà ra, hiện tại nàng bộ dáng như không liên quan đến mình, hỏi sao hắn không tức giận.

Hoắc Tiểu Ngọc nhìn gương mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, xem ra hắn bệnh không nhẹ.

“Huynh có khỏe không?”

“Ta không tốt.” Hắn bắt được vai nàng dùng sức lung lay, tựa hồ muốn dao động nàng đến tan ra mới thôi.” Ta ngã bệnh tại sao nàng không đến thăm?”

“Ta không phải đại phu.”

“Vậy thì thế nào? Ta muốn nàng đến thăm.” Hắn bá đạo rống to.

“Huynh làm gì thế giống như tiểu hài tử ầm ĩ a?” Hoắc Tiểu Ngọc không vui rống trả lại, nhưng kinh ngạc trên mặt hắn nổi đỏ ửng quá dị.

“Ta nào có?” Hắn lên tiếng phủ nhận.

“Huynh..”

Trong lòng nàng hết sức kinh ngạc hắn lại đỏ mặt, một đại nam nhân mà đỏ mặt a.

Thật kỳ quái!

Lôi Hào cặp tròng mắt đen sắc bén liếc nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói: “Nàng đang nghĩ gì?”

Nếu như nàng trong lòng cười nhạo hắn, nàng hôm nay tuyệt đối chết chắc.

“Ta thấy rất kỳ quái huynh đỏ mặt, ha ha ha. A!”

Nàng còn chưa có cười nhạo xong, một bàn tay to có lực chợt kéo cổ tay mảnh khảnh của nàng, dùng sức kéo nàng đến trong ngực.

Hô hấp nóng rực phả lên mặt của nàng, cảm giác bị áp bách cơ hồ làm nàng không thở nổi.

“Huynh muốn làm gì?”

Hoắc Tiểu Ngọc mở to mắt so với mắt trâu còn muốn lớn hơn, khẩn trương nhìn gương mặt tuần tú đang lớn dần trước mặt.

“Nàng đã nhẫn tâm vậy, ta cũng không cần khách khí với nàng.” Hắn chậm rãi mở miệng, từng chữ từng câu đều mang theo mùi vị nguy hiểm.

Con ngươi đen nhánh lóe ra tia sáng làm người ta không rét mà run, làm cho nàng nhớ lại Hắc Báo đang núp trong góc tối, chỉ cần có cơ hội sẽ nhào đầu về phía trước cắn con mồi.

“Huynh. huynh. Muốn như thế nào?” Nàng rất muốn hung ác một chút, bất quá đầu lưỡi trở nên rất cứng nhắc, nói ra lộ vẻ yếu ớt.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lôi Hào chậm rãi câu khởi nụ cười nhìn Hoắc Tiểu Ngọc trong mắt giống như ác ma .

Nàng nuốt nuốt nước miếng, trong lòng vang lớn tiếng chuông.

Lại tới nữa, chỉ cần người nam nhân này không rống chỉ cần hấn về mặt âm lãnh chăm chú nhìn nàng, chỉ cần hấn vừa xuất hiện bộ dáng đáng sợ, nàng cũng biết nàng thảm rồi.

Đại thiếu gia tức giận đúng là khác người.

“Hoắc Tiểu Ngọc, ta sợ dĩ ngã bệnh, tất cả đều bởi vì ta ôm nàng nằm trên mặt đất lạnh như băng, ta muốn đứng dậy, nhưng nàng sống chết không chịu buông tay, ta chỉ đành ôm nàng trở về học viện, đi để cả người đổ mồ hôi, bị gió thổi mới có thể cảm lạnh, người gây nên là nàng, nhưng nàng ngay cả đến thăm ta cũng không chịu”

“Bộ dạng huynh tuyệt không giống như bệnh rất nặng”

“Ta bệnh chết nàng vui lắm, có phải không?” Hấn dùng lực gào thét, một tay xé vạt áo của nàng, về mặt càng thêm hung ác nhích tới gần nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc hít một hơi, vừa tức vừa vội phản bác nói: “Ta không xấu như huynh nói, huynh đừng đổ oan ta.”

“Đó, phải không?”

Đó, phải không? Nàng có nghe lầm hay không, hấn nói ngắn gọn ba chữ bao hàm rất nhiều ý nghĩa, trong đó rõ ràng nhất chính là —— khinh thường.

Nàng tức giận điên rồi, lông mày dựng lên, hai tay nắm lấy vạt áo hấn.

“Nếu như huynh không tin, vậy huynh tại sao không rời xa ta một chút? Ta tới nơi này chính là muốn đọc sách không phải muốn đấu võ mồm nhằm chán nha.”

Hoắc Tiểu Ngọc nhìn về phía hấn về mặt buồn chán rống to, nàng quyết định mình đã đủ rồi.

“Nàng dám rống ta?”

Lôi Hào ánh mắt nheo càng chắc hơn, khẩu khí thản nhiên, như sự yên tĩnh trước cơn giông bão.

“Ta rống ngươi đấy, như thế nào?” Nàng mặc kệ tất cả nói.

Dù sao trước kia ra tay đánh hấn, hấn cũng chỉ về mặt hung ác gầm thét mấy câu thôi, cộng thêm quãng một đồng câu uy hiếp, nàng yên lặng đứng trước mặt hấn, nàng chỉ mắng hấn mấy câu, tin rằng hấn sẽ không dám làm gì nàng.

“Hoắc Tiểu Ngọc, nàng nghĩ mình là ai mà có thể mắng ta, mà sẽ không phải chịu trừng phạt?” Hấn lạnh lùng chất vấn.

“Ta.”

Nàng nghĩ lại, cũng đúng, nàng không phải người thân của hấn, cũng không phải là thê tử của hấn, hấn không cần thiết dễ dàng tha thứ nàng.

Ai nha, nàng không phải bức mình đến tuyệt cảnh không đường để trốn rồi chứ?

Hoắc Tiểu Ngọc liếc trộm một chút bốn phía, trong tàng thư quán tất cả đều là từng dãy giá sách, lối đi duy nhất thì Lôi Hào đang đứng. Nếu như nàng muốn chạy trốn thì phải đẩy ngã hấn, sau đó giẫm lên người hấn chạy đi.

Bất quá, nàng rất hoài nghi hấn chịu cho nàng giẫm lên không.

13. Chương 13

Họ Lôi kia,huynh có phải nam tử hán đại trượng phu không,khi dễ ta một nữ tử nhu nhược trời gà không chặt,người có xấu hổ hay không!”

Lông mày nhíu lại,nàng chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi nói nhiều .

Hoắc Tiểu Ngọc,nữ nhân ngọc chết tiết này,cộp cũng biết tức giận,nàng không biết sống chết còn nhỏ râu nó.

A..không bị hấn ăn tươi nuốt sống,nàng sẽ theo họ hấn.

Sắc mặt của hấn xanh mét,bất quá vẫn rất tuần tú. Nàng ở trong lòng nghĩ như vậy,nhưng suy nghĩ sau đó nhanh chóng được cô bỏ đi.

Hoắc Tiểu Ngọc,nàng điên rồi sao? Đến lúc nào rồi,còn mơ màng về hấn?

“Đời này có thể làm cho Lôi Hào ta đau lòng chỉ có nữ nhân ta yêu.”

Lòng nàng đột nhiên một sợ hãi.

“Huynh nói gì?” Là nói nàng sao? Phải không? Phải không? Phải

“Nàng yên tâm,nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch,ta cũng sẽ không yêu nàng.” Hấn khẩu thị tâm phi nói.

Tại sao?

Tại sao nghe được hấn nói vậy,lòng của nàng nhói đau?

Là bởi vì hấn nói hấn sẽ không yêu nàng?

Hay bởi vì nàng không muốn nghe hấn nói không yêu nàng?

Cảm giác bị thương làm cho nàng không có suy nghĩ nhiều, tiếp theo trong nháy mắt liền đánh về phía hấn,gióng như mèo hoang cầu trên mặt, trên người bất kỳ nơi nào cũng có thể thấy lưu lại vết máu.

“Hoắc Tiểu Ngọc,nàng điên rồi!” Lôi Hào kêu to bắt được hai tay của nàng,nhưng lực của nàng quá mạnh,làm hấn cảm thấy kinh ngạc.

“Hừ! Huynh nói chết cũng sẽ không yêu ta? Tốt,ta đây sẽ làm cho huynh chết!”

Tiếng chưa dứt,nàng lưu lại trên mặt tuần tú hấn năm vết móng tay,không lưu tình một chút nào.

“Chết tiết nữ nhân,rất đau a.” Hấn rút cục gào thét phát ra tức giận.

Hoắc Tiểu Ngọc bị hấn hét giật mình,thấy hấn thật nổi giận,nàng bản năng đẩy hấn ra,xoay người muốn trốn,nhưng muốn đi đã không kịp.

Lôi Hào như mãnh thú thất khống chạy về phía nàng,không để cho nàng bất kỳ cơ hội chạy thoát.

Lần này hấn cần phải dạy dỗ cho nhóc con không biết trời cao đất rộng này một trận khó quên,để nàng biết Lôi Hào này không phải là dễ trêu .

Hoắc Tiểu Ngọc bị hấn đẩy ngã trên mặt đất,còn chưa kịp lấy lại tinh thần,cả người hấn đã đặt trên người nàng.

“Ta. Ta cảnh cáo huynh,đừng loạn .”

“Ta cũng vậy cảnh cáo nàng,đừng nghĩ phản kháng.” Bàn tay không an phận kéo vạt áo nàng.

“Huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nàng hoa dung thất sắc bắt được tay hấn,không để cho hấn làm loạn.

Hấn dùng lực siết chặt cánh tay nhỏ bé,ngăn lại công kích của nàng,đắc ý cười nói: “Ta nghĩ cổ nhân có câu nói thật tốt,nàng có muốn nghe không?”

“Không muốn.” Hoắc Tiểu Ngọc cố giữ vững bình tĩnh,không muốn ở trước mặt hấn ra vẻ mềm yếu bất lực.

“Nhưng ta muốn nói.” Hấn ác ý trêu chọc nàng.

“Vậy tại sao còn hỏi?” Nam nhân đáng ghét!

Lôi Hào cố ý đem thân thể khổng lồ đặt lên thân thể mềm mại của nàng, để cho hai người thật chắc kề nhau, cơ hồ không có một tia khe hở.

“Ta quyết định muốn đem bệnh truyền cho nàng.”

Sắc mặt của nàng tái đi, “Cái gì? Không thể.”

Lôi Hào trước kia sẽ nghe ai lời của, hiện tại tự nhiên cũng sẽ không nghe lời của nàng, rồi hãy nói đây là nàng tự tìm, dám trêu hấn sẽ phải trả giá thật nhiều.

Bàn tay to của hấn dùng sức xé, chiếc áo phong phanh đã bị kéo ra, lộ ra cái yếm màu trắng.

Ánh mắt Lôi Hào mê muội rơi vào làn da tuyết trắng, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve, mềm nhẵn làm hấn yêu thích không nỡ buông tay.

Khi hấn xoa nhẹ, Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy trong thân thể giống như có ngọn lửa thiêu đốt, thật nóng, thật nóng.

Hấn nắm lấy cảm khéo léo, ngang ngược hôn lên đôi môi hồng nộn, lưỡi nóng bỏng cạy mạnh xâm nhập miệng nhỏ của nàng, bờ môi khô lấy chiếc lưỡi đình hương thơm mịn, cố ý trêu chọc ham muốn sâu trong cơ thể nàng.

Hấn vốn chỉ muốn trừng phạt nàng, nhưng khi nếm đến chất ngọt, hấn giống như gặp quỷ không khống chế được mình.

Nàng muốn trốn chiếc lưỡi của nóng bỏng của hấn, nhưng hấn vẫn bá đạo dây dưa, lý trí của nàng theo cái kia từ từ khuếch trương.

Nàng cảm thấy tứ chi toàn bộ không còn lực, chỉ có thể vô lực run rẩy, suy nghĩ từng chút từng chút biến mất khi hấn cuồng dã hôn hít.

“A. Dừng tay.”

Nàng đưa tay chống đỡ trước ngực, không cho hấn nhích tới gần lại bị hấn bắt được, thật chắc đặt lên trên đầu.

Nàng xấu hổ nhắm mắt lại, nhưng cảm nhận càng thêm khắc sâu được môi hấn rơi xuống vô số nụ hôn nóng bỏng trên da thịt của nàng làm người ta e lệ cả người run rẩy.

Môi hấn nóng như lửa không ngừng hôn trên mặt nàng, chiếc lưỡi ướt át nhẹ nhàng liếm khắp từ lỗ tai đến cổ nàng, cuối cùng đi tới vành tai của nàng, hấn mở to miệng ngậm vành tai nhỏ nhắn khéo léo.

“Huynh không nên như vậy.” Hoắc Tiểu Ngọc giọng nói yếu ớt, muốn giãy dụa lại bị thân thể cường tráng của hấn ngăn cản, nàng cắn bản không thể động đậy.

Tay hấn cũng không còn nhàn rồi, cách cái yếm thật mỏng vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, trêu chọc nhụy hoa nhỏ nhạy cảm của nàng.

Lôi Hào cười xấu xa, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Không nên phản kháng, ta sẽ làm nàng khuất phục.”

“Hừ! Ta Hoắc Tiểu Ngọc chưa biết khuất phục trước bất kỳ ai. A!”

Tay của hấn cách cái yếm thật mỏng vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, trêu chọc nhụy hoa, dùng một loại lực tà ác giầy vò làm người ta muốn rên rỉ.

“Dừng tay!” Nàng lớn tiếng quát bảo ngưng lại.

Lôi Hào lè lưỡi cách y phục liếm láp đầu vú nhỏ nổi lên, “Không nên.”

“Huynh. Hạ lưu!” Nàng giận dữ mắng mỗ một tiếng, nhưng một chút hiệu quả ngăn cản cũng không có.

Vì muốn trừng phạt nàng, hấn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái lên đầu vú nhỏ, nàng không nhịn được sợ hãi kêu lên tiếng.

“Lôi Hào!”

Không thể! Hoắc Tiểu Ngọc ở trong lòng reo hò ,nàng không thể để mặc hấn nhục nhã nàng, tuyệt đối không thể.

Mặc dù thân thể của nàng bởi vì hấn vuốt ve mà trở nên nóng bỏng,nhưng nàng tuyệt không chịu đầu hàng trước hấn.

Lôi Hào thì kéo vật che đây duy nhất trên người nàng,tiếp theo trong nháy mắt,một đôi vú cao nhọn hiện rõ dưới mắt hấn.

Tay của hấn chần chờ một chút,nhưng vẫn kháng cự không được cầm lấy vú nàng,lấy hai ngón tay nắm đầu vú nhỏ nổi lên trước ngực,gian tà kéo ra, đùa bỡn.

“Không nên như vậy. A!”

Nàng không nhịn được yêu kiều lên tiếng,bởi vì Lôi Hào cúi đầu ngậm một nụ hoa màu hồng phấn trên ngực tuyết trắng,sau đó giống như thằng bé trai tham lam mút lấy.

Không được! Hấn tại sao có thể đối với nàng như vậy?

Nhưng toàn thân nàng khó chịu giống bị ngọn liệt hỏa cuồng đốt,sau đó bàn tay mang theo ma lực cấp bách xoa lên cánh môi.

Nhưng như vậy không đúng.Hoắc Tiểu Ngọc tuyệt vọng nghĩ nhưng không thể ra sức.

“Dừng tay,đừng làm vậy.” Nàng mãnh liệt lắc đầu,cánh môi hồng nhuận bật ra rên rỉ mất hồn,khi đầu lưỡi hấn vừa bãi liếm láp đầu vú,nàng run rẩy không thôi cơ hồ không thở nổi.

“Vừa thơm,vừa ngọt,vừa non,nàng đúng là cực kỳ mê người.”

Thanh âm trầm thấp mang theo vô hạn khát vọng,ngón tay không ngừng đùa bỡn nàng,g giống như đang đùa món đồ chơi.

“Dừng. Như vậy.”

Mãnh liệt bị điện giật làm cho nàng không thể nói ra khỏi miệng,chỉ cảm thấy từng đợt khoái cảm chưa từng có lên đến tột đỉnh,nàng không cách nào an tĩnh nằm bất động,nàng cần động thân thể một chút!

14. Chương 14

Hoắc Tiểu Ngọc ngây thơ cho rằng di động thân thể thì cảm giác xấu hổ có thể biến mất.

Nàng không biết ngọa nguậy thân thể mềm mại xinh đẹp như bạch ngọc điêu khắc,ngược lại càng đẩy lên tham muốn Lôi Hào loại người không dễ dàng động tâm .

Mà hấn một khi động dục hỏa,nhất định phải nhận được thỏa mãn mới buông tha.

“Buông,huynh ép ta không thở nổi.”

“Nếu ta không ép nàng,nàng sẽ bỏ chạy.” Hấn không ngần ngại.

Hấn dùng hàm răng nhẹ cắn một đầu vú nhỏ,Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy cả người tê dại như bị điện phóng vào run rẩy không ngừng,càng ngày càng không muốn kháng cự loại khoái cảm bình bồng,một đôi mắt đẹp lóe sương mù,miệng nhỏ đỏ hồng vô thức bật ra rên rỉ mê người.

“Dừng mà. A.”

“Rất thoải mái sao?” Lôi Hào bàn tay vuốt ve mỗi một da thịt mềm nhẵn non mịn,gọng trầm thấp kêu gọi vang lên bên tai nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc trong đầu có một giọng nói không ngừng nhắc nhở cô, không nên khuất phục dưới uy quyền của người nam nhân này.

Nhưng là.

Khi nàng mở ra hai mắt tràn đầy tình dục, đón nhận con người thâm thúy mê người, trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy tất cả kháng cự phòng bị cứng rắn như băng, tất cả đều bị trông mắt đen kia hòa tan.

Hắn chăm chú nhìn trong mắt nàng mang theo tia sáng lay động, làm nàng có loại vọng động không muốn phản kháng, để mặc mình xui lơ trong bàn tay cường tráng của hắn..

Chưa bao giờ có một người làm nàng có loại cảm giác luyến tiếc. Không, đừng bảo nàng động tâm với tên xú nam nhân kia nha.

Trong con người Lôi Hào lóe tia sáng nóng bỏng, hắn nhìn thân thể mê người trước mắt không ngừng ngọa nguỵ, chỉ thấy làn da người nàng phỉm đỏ ửng mê người, vú to tròn bởi vì kích thích mà dồn dập đung đưa, giống như quả chín trên cành thành thực mê người dụ dỗ nam nhân dịu dàng thưởng thức vuốt ve.

Hắn làm sao bỏ qua được tiểu mỹ nhân trước mắt?

Một khi rơi vào trong tay hắn, nếu hắn không thưởng thức tỉ mỉ mùi vị mất hồn, chẳng phải phụ khổ tâm ông trời đưa báu vật này đến trước hắn?

“Ta khuyên nàng đừng kháng cự, nếu không chịu khổ chỉ là nàng.”

“Không. Muốn.”

Một tay hắn dùng sức vuốt ve vú tròn, một tay khác thì vuốt ve mỗi một tác da thịt của nàng, lướt qua bụng bằng phẳng, tay của hắn chậm rãi dời xuống, kéo ra quần nàng, sờ lên nơi tư ẩn giữa hai chân đã sớm ướt đầm.

Hoắc Tiểu Ngọc muốn ngăn cản cũng không kịp nữa, ngón tay của hắn đã xâm chiếm cánh hoa ướt át, đầu ngón tay dọc theo trên mặt cánh hoa lên xuống trên đầu, trong huyết nhỏ chậm rãi chảy ra mặt dịch làm ướt ngón tay hắn.

“A. Không nên như vậy. Người không thể như vậy.”

Khi hắn đích ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp tiểu hạch nhạy cảm, nàng cảm thấy một trận khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng lan tỏa toàn thân, làm nàng không nhịn được cong người lên, trong miệng bật ra một tiếng rên rỉ mất hồn.

“A. đừng làm vậy.”

Hô hấp của nàng càng ngày càng rối loạn, kích thích làm cho người nàng càng hồng, Lôi Hào vừa nhìn liền biết nàng đã đạt tới trạng thái vô cùng hưng phấn.

“Tiểu Ngọc, nàng nên hiểu chưa người nào có thể phản kháng được ta, nhất là nàng.” Thanh âm của hắn khàn khàn, ẩn chứa một tia đắc ý phái nam.

Không!

Nàng không muốn để hắn đắc ý, nhưng ngọn lửa kích thích làm cho nàng đầu vầng mắt hoa, trong đầu trống rỗng, lý trí đã sớm chạy mất tiêu.

Nàng há mồm muốn nói chuyện, nhưng phun ra chỉ là từng đợt thở dốc.

Thình lình ngón tay vốn trên đầu bên ngoài cánh hoa bỗng nhiên xâm nhập khe hẹp nhỏ, bắt đầu ra ra vào vào.

“Đừng. Đau quá. buông ra!”

Nàng không nhịn được bật ra trong thống khổ khoái cảm rên rỉ, khóe mắt hàm chứa nước mắt dùng chút xú lực còn sót lại phản kháng.

“Đừng như vậy.”

Nàng nghẹn ngào lắc đầu, thân thể lại không nghe đáp lại ngón tay chạy nước rút trong cơ thể nàng nàng cắn chặt môi dưới không để ỉnh kêu ra tiếng .

“Đừng sợ, lần đầu tiên sẽ đau .”

Một cái tay của Lôi Hào yêu thương vỗ về thân thể xinh đẹp, đầu vú màu hồng phấn trở nên vừa đỏ vừa cứng, theo thân thể nàng khẽ run .

Không. Hoắc Tiểu Ngọc bắt được tia lý trí cuối cùng, nếu như hắn muốn nhục nhã nàng, nàng sẽ không để cho hắn được như ý.

“Ác ma. Buông. Người đây là dùng bạo lực bắt buộc ta. Căn bản không phải một người nam nhân nên làm Buông.”

Nàng tóc đen tán loạn, một gương mặt tinh xảo đỏ bần, lộ ra ý loạn tình mê.

“Không nên đụng ta!” Nàng sau quay đầu sang nơi khác, trốn tránh nụ hôn vừa rơi xuống.

Lôi Hào ngừng một chút không ép nàng, chẳng qua môi rơi vào đầu vú nhỏ, giống như trừng phạt dùng sức mút lấy, mà ngón tay càng cuồng dã kéo ra đưa vào trong u huyết.

“Không. A. A. Ừ.” Trật trật khoái cảm khiến Hoắc Tiểu Ngọc không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ quỵến rũ.

Lôi Hào không ngừng liếm láp ngực tuyết, cho đến toàn bộ đầu vú nhỏ màu hồng dính đầy nước miếng của hắn, giống như thưởng thức món ăn xinh đẹp nhất.

“A. A. Ta không muốn!” Nàng thở không ra hơi nói.

“Ta muốn nàng, ta không muốn đợi nữa.” Nói xong hắn đứng dậy cởi y phục trên người, thân thể cường tráng sẵn sàng ánh vào mi mắt nàng, làm đôi mắt đẹp trừng thật to .

Nàng cho tới bây giờ không biết thân thể nam nhân có thể. đẹp như vậy, làm lòng người lay động.

Hắn tuyệt không mập, mà tràn đầy cường tráng phái nam, là loại nam nhân “Tốt” làm nữ nhân nhìn thấy sẽ chảy nước miếng.

Ánh mắt nàng kim không được nhìn về vật trường to giữa hai chân hắn, mặc dù không hiểu đó là cái gì, nhưng nàng cũng biết không thể mở miệng hỏi hắn.

“Ta biết nàng muốn hỏi gì, không sai, chính là như vậy.” Lôi Hào giống như có thể nhìn thấu lòng nàng rồi trả lời nàng, sau đó trên má ửng hồng in lên một nụ hôn nóng bỏng.

Hoắc Tiểu Ngọc tức giận trừng hắn, “Người biết ta muốn hỏi gì sao? Ta muốn người không nên tùy tiện cởi sạch trước mặt người khác, người có nghe không?”

“Tức giận à ?” Khẩu khí của hắn không tự chủ sùng ái, đưa tay kéo thân thể nhỏ nhắn qua, để hai chân nàng hoàn toàn hồng hân.

“Ta nói rồi không được đụng ta ——”

“Ta không đồng ý”

15. Chương 15

“Huynh ..tên vô lại này!” Nàng căm giận hét một câu. Nhưng ngay sau đó lo lắng hỏi: “Huynh muốn làm gì?”

Nghe vậy trên mặt Lôi Hào chậm rãi nở nụ cười gian tà, “Ta muốn làm nàng hoàn toàn biến thành nữ nhân của ta”

“Không ——”

Hắn không để ý lời nàng, bàn tay to cầm thật chắc eo nhỏ, chuẩn bị đem khổng lồ của mình hướng về phía trần đầy mật dịch dùng sức đâm vào——

“Cô nương muốn tìm ai?”

Canh giữ ở cửa tầng thư quán ngoài thư đồng A Cửu lớn tiếng hỏi, giống như báo cho Lôi Hào ở bên trong.

“Có người tới, người đi mau.” Hoắc Tiểu Ngọc khẩn trương đẩy hắn.

Vạn nhất bị nhìn thấy, hậu quả nhất định sẽ tệ lắm, nàng sau này làm sau gặp người đây.

“Không! Ta dùng không được, ta muốn.”

Lôi Hào cố ý muốn tiếp tục động tác, nhưng bên ngoài lần nữa truyền đến thanh âm A Cửu, lần này lớn tiếng hơn.

“Cái gì? Người nói chuyện quan trọng, nhất định phải tìm Hoắc cô nương sao?”

“Lôi Hào, coi như ta xin huynh.” Nàng gấp đến độ nước mắt sắp chảy xuống.

Đột nhiên một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, mắt thấy người đi gần đến cửa, Lôi Hào thấp nguyên rửa một tiếng, không cam lòng nhưng phải buông cô ra đứng lên.

“Ta sẽ đến tìm nàng.”

Hắn bá đạo in một nụ hôn bảo đảm lên môi nàng, sau đó nắm y phục trốn trong góc.

Hoắc Tiểu Ngọc vội vàng vàng kéo tốt y phục, ngay cả mở miệng thở gấp cũng không kịp, liền thấy Đường Tiểu Mi xách cái giỏ đẩy cửa vào.

“Tiểu Ngọc, muội ở đâu?”

“Ta ở chỗ này.” Hoắc Tiểu Ngọc lớn tiếng đáp lại, ý đồ hấp dẫn chú ý của nàng, để tránh nàng tìm chung quanh không cẩn thận phát hiện Lôi Hào thì nguy rồi.

Quả nhiên, Đường Tiểu Mi lập tức đi theo tiếng nói phát ra, nhưng cách Hoắc Tiểu Ngọc mấy bước ngừng lại, về mặt nghi hoặc nhìn áo nàng không ngay ngắn .

“Muội làm sao vậy? Tóc tai bù xù ?”

“Ách. . . . Muội sửa sang lại sách, nơi này tro bụi rất nhiều, làm sao có thể chỉnh tề sạch sẽ?” Nàng vội vàng tìm lấy cơ qua loa lảng tránh.

Đường Tiểu Mi không hoài nghi gật đầu, “Cũng đúng.”

Thấy nàng tin tưởng cố vụng về của mình, Hoắc Tiểu Ngọc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp nàng không chú ý, len lén mắt liếc chỗ núp Lôi Hào .

Không bóng người, nói vậy hắn đã đi rồi.

Nguy hiểm thật! Hoắc Tiểu Ngọc thở mạnh một hơi.

“Tại sao?” Đường Tiểu Mi mày cau mày hỏi, không biết nàng tại sao than thở.

“Không có, không có.” Hoắc Tiểu Ngọc vội vàng lắc đầu, trong lòng có một thanh âm nhỏ nhỏ không ngừng nhắc nhở nàng, tốt nhất cách xa nam nhân này một chút.

Tiếp theo, có lẽ vận khí nàng không tốt như vậy, và . . . cũng không có kiên trì như thế.

Sáng hôm sau, Hoắc Tiểu Ngọc sắp xếp thu dọn túi y phục, chuẩn bị về nhà chịu đòn nhận tội. Nếu như phụ thân giận muốn gả nàng ra ngoài, nàng cũng sẽ không nói một câu.

Bởi vì nàng đã chết tâm

Không si tâm vọng tưởng muốn đi học, trở về biết điều lập gia đình.

Vừa mở cửa ra, Hoắc Tiểu Ngọc cúi đầu đi ra, nhưng đụng vào một bức tường thịt cao lớn.

“A! Đau quá!”

“Dám đụng Bồn thiếu gia, Hoắc Tiểu Ngọc, nàg không muốn sống?” Lôi Hào khẩu khí vẫn bá đạo chuyên chế như trước.

Hoắc Tiểu Ngọc vốn muốn mắng trở lại, nhưng ngay sau đó nghĩ mình phải về nhà, tốt nhất không nên âm ỉ với người này, mới vừa dâng lên tức giận thoáng cái tiêu tan.

“Cút ngay, ta không có thời gian nói chuyện tào lao.” Nàng hữu khí vô lực đẩy ra hần, sau khi phát hiện đẩy không ra, liền vòng qua người hần.

“Chờ một chút.” Lôi Hào bắt được tay nàng, hai hàng lông mày nhú chặt nhìn chăm chăm túi quần áo trong tay nàng.

“Nàng mang theo túi y phục muốn làm gì?”

“Ai cần ngươi lo.”

“Đi nơi nào?”

“Ai cần ngươi lo.”

“Không đi học nữa sao?”

“Ai cần ngươi lo.”

“Muốn về nhà rồi?”

“Ai cần ngươi lo.”

“Nàng ——”

“Ai cần ngươi lo!” Hoắc Tiểu Ngọc hỏa lớn hét lớn, “Huynh cho huynh là ai mà quản nhiều thế?”

16. Chương 16

Nàng dám dùng loại khẩu khí này nói với ta!” “Thật xin lỗi, ta không phải đang nói chuyện mà đang rống huynh.”

Không nhìn thấy nàng đang tức giận sao? Xú nam nhân này có phải bị mù không? Hay tự đại cuồng vọng không hiểu được ý người khác?

“Tại sao?”

“Bởi vì ta không phải nam nhân, cho nên ta hiện tại hết hy vọng, ta muốn về nhà, sau đó làm nữ nhi tốt của phụ thân ta, sau đó chờ gả ột người khá giả.”

“Lập gia đình? !”

“Đúng, lập gia đình, sau này đó làm một thê tử thật tốt, sinh cho tướng công một đồng con cái, cả đời không quan tâm đến chuyện học hành gì nữa.”

“Nàng hết hy vọng rồi?”

“Nếu không thì sao? Ta muốn học, nhưng người khác không có ý dạy ta.” Khóe miệng nàng tràn đầy giễu cợt.

Đột nhiên Lôi Hào không nói hai lời kéo nàng đi ra ngoài.

“Ồ! Huynh muốn dẫn ta đi nơi nào?”

Hắn không trả lời, trên mặt anh tuấn bao phủ lạnh lùng khó hiểu, Hoắc Tiểu Ngọc cảm giác có chút lúng túng.

“A! Huynh không nói muốn đi đâu, ta sẽ không đi.” Nàng liều mạng vùng vẫy, một tay nắm chặt cây cột, sống chết cũng không chịu buông.

“Buông tay!” Hắn nghiêng răng nói.

“Không buông! Huynh không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Huynh mau buông tay.”

“Không buông.”

“Huynh——”

“Nếu như nàng không buông ra, người chịu tổn thất sẽ là nàng.”

“Huynh đừng vọng tưởng muốn hôn ta. A!”

Tại sao? Nàng tại sao tự nhiên nói ra lời trong lòng, chẳng phải nhắc nhở hắn chuyện xảy ra ngày hôm qua sao? Nụ hôn nóng bỏng làm nàng choáng váng mất ý thức.

Hoắc Tiểu Ngọc không biết nụ hôn kia đối với Lôi Hào cũng rung động thật sâu trong lòng hắn.

Chưa có một nữ nhân nào tràn đầy ma lực, để cho hắn muốn hôn lại hôn.

Nàng không buông tay, Lôi Hào buông ra, Hoắc Tiểu Ngọc không chú ý, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

Cái mũi rất đau, nhưng nàng không có kêu .

Bởi vì không khí bây giờ hết sức mập mờ, con người trong veo như nước lén nhìn hắn, nhưng ngay sau đó trợn to, không thể tin hắn đỏ mặt như quan công.

“Huynh.” Có khỏe không? Ba chữ kia nàng không nói ra miệng, bởi vì nàng không muốn nói gì để hắn hiểu lầm.

Ánh mắt hắn nhìn nàng như dã thú khát khao, muốn tìm cơ hội nhào lên nuốt con mồi vào bụng.

Lôi Hào lẳng lặng nhìn nàng, trong đầu nghĩ đến nụ hôn ngày hôm qua.

Nụ hôn đó hại hắn mất ngủ cả đêm, tim đập cuồng loạn, cuối cùng hắn dứt khoát rời giường, đi luyện chữ để tâm bình tĩnh lại.

Ai ngờ khi hắn phục hồi tinh thần, lại phát hiện tất cả chữ trên giấy đều là ba chữ—— Hoắc Tiểu Ngọc.

Phảng phất tên nàng đã khắc sâu vào trong tim hắn, đuổi sao cũng không đi.

“Nụ hôn hôm qua.” Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, từng bước nhích tới gần nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc giống như lá cây run rẩy trong làn gió, một đôi mắt như nước long lanh nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú đang nhích đến gần, từ trên người hắn truyền đến hơi thở lần nữa trên choker trái tim yếu ớt của cô.

“Huynh. Muốn làm gì?” Nàng từng bước lui về sau, hắn cũng từng bước tiến tới gần.

“Nữ yêu.”

Giọng nói khàn khàn vừa từ trong miệng bật ra, nàng ngay cả gọi cũng không kịp gọi đã bị hắn ôm eo, một tay kia thô bạo nâng người nàng lên, môi mang theo hơi nóng bá đạo đặt lên đôi môi tròn mọng, không để ý nàng giãy dụa, cưỡng ép nàng mở miệng, cưỡng ép nàng đón nhận xâm nhập của hắn, giống như muốn nuốt nàng vào trong.

Hoắc Tiểu Ngọc dùng hết lực liều mạng đẩy hắn ra.

“Huynh muốn để ta thở không được chết sao?” Nàng thở hổn hển nhìn chằm chằm hắn.

“Thật xin lỗi. . . .” Hấn vừa nói ra đột cảm thấy thẹn quá thành giận, “Chờ một chút, Bồn thiếu gia không bao giờ nói xin lỗi.”

“Tên lợn tự cao tự đại!” Nàng cảm giận la hét.

“Đáng ghét!”

Hấn đưa tay đẩy ngã nàng,giống như dã thú nhào đến,mặc cho nàng liều mạng vùng vẫy cũng không quan tâm,chỉ muốn nếm mùi vị của nàng.

Hấn muốn nữ nhân này thuộc về hắn,hắn muốn nàng nhất định phải là nàng.

Buông ra. Hoắc Tiểu Ngọc ở trong lòng liều mạng reo hò,muốn mở miệng nhưng không có cách,đầu lưỡi Lôi Hào trượt vào miệng nàng, hơn nữa. Đang chuẩn bị muốn giết chết nàng,bởi vì nàng thở không nổi rồi.

Tên sắc lang này! Nàng vùng đôi tay liều mạng đánh vai hắn,nhưng người đau là nàng.

Nàng phản kháng khiến Lôi Hào nổi hỏa,đã hôn đến nóng bỏng vậy,tiểu mèo hoang này còn không ngừng phản kháng. Tốt,nếu như ta không hôn đến nàng xỉu,ta sẽ không mang họ Lôi.

Không được! Nàng muốn ngất xỉu.Hoắc Tiểu Ngọc hốt hoảng nghĩ tới.

Hắn hôn nóng bỏng làm nàng thở không nổi,cảm thấy trước mắt tối sầm,cả người mềm nhũn trong cánh tay cường tráng của hắn.

“Tiểu Ngọc? !”

Không thể nào,hắn thật lợi hại thế sao,hôn đến nữ nhân này vui đến bất tỉnh?

Nhìn gương mặt đỏ hồng giống như đóa hoa mềm mại,Lôi Hào cười thật kiêu ngạo.

“Hoắc Tiểu Ngọc,ta biết nàng chạy không thoát mị lực phái nam của ta.”

Hắn quyết định,chính là nàng,hắn muốn yêu nàng.

Bởi vì chỉ có nàng bị hắn hôn đến ngất xỉu,hắn làm chuyện tốt chấp nhận nàng,để tránh hại nàng tan nát cõi lòng,như vậykhông tốt chút nào.

Lôi Hào tự ình đứng,ôm Hoắc Tiểu Ngọc đang ngất đi đến mái hiên phía Tây.

17. Chương 17

Huynh đã làm gì nàng ấy?” Một thanh âm lười biếng nhưng cực kỳ dễ nghe từ bên phải Lôi Hào vang lên.Hắn là một trong tứ toàn công tử Cảnh Tĩnh.” Nào có?” Ánh mắt Lôi Hào thủy chung không rời khỏi cô nương đóng chặt hai mắt nằm trên giường.

“Không cần nói cũng biết nhất định kiệt tác của Lôi thiếu gia chúng ta.”

Một thanh âm nam tử khá thấp chìm dựa vào vai trái Lôi Hào,ánh mắt giống như người trước cũng rơi vào cô nương nằm trên giường.Hắn là Thủy Diêm cũng là một trong Tứ Toàn công tử.

“Ta nói Lôi thiếu gia này,một tiểu mỹ nhân yếu điệu,huynh không phải đánh nàng rồi chứ?” Mở miệng tiếp theo chính là Hàn Thiên chừng chặc nhất.” Không có, ta chỉ hôn nàng.”

“Cái gì? !”

Giống như nhìn thấy quỷ,ba người còn lại giống như bị giật điện không nhin được bật lên .

Cảnh Tĩnh nhướn mày, “Huynh tại sao hôn nàng ta?”

Thủy Diêm mặt lạnh, “Không phải huynh động lòng với người ta rồi chứ?”

Hàn Thiên mặt không chút thay đổi, “Huynh muốn phản bội chúng ta,trở thành nô lệ của tình yêu?”

Nhìn thấy ba huynh đệ mình phản ứng kịch liệt, Lôi Hào cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Hơ! Có khoa trương vậy không? Ta không có động lòng với nàng,bất quá nàng đã yêu ta,cho nên mới bị nộ hôn của ta mê đến trời đất quay cuồng,ngất đi.”

Vừa nói vậy ba người bên cạnh có thể thở phào nhẹ nhõm,nếu như là vậy thì tốt rồi.

Theo quan niệm bọn để nữ nhân yêu bọn họ thì không sao,nhưng ngàn vạn không nên ngu ngốc yêu nữ nhân.

Một khi yêu người bên ngoài xinh đẹp động lòng người,bên trong tham lam xảo trá như bò cạp,những ngày tiếp theo sẽ sống bi thảm như sống dưới địa ngục.

Lúc này,người trên giường giật giật,mắt thấy nàng sắp tỉnh lại.

“A Lôi,chúng ta còn có việc,đi trước nhé.”

Vừa nói xong,ba người sau lưng như có độc xà mãnh thú đuổi theo tông cửa xông ra.

Lôi Hào không có thời gian rồi để ý ba người có chứng sợ nữ nhân ,hắn vui vẻ nhìn nàng chớp chớp hai hàng lông mi đập dài,sau đó chậm rãi mở mắt ra.

“Tiểu Ngọc,nàng đã tỉnh.”

Vừa thấy được mặt hắn,Hoắc Tiểu Ngọc nhìn chằm”Lôi Hào,huynh không thích ta nên muốn trả thù ta,cho nên mới muốn giết ta,có đúng không?”

Vừa nghe nàng lên án,nụ cười trên mặt Lôi Hào cứng lại,về mặt hưng phấn đông cứng,thấy vậy Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy cả người rét run.

“Xấu nữ nhân,nàng thật không nói lý,nếu ta quả thật muốn giết nàng,nàng có thể ở chỗ này hét lớn với ta hả?” Tính thiếu gia của hắn cũng bộc phát.

Tại sao nàng luôn cho hắn không có ý tốt muốn hại nàng? Không sai,hắn không có ý tốt với nàng,nhưng đó chỉ là dục vọng chứ không phải muốn hại chết nàng.

“Huynh muốn làm ta thở không được mà chết,giờ còn cáo trạng trước hả?”

“Ta làm nàng thở không được.” Hắn thật sắp bị nữ nhân này làm tức chết.

“Không phải nàng cũng rất thích sao.” Hắn không nhịn được rống to.

Nói cái gì? Xú nam nhân không xấu hổ này nên chết đi!

Hoắc Tiểu Ngọc không chút nghĩ ngợi kéo lấy vạt áo hắn,nghiến răng nghiền lợi nói: “Ai nói,nộ hôn của huynh chỉ làm ta buồn nôn.Nếu huynh đụng vào ta,ta nhảy vào trong hồ tắm ba ngày cũng không hết mùi buồn nôn.”

“Cái gì?” Bàn tay lớn vịn hai vai,dữ tợn nói: “Những nữ nhân mà ta yêu qua đều nhớ thương, khen không dứt miệng.”

“Đó là chừa mặt mũi cho huynh.”

“Nữ nhân chết tiệt !”

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm nàng,tròng mắt đen lóe hừng hực lửa giận,hai tay nắm chặt vai nàng,hắn không được bóp nát nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc nhìn thấy bộ dáng hắn tức giận,một loại sợ hãi không tự chủ được nổi lên trong lòng,nàng sai rồi.

Lúc trước cùng hắn đấu võ mồm hắn cũng rất tức giận,nhưng không có động tay động chân với nàng,nhưng lần này hắn không nhất định tha cho nàng.

“Huynh tốt nhất đừng mơ vô lễ với ta,chỉ cần huynh động vào một cọng lông của ta,phụ thân ta tuyệt sẽ không bỏ qua huynh.” Nàng cố gắng giấu giọng nói run rẩy,mặc dù không biết có hiệu quả không.

“Nữ nhi rời nhà trốn đi,nàng cho rằng có thể dựa vào phụ thân nữa sao?”

Sắc mặt của nàng tái đi, “Huynh!”

18. Chương 18

“Rồi nói tiếp,ta mặc kệ phụ thân nàng là thần thánh phương nào,ai chọc ta ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua,ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.”

“Lôi Hào,huynh dám!”

Hắn thật dám,hắn nắm tóc nàng dùng sức kéo lại,ép nàng ngẩng đầu đối mặt con người to đen của hắn,ý đồ dùng lửa giận hùng hực thiêu cháy nàng.

“Hoắc Tiểu Ngọc,nàng nhìn xem ta có dám không.”

Vừa nói xong hắn liền lĩnh chiếm lấy đôi môi của nàng,giống như mang theo trừng phạt cuồng dã cướp đoạt mật ngọt trong môi nàng.

Nàng dùng tất cả lực trong người đẩy hắn ra,sau đó không chút nghĩ ngợi quăng cho hắn một bạt tai.

“Nàng dám đánh ta?” Lôi Hào giọng cực kỳ lạnh lùng làm da đầu người ta tê dại.”Đây là lần thứ ba.”

“Đáng đời huynh.” Hoắc Tiểu Ngọc quát cường nói, không có phát hiện mình đang không biết sống chết nhỏ râu mép của cạp.

“Nàng phải trả giá thật nhiều !”

Hắn cúi xuống người xuống,ánh mắt hung ác,toàn thân cao thấp đốt ngọn lửa tức giận,Hoắc Tiểu Ngọc thấy thể lòng càng sợ hơn,càng thêm dùng sức phản kháng.

“Buông,nếu không,ta kêu to sẽ có người biết đường đường Lôi thiếu gia lại khi dễ nữ tử nhu nhược,vậy người _____”

“Không ai sẽ nói,hơn nữa ta sẽ làm nàng không thể nói ra!” Hắn lạnh lùng ngắt lời.

Sắc mặt nàng ba hồi trắng ba hồi xanh, “Người. Muốn làm cái gì?”

Lôi Hào không trả lời vấn đề của nàng,chỉ cúi đầu nhìn bộ dáng hoa dung thất sắc của nàng,thấy tóc dài xoa trên gối đầu,nhưng vẫn đẹp đến làm người ta nín hơi.

Hắn muốn làm gì?

Hắn muốn vươn tay bóp vòng cổ mảnh khảnh,sau đó dụng lực để nàng hết nói những lời hắn không muốn nghe.

Nhưng mà

Hắn càng muốn hơn chính là nhào đến người nàng,hôn sâu nàng,nghe được tiếng thở hổn hển giống cừu con khi nàng nằm dưới mình.

Không! Hắn sẽ không giết nàng .

Bởi vì hắn vô cùng muốn nhìn,thân thể dưới xiêm y màu trắng có mê người như gương mặt nàng không? Chỉ mùi thơm thiếu nữ trên người nàng cũng đã làm tim hắn đập loạn nhiệt,huyết mạch phản trương.

“Ta nghĩ ta có phương pháp tốt hơn để trừng phạt nàng nói năng lỗ mãng,để hoàn toàn hiểu ta Lôi thiếu gia,cũng không phải loại Xấu nữ nhân như nàng có thể chọc.”

“Ta cảnh cáo huynh,đừng làm loạn .”

Trong lòng nàng nổi lên tiếng chuông cảnh giác,từng bước lui về sau,nhưng chỉ bức mình đến góc giường không đường thối lui.

Lôi Hào gương mặt tuấn tú vén lên nụ cười gian tà,vươn tay kéo lát vạt áo mỏng manh của nàng.

“Sai,ta chính là muốn làm loạn,hơn nữa nàng không ngăn cản được ta.”

“Không!”

Đang ở nàng sợ hãi kêu,hắn đồng thời thô bạo xé rách áo nàng,lộ ra làn da tuyết trắng cùng với bụng nhỏ.

“Huynh muốn làm gì?” Nàng sợ hãi giọng nói không che hết run rẩy.

“Không nghĩ tới nàng thật đẹp.” Hắn tán thưởng nói.

Cái yếm màu đỏ làm cho làn da xin đẹp càng trong suốt,hắn từ trước đến giờ luôn thích những nữ nhân làn da trắng nõn mê người,hắn mê muội xoa làn da bóng loáng,khiến cho thân thể của nàng không tự chủ rung động.

“Buông! Huynh không thể đối với ta như vậy.”

Hoắc Tiểu Ngọc liều mạng giãy dụa,kháng cự ,cái yếm căn bản nho nhỏ căn bản không thể che hết thân thể thiếu nữ xinh đẹp,hai vú trắng nõn cao vút dường như đụng tới mặt yếm,mà nàng càng giãy dụa không ngừng đừng đưa hai vú lại càng dụ dỗ hắn.

“Dừng tay!”

Nàng xấu hổ xen lẫn giận dữ muốn trốn tránh ánh mắt gian tà có thể nhìn thấu nàng,dùng hết lực toàn thân muốn thoát khỏi hắn,nhưng ngược lại làm tăng dục hỏa trong người hắn,bởi vì khi thân thể xinh đẹp ngọ nguậy khiến phái nam bên dưới hắn nhanh chóng sừng to.

“Phản kháng cũng vô dụng,nàng trốn không thoát đâu,ta đã chọn nàng rồi.” Thanh âm của hắn khàn khàn,tiết lộ khát vọng trong lòng hắn.

“Không! Buông ra.”

Nàng còn chưa nói xong đã bị hắn bá đạo hôn cánh môi,nhưng nàng không chịu hé môi;Mặc dù hắn anh tuấn uy nghiêm,toàn thân tản ra mị lực làm người ta cơ hồ không thể kháng cự,nhưng nàng bây giờ chỉ thấy hắn như cầm thú muốn làm hại trong sạch nàng.

Thấy nàng không muốn hé miệng nghênh đón hắn,Lôi Hào không vui lớn tiếng ra lệnh: “Mở to miệng.”

“Không,đại sắc lang. A!”

Hắn kéo quần nàng xuống,dùng sức xé rách quần lót,lúc này từ trên xuống dưới chỉ còn mỗi cái yếm,căn bản che không hết cảnh xuân mê người.

“Không biết điều nghe lời kết quả chính là vậy.”

“Huynh——” Bất lực tui hổ ?Nước mắt thoát cái đảo quanh vành mắt.

Ánh mắt của hắn tham lam đánh giá trên dưới người nàng,cảm giác được toàn thân hắn có một loại ham muốn trước nay chưa từng có.

Những nữ nhân trước kia đối với hắn chẳng qua dùng để phát tiết nhiều tinh lực,nhưng tiểu mỹ nhân quật cường trước mắt,khiến hắn muốn chinh phục đoạt lấy.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ vẩy vào làn da trắng mịn trên người Hoắc Tiểu Ngọc,cái yếm màu đỏ bao quanh hai vú hoàn mỹ lung linh,da thịt mềm mại, chân ngọc thon dài không tỳ vết,ánh mắt của hắn vừa rơi xuống chỗ kín thần bí của phái nữ,trong mắt liền nổi lên tia mê luyến.

Trong mắt hắn không hề che dấu ham muốn khiến cả người cô run rẩy,trời ạ! Sớm biết nàng sẽ không trên chộc nam nhân đáng ghét này,hiện tại cũng sẽ không rơi vào tình trạng chật vật thế.

“Nàng lạnh không?”

Nói xong,hắn thô bạo kéo cái yếm màu đỏ trên người cô đi,để cho thân thể mềm mại trẻ tuổi không chút nào giữ lại hiện ra trước mắt hắn.

“Không,xin huynh.” Hoắc Tiểu Ngọc tuyệt vọng nhắm mắt,cảm giác bất lực được trong cơ thể phảng phất thiêu đốt nàng,làm tất cả suy nghĩ muốn phản kháng đều biến mất.

Hai nụ hoa màu hồng phấn trên vú, không biết bởi vì sợ hãi hay kích động mà đứng thẳng, thật hấp dẫn hẳn, dù dễ hẳn, trong con người hẳn nhanh dấy lên ngọn lửa dục vọng.

Tay hẳn dịu dàng xoa nắn ngực nàng, ngón tay trêu chọc điểm nhỏ đáng yêu, làm người cô nóng lên cơ hồ không cách nào di động.

“A! Không nên.”

19. Chương 19

Nàng không nhịn được kêu nhỏ lên tiếng, bởi vì hẳn cúi đầu mút lấy đầu vú non mềm, bàn tay không an phận dao động qua lại trên người nàng, không muốn bỏ qua mỗi một tác da thịt mê người.

Lôi Hào thỏa thích ngửi mùi thơm thiếu nữ vuốt ve hai vú, mút lấy, giống như lữ khách khát khao nguồn nước ngọt, thỏa mãn cực độ khát vọng.

“Đừng mà!” Nàng phát ra thanh âm yêu kiều gần như nức nở làm hẳn nghe càng thêm hưng phấn.

Hoắc Tiểu Ngọc nắm tay đánh nam nhân bị tình dục làm choáng váng dán sát trên người mình, nhưng ngược lại bị hẳn dùng lực bắt được.

“Nắm đầm của nàng không có tác dụng gì với ta đâu.”

“Lôi Hào, để ta đứng lên!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hét.

“Không !”

Hắn kéo lấy tóc nàng, ép quay về phía hẳn, sau đó môi của hẳn không khách khí phủ lên, lưỡi linh hoạt đưa lưỡi đình hương của nàng.

Thấy vùng vẫy không thoát khỏi hẳn, nàng không chút suy nghĩ dùng sức cắn môi hẳn, hẳn đau kêu một tiếng, mới rời đi môi nàng.

“Nàng thật lớn gan, dám cắn ta!”

Lôi Hào nộ khí trùng thiên giày vò môi mềm của nàng, nếu như ánh mắt có thể giết người nàng đã sớm bị hẳn chặt làm trăm mảnh.

Hoắc Tiểu Ngọc dùng sức đẩy hẳn ra, xoay người bỏ chạy nhưng trốn không được mấy bước đã bị hẳn bắt lại.

“Buông!”

“Vốn muốn dịu dàng với nàng một chút nhưng nàng làm ta giận.”

“Huynh muốn làm gì? Không.”

Nàng hoảng sợ phát hiện đang cỡi y phục trên người, một tay ... khác nắm chặt cổ tay cô để cô không thể tránh thoát.

“Không! Thả ta!” Nàng sợ hãi mãnh liệt lắc đầu, phảng kháng muốn trốn khỏi hẳn.

“Nếu như nàng sớm cầu xin ta, có lẽ ta còn sẽ xem xét, bắt quá bây giờ quá muộn, nàng chọc giận ta, ta không thể dễ dàng bỏ qua nàng.”

Hoắc Tiểu Ngọc tức giận nắm chặt quả đấm, như mưa rơi đánh vào bộ ngực hẳn, chỉ tiếc đối với hẳn mà nói, quả đấm của nàng giống như miệng con muỗi, — một chút đau cũng không có.

“Cái đồ háo sắc! Bàn tay bẩn của huynh không biết chạm qua bao nhiêu nữ nhân, ta tuyệt sẽ không để huynh động vào ta!”

“Không thích tay bẩn thỉu của ta đụng nàng? Khá lắm nữ nhân chanh chua như nàng rất hợp khẩu vị của ta, ta hôm nay không ăn nàng ta không cam lòng.”

“Tên mập chết bầm! Tên lợn tự đại!” Nàng giận nói không lựa lời.

“Mắng nữa đi, chờ chút nữa nàng sẽ mắng không được.”

Về mặt hần trở nên lãnh khốc âm trầm, da thịt toàn thân cứng ngắc chứng tỏ hần tức giận, môi khêu gợi mím thành một đường, ánh mắt chăm chú ngó chừng nàng.

Nàng rớt cục hiểu nàng chọc giận một ác ma.

“Không! Nếu huynh động ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho huynh.”

“Nàng cho rằng nàng đang ra lệnh cho ai? Ta là Lôi thiếu gia.” Trong mắt của hần lóe tia gian tà, khóe miệng giương nụ cười tự tin bất được con mồi.

“Cho dù huynh là Thiên hoàng Lão Tử, cũng đừng mong động được ta.”

“Phải không? Vậy thì thử một chút sao.”

“Không”

Hoắc Tiểu Ngọc muốn giãy dựa ngón tay của hần bá đạo đặt lên ngực nàng, thậm chí dùng sức xoa bóp đầu vú nhỏ nhạy cảm.

Một dòng điện tê dại nhanh khó nói lên lời chóng xoẹt qua người nàng, đi tới bụng dưới của nàng, giữa hai chân không tự chủ tiết ra ái dịch ngọt ngào.

Trời ạ, thân thể của nàng tại sao trở nên kỳ quái?

Nóng quá, thật nóng, làm cho người ta muốn kêu ra tiếng.

Bất quá nàng kịp thời cắn môi dưới không để miệng bật ra rên rỉ, đổi lấy nụ cười nhạo.

Lôi Hào đưa tay chậm rãi trượt vào giữa hai chân nàng, nàng vội vàng kẹp chặt hai chân, trừng to mắt hoảng sợ hỏi: Huynh. huynh làm gì a?”

“Ta muốn để nàng hưởng thụ khoái cảm dục vọng, ta bảo đảm nàng sẽ rất thích .” Trên gương mặt anh tuấn treo nụ cười tà ác.

“Không!”

Hần cười tà, bàn tay to không để ý nàng phản kháng kéo ra chân nàng sau đó đem đầu gối chống đỡ giữa hai chân, để cho nàng không thể kẹp lại hai chân, tiếp theo ngón tay thăm dò sâu vào giữa hai chân nàng.

“Chờ một chút.” Nàng thét lên một tiếng.

20. Chương 20

Không kịp rồi!

Ngón tay hần đã mò tới nơi tư mật nhất của Hoắc Tiểu Ngọc, ngón giữa đầu tiên đề lên tiểu hạch trong cánh hoa mẫn cảm tiếp theo nhẹ nhàng ma sát .

“Huynh.”

Hoắc Tiểu Ngọc không nhận được kinh ngạc thở hốc, cảm thấy từng đợt khoái cảm mãnh liệt dâng lên trong lòng, lực mạnh cơ hồ làm nàng không chịu nổi.

Đây là cảm giác mất hồn sao? Trời ạ! Nàng sắp chịu không được.

“Không. Buông.” Xấu hổ đôi mắt ngấn nước, cô tuyệt vọng muốn chống cự động tác mắc cỡ chết người, lại không có tí sức.

Nàng cắn môi dưới không để mình kêu ra tiếng, không để ỉnh rơi nước mắt, càng không để cầu xin hần.

Tuyệt không!

Khi đã làm cả người nàng tê dại vô lực ,ngón tay của hắn chậm rãi thăm dò vào trong khe hẹp,bắt đầu luật động ra vào.

“Huynh không nên. Buông. bệnh đó.” Cho dù nàng cố nén thể nào,nước mắt nhệch nhả đã lăn xuống,bàn tay nhỏ bé siết chặt muốn đánh hắn, lại bị hắn một tay cho nắm chắc,vùng vẫy không ra.

“Không nên phản kháng ta,ta sẽ yêu thương nàng.”

Ngón tay của hắn chậm rãi kéo ra đưa vào,đùa bỡn khe hẹp ướt át,theo ngón tay hắn kéo ra đưa vào truyền đến cảm giác,làm nàng không nhịn được giãy dụa thân thể mềm mại.

“Đừng mà! Buông!” Nàng cố gắng né ngón tay đáng sợ kia,nhưng bàn tay to khỏe của hắn giữ chặt eo nhỏ của nàng,làm cho nàng không thể động đậy.

“A. Không.” Nàng ức không được nhẹ hô lên,đầu bất lực lắc trái lắc phải,phảng phất làm vậy có thể xua đi tất cả khó chịu.

“Đừng nóng vội,ta bảo đảm một lát nữa nàng sẽ yêu chết.” Hắn càng thêm tăng nhanh tốc độ ngón tay,mãnh liệt đâm chọc vào sâu trong cơ thể.

“Đừng.” Nàng vô thức phát ra kháng nghị yếu ớt.

Lôi Hào cúi đầu mút đầu vú nhỏ cứng rắn,dẫn tới nàng phát ra tiếng thở gấp mê người.

“Ta thật thích nghe nàng kêu,gọi thêm mấy tiếng cho ta nghe.” Giọng nói hắn thật nóng bỏng.

“Gọi. Người đầu to! Buông. Buông!” Nàng liều mạng giãy giụa.

“Không buông!”

Mái tóc đen nhánh xoa lên trên gối,dáng vẻ quyến rũ,giờ phút này Lôi Hào giống như dã thú,chỉ muốn mạnh mẽ đoạt lấy nàng,làm gì chịu buông tha?

Bất quá nàng kịch liệt giãy dụa khiến hắn không thể nhịn dục hỏa hành hạ,hắn quyết định cho nha đầu hung dữ này một bài học.

Hắn dùng lực mở ra hai chân ngọc mềm mại trơn mịn,không để ý nàng kháng nghị thét chói tai,đem khổng lồ đã sớm cứng rắng chống đỡ trước cửa huyết.

“Ta muốn nàng biến thành nữ nhân của ta.”

Hắn khát vọng nàng khát vọng đến thân thể đau đớn,cũng không cách nào nhịn được.

“Không!Huynh không thể...tổn thương ta. Không. A.”

Khi Hoắc Tiểu Ngọc không ngăn cản được hắn cường ngạnh tiến vào thân thể nàng,trong miệng không nhịn được bật ra tiếng thét đau đớn,hắn như một cây Mộc Côn nóng bỏng hung hăng đâm thủng người nàng.

“Đau quá.”

Lôi Hào đau lòng vươn tay nhẹ vỗ về gương mặt xinh đẹp của nàng,hắn không thể đau thay nàng.

“Đừng đụng ta! Đau quá!” Hai tròng mắt nàng hàm chứa nước mắt xen lẫn oán hận.

“Tiểu Ngọc,đừng sợ,đau đớn thoáng cái sẽ biến mất.”

Hắn ở bên tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ,eo cũng bắt đầu chậm rãi luật động,dụ dỗ nàng từ từ buông lỏng tiếp nhận toàn bộ của hắn.

“Không. Đau quá. Đó. huynh. Ta hận huynh.”

Vừa mới bắt đầu Hoắc Tiểu Ngọc không tin hắn nói,vật kia đâm mạnh làm nàng đau quá làm sao có thể biến mất đây?

Nhưng hắn nói dịu dàng giống như mê hoặc,đau đớn từ từ biến mất,đổi lấy trợn trợn khoái cảm tê tê đại,dại,như dòng điện nhanh chóng lén qua tứ chi nàng.

Nàng không biết ham muốn nguyên thủy trong cơ thể phái nữ đã bị hắn hoàn toàn dụ ra ngoài,chuyển hóa thành vô tận khoái cảm đánh sâu toàn thân nàng,làm nàng cảm thấy mình không còn chán ghét người kia.

“Không. A. Ừ. A. Đây là.” Nàng vô ý thức phát ra tiếng ngâm khe.

“Đúng! Chính là vậy,nàng có cảm thấy càng lúc càng vui vẻ.”

Ta cũng vậy. Trong lòng Lôi Hào tự cộng thêm một câu của mình.

Hắn không ngừng hôn môi nàng,tham lam mút lấy chất lỏng thơm ngọt trong miệng nàng,động tác phía dưới càng lúc càng nhanh.

Hoắc Tiểu Ngọc lý trí từ từ bị bao phủ khi hắn cuồng mãnh chạy nước rút,hai tay hắt siết chặt eo nhỏ của nàng,nàng không tự chủ được luật động đong đưa thân thể,thở hổn hển.

“Không! Buông. Buông ra. A!”

Lôi Hào kích cuồng đưa đẩy thật mạnh,làm cho nàng cảm thấy từng đợt sóng vui thích như điên bao phủ nàng,làm cho nàng yêu kiều bật ra.

Hắn vốn không muốn phóng ra nhanh,nhưng không biết nàng quá mức ẩm áp chắc chẽ,hay con người mơ màng,đổ mồ hôi lâm ly,miệng nhỏ hồng nhuận bật ra nước nỏ,đương nhiên không chịu được hắn tiếp tục đoạt lấy.

Không biết trải qua bao nhiêu lần cao trào,Hoắc Tiểu Ngọc chỉ có thể vô lực ngã dưới người hắn để hắn tùy ý đoạt lấy,tay nàng ôm chặt lấy hắn,trong cực độ vui thích,nàng không nhận được hé miệng cắn vai hắn,để lại một loạt dấu răng có máu trên vai hắn.

Lôi Hào phát ra một tiếng gầm nhẹ,sau đó thân thể khổng lồ run rẩy,đem dịch nóng toàn bộ phóng ra trong người nàng.

Cả người hắn co quắp cuối xuống ôm chặt nàng,chôn đầu vào trong mái tóc mê người.

21. Chương 21

Trong phòng tĩnh mịch,trên giường hai thân thể trần truồng quấn giao chung một chỗ,hai người không ngừng thở dốc lần lượt thay đổi,ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Không biết qua bao lâu,Hoắc Tiểu Ngọc mở miệng phá vỡ trầm mặc.

“Buông ra.” Ngữ khí của nàng lạnh như băng.

Lôi Hào ngẩng đầu không vui nhìn chằm chằm nàng, “Nếu nàng trách ta vừa rồi làm đau nàng,đó là do nàng gieo gió gặt bão nếu nàng không phản kháng lời ta ——”

“Im miệng !” Nàng tức giận cắt đứt lời hắn,dùng sức cắn môi dưới,sắc mặt tái nhợt phẳng phất tùy thời tùy có thể ngắt đi.

Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy thật nhục nhã,bị hắn cường bạo sẽ cảm giác như thế,trần đầy thống khổ chán ghét

Không! Đau đứcnùng chán ghét chẳng qua chỉ mới bắt đầu,qua không được bao lâu đã bị nàng quên lãng.Lại nghĩ tới mình vừa rồi khuất phục trong tình dục,tùy ý để nam nhân này định đoạt ta cần ta cứ lấy,nàng cảm thấy buồn nôn hành động của mình.

Hiện tại lý trí biến mất toàn bộ trở lại,nàng mới biết được mình phạm sai lầm lớn,đủ để phá hủy hạnh phúc cả đời nàng.

Mất đi trình tiết quan trọng nhất,sau này nàng phải làm sao?

Hu hu!

“Nàng tại sao khóc?” Lôi Hào đưa tay chạm vào nước mắt trên mặt nàng cảm thấy tay dính chất lỏng ẩm ướt.

“Không nên đụng ta.”

Nàng không biết mình rơi nước mắt khi nào,nàng dùng sức đẩy hấn ra,rút người cúi đầu,tóc dài bao trùm trên thân thể mềm mại tuyết trắng,thật quyết rũ,làm cho nàng thoát nhìn đáng yêu.

“Huynh đã được như ý,hài lòng lắm phải không?”

Nàng ngược đôi mắt đẹp rưng rưng đau khổ nhìn hấn,làm trong lòng nổi lên ác cảm phạm tội.

Hoắc Tiểu Ngọc đột nhiên phát ra thanh âm cười khê tràn đầy khổ sở,tiếng cười nghe vào trong tai hấn đặc biệt chói tai.

“Nàng cười cái gì?”

Nàng theo lời dừng lại tiếng cười,nước mắt lại như chân trâu lăn xuống,hấn nhìn có cổ vọng động muốn ôm lấy nàng,yêu thương nàng thật nhiều.

“Đừng tưởng rằng huynh đã thắng,ta không chịu thua.” Nàng quật cường nói.

“Nàng ——” Hấn cau lại lông mày tức giận nhìn nàng.

“Ta sẽ xem đây là cơn ác mộng,sau khi tỉnh mộng ta sẽ hoàn toàn quên tên cầm thú như huynh.”

Lôi Hào duỗi dài cánh tay kéo nàng vào trong ngực,ánh mắt lóe tia sáng khóe suy đoán, “Như thế nào là ác mộng? Ta nhớ nàng phản ứng rất nhiệt tình——”

Bốp !

Nàng hung hăng cho hấn một tát tai, “Cầm thú!”

Hấn chỉ trầm mặc nhìn chăm chú về mặt đau khổ của nàng,xem ra hấn thật sự tổn thương nàng.

“Buông!”

Hấn chậm rãi buông nàng ra,nàng đứng dậy xuống giường miễn cưỡng mặc quần áo bị xé rách,nhưng giữa hai chân đau đớn làm nàng thiếu chút nữa không cách nào di chuyển.

“Tiểu Ngọc.” Hấn đưa tay muốn đỡ nàng,lại bị ánh mắt giận giữ của nàng ngăn cản.

“Không nên đụng ta.”

Trong lúc nhất thời,tim hấn co rút lại,nhìn nàng từ từ rời đi.

Hấn không ngăn cản nàng,chỉ chăm chú nhìn bóng lưng nhỏ nhắn rời khỏi.

Chết tiệt! Nàng chẳng qua chỉ là nữ nhân thôi!

Hấn trước giờ không mềm lòng với bất kỳ nữ nhân nào,huống chi nàng chọc giận hấn trước,nếu không hấn làm sao giận đến mất đi lý trí thô bạo đoạt lấy nàng?

Nhưng người cũng không thể lấy cớ đó khi dễ nàng!Lôi Hào nghĩ đến nàng vừa rồi khóc thảm thương liền tự trách trong lòng.

Là nàng không biết tốt xấu trước,không trách được hấn,đây là trừng phạt nàng nên được.

Rồi nói tiếp,hấn vốn muốn nàng,đoạt lấy nàng cũng không sai. Một thanh âm khác vang lên trong đầu.

Bỏ ra thanh âm tranh chấp hỗn độn trong đầu,giờ phút này hấn chỉ khát vọng có thể —— lần nữa ôm nàng.

Nghĩ tới nơi mê người vừa ấm áp vừa thơm bao bọc hấn,trong lòng hấn lại có ý nghĩ lần nữa triền miên cùng nàng.

Đúng! Hắn là Lôi Hào, từ trước đến giờ muốn thế nào là thế ấy, tuyệt sẽ không dễ dàng khuất phục trong tay nữ nhân.

Đã được người nàng, tiếp theo hắn nhất định phải có được lòng nàng.

..... Hôm sau, Hoắc Tiểu Ngọc vừa mở cửa phòng, liền nhìn thấy người nàng hy vọng cả đời không gặp lại đứng trước cửa.

Nàng rất kinh ngạc hắn tại sao rời giường sớm, sau đó giống như pho tượng môn thần đứng chặn trước cửa nàng.

Vô luận nàng nghĩ thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến Lôi Hào sợ nàng tức giận lên đi về nhà, cho nên đứng trước cửa nàng suốt một đêm.

Vừa thấy được nàng, tảng đá lớn trong lòng hắn rốt cuộc có thể dễ xuống.

“Tiểu Ngọc.”

“Không có ở đây.”

Nàng không nghĩ ngợi liền đóng cửa lại, nhưng Lôi Hào động tác nhanh hơn, dùng thân thể cao lớn ngăn chặn chen chúc đi vào.

“Huynh rút ra! Ta không muốn gặp lại huynh.”

“Nhưng ta muốn gặp.”

22. Chương 22

Hoắc Tiểu Ngọc không để ý hắn, xoay người ngồi trước bàn không thèm để ý.

“Nàng còn muốn đi sao?”

“Hừ!”

Coi như có, nàng cũng sẽ không ngốc nói cho hắn biết.

“Tiểu Ngọc?”

Nàng vừa quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn.

Lôi Hào sớm nên hiểu nàng không đơn giản bỏ qua cho hắn. Chết tiệt, hắn tại sao trên phải nữ nhân khó đối phó thế? Đối lại một nữ nhân dịu dàng đáng yêu sẽ không bị tức chết.

Hắn đặt mộng ngồi trước mặt nàng, dùng cặp con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn nàng.

“Vô luận nàng tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ đuổi theo nàng.”

“Huynh.”

Trong lúc nhất thời, trong phòng căn phòng nhỏ nhỏ tràn đầy không khí khác thường, Hoắc Tiểu Ngọc không biết tiếp lời thế nào.

“Nàng còn muốn giận ta bao lâu?”

Cả đời. Nàng trong lòng oán hận nghĩ tới.

“Cả đời sao?”

Lời của hắn làm cho tim nàng nhảy lên, ngẩng đầu đưa ánh mắt chán ghét nhìn hắn.

Ghét hắn nhìn thấu lòng nàng.

“Huynh cho cả đời là đủ sao? Huynh phải biết, huynh đoạt lấy chính là thứ cả đời ta không tìm lại được, cả đời cũng không đủ ta hận huynh.”

Hắn nhú mày,ngoài dự đoán của nàng hắn không bá đạo như lúc trước,ngược lại giọng nói ôn hòa: “Nếu như ta nói xin lỗi nàng?”

“Nói xin lỗi? !” Khóe miệng của nàng chậm rãi vung lên nụ cười giễu cợt, “Không phải huynh từng nói Lôi thiếu gia tuyệt không nói xin lỗi sao? Ta có đặc biệt gì để làm huynh đột nhiên thay đổi?”

Hắn phạm phải sai lầm không dễ dàng tha thứ,đáng ghét!

“Nữ nhân chết tiệt,ta đã hạ thấp thể nàng còn tức giận——”

“Không ai bắt huynh ăn nói khép nép,huynh cũng không cần ăn nói khép nép,bởi vì ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho huynh.”

“Tốt! Nàng điên rồi.”

“Cám ơn lời khen.”

Hoắc Tiểu Ngọc cố ý lộ ra nụ cười ngọt ngào,mục đích muốn hắn tức giận,tốt nhất tức đến bất tỉnh.

“Nàng——” Hắn bỗng nhiên đứng lên,ánh mắt cuồng loạn,hai tay nắm chặt thành quyền.

Thấy bộ dạng hắn như muốn giết người nhưng nàng không sợ.

“Huynh dám tới đây,ta liền cắn huynh.” Nàng khiêu khích nói.

“Cắn ta?”

“Đúng! Sẽ cắn huynh.”

“Nàng thích chống đối ta phải không?”

“Không sai.” Nàng ngược lên cằm nhỏ,không phục nhìn hắn.

Lúc hai người bốn mắt nhìn nhau,nàng đột nhiên có loại ý nghĩ hoang đường,đó chính là nàng muốn hắn hôn nàng,mạnh mẽ nhào đến hôn nàng.

Trời ạ! Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đột nhiên,Lôi Hào đưa tay ấn vai nàng, Hoắc Tiểu Ngọc như mỳ ngắc đầu,đang muốn mở miệng mắng chửi hắn,đã bị hai cánh môi nóng bỏng khát khao đặt lên.

“Ừm.”

Nàng muốn phản kháng,hai tay đặt trước ngực hắn,nhưng nàng một chút sức cũng không có,tất cả suy nghĩ khi bị môi hắn chạm vào đều hóa thành hư ảo.

“Không.huynh. Mau buông.”

Khóe miệng hắn nhếch nụ cười tà ác, “Nàng cho rằng nàng thoát được rồi? Đừng ngốc.”

“Cứu mạng !”

Dưới tình thế cấp bách,Hoắc Tiểu Ngọc tiện tay cầm lấy chậu nước bên cạnh đập vào đầu hắn,không nghĩ tới hắn né không kịp,vừa vịn bị chậu nước đập vào đầu.

“Rầm” một tiếng,chậu nước đánh trúng đầu hắn vang lên tiếng động thật lớn,nước theo đó chảy xuống,sắc mặt nàng tái đi nhìn gương mặt đau đớn của nam nhân trước mặt.

“Ta. Huynh.” Hắn tại sao không có kêu đau ? Có phải hắn từng luyện qua Thiết Đầu công?

Lôi Hào ánh mắt không dám tin nhìn chằm chằm nàng, hẩu khí bình tĩnh nói: “Nàng dám đánh ta?”

“Ta. Không phải cố ý,tất cả đều do huynh ép ta.” Nàng cố gắng không để môi run rẩy,cố gắng không để vẻ mặt sợ hãi lộ ra ngoài.

“Nàng nhất định phải chết!”

Nguy rồi! Lúc này nhất định trốn không thoát.

Đang lúc Hoắc Tiểu Ngọc tuyệt vọng nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt lại nghe đến "Rầm" một tiếng, tiếng vang thật lớn làm nàng đột nhiên mở mắt ra.

Chỉ thấy Lôi Hào nằm thành hình chữ Đại ngã trên mặt đất

Té xỉu?

"Hắn thật té xỉu sao?"

Nàng cẩn thận sải bước đến bên cạnh hắn, dùng chân đá hắn, "Nè?"

Đối phương một chút phản ứng cũng không có, nàng lúc này mới nghĩ đến hắn có thể đã chết hay không?

Trời ạ! Nàng không phải đã giết người chết? Hoắc Tiểu Ngọc bị dọa sắp khóc lên.

"Lôi Hào, tỉnh mau, huynh không được chết, xin huynh đấy."

Nhưng mặc cho nàng lay động ra sao, hắn vẫn không nhúc nhích.

23. Chương 23

Trong mơ mơ màng màng, Lôi Hào bị tiếng khóc nức nở làm tỉnh lại.

Người nào đang khóc?

Còn khóc thương tâm đến thế?

Hắn miễn cưỡng mở mắt mình, nhìn xung quanh bốn phía một lần, hắn đang ở trong phòng, ánh mắt hắn chậm rãi rơi vào thân thể mảnh khảnh ngồi trước bàn, người nọ vừa khóc vừa già thuốc.

Là tiểu Ngọc, nàng tại sao khóc?

Hắn muốn đứng dậy nhưng toàn thân không có chút lực, đầu choáng váng đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Chờ một chút! Hắn hình như bị người khác dùng chậu nước nện vào đầu——

"Hoắc Tiểu Ngọc."

Hoắc Tiểu Ngọc vừa nghe đến thanh âm của hắn, nhanh chóng ngược mắt nhìn người nằm trên giường, tiếp theo trong nháy mắt, cô lộ nụ cười rực rỡ như hoa, vọt tới trước mặt hắn.

"Lôi Hào, huynh rốt cục tỉnh!"

Hắn nhẹ nhàng gật đầu một cái, muốn mở miệng lại bị nàng động tác đột nhiên nhào vào trong ngực khiến ngáy ngẩn cả người.

"Huynh." Làm sao hắn vừa mới tỉnh, nàng đã trở nên nhiệt tình như vậy?

"Ta sợ, huynh hôn mê mấy ngày, ta thấy huynh động cũng không động, thật giống như đã. đã."

Lời nàng còn chưa nói xong, đã bị hắn tung mình đè dưới người không thể động dậy.

"Huynh muốn làm gì?"

"Đòi chút ít phí bồi thường."

"Phí bồi thường?" Hoắc Tiểu Ngọc đầu tiên không hiểu hắn có gì, khi hiểu hắn muốn làm gì, vội vàng khước từ nói: "Không thể."

Nhưng không kịp rồi.

Lôi Hào ngang ngược cúi đầu hôn sâu nàng, tham lam hút ngọt ngào trong miệng nàng, bàn tay mò đến đến trước ngực dùng sức xoa nắn hai vú đầy đặn.

Hắn hôn nóng bỏng đến lý trí nàng mờ mịt, không tự chủ phát ra rên rỉ mất hồn. Một lát sau, hắn đem cánh môi nóng hổi dọc theo cổ tuyết trắng hôn dọc xuống, nàng cảm thấy cả người xoẹt qua một tia tê dại, làm cho cả người nàng run rẩy.

Nàng cảm thấy nếu nàng bị nụ hôn của hắn hòa tan, giờ phút này nhìn bộ dạng hắn tuyệt không giống từng bị nàng dùng chậu nước đập cho.

Tròng mắt đen của hắn tràn đầy dục vọng trần trụi, nàng nhìn thấy tim đập rộn lên.

“Tại sao huynh sắc vậy, vừa mới tỉnh lại đã muốn. . . .” Nàng xấu hổ trách cứ.

Lôi Hào môi cong vẽ thành nụ cười gian tà, làm hắn thoát nhìn giống như nam nhân xấu, nhất là mái tóc được xoa dài, tôn lên lực hấp dẫn trí mạng của hắn, ánh mắt sáng quắc làm cho cả người nàng không được tự nhiên.

“Buông, huynh ép ta không thả nổi.”

“Không.”

Hắn cười nhẹ một tiếng, làm chuyện xấu đưa tay dò trong vạt áo người nàng, mò tới đầu vú đã biến cứng, ngay sau đó hắn dùng ngón tay cái cùn ngón trỏ xoa bóp.

Hoắc Tiểu Ngọc hít mạnh một hơi, hai tay cách y phục bắt được tay hắn, muốn ngăn cản hắn trêu chọc.

“Huynh muốn. . . .”

“Đúng, ta muốn nàng!”

Hắn dùng một tay khác vuốt ve trước ngực nàng, nàng chỉ có thể yếu ớt đẩy hắn, “Đừng mà.”

“Vì sao đừng? Là nàng thiếu ta.”

Hắn đem mặt vùi sâu vào mái tóc như mây, nàng mới vừa gọi đầu, thật thơm.

“Nàng thật thơm.”

Hắn ở bên tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ, khiến cho người nàng càng thêm nóng rang.

“Huynh mau buông, nếu không ta. . . .” Nàng vừa nói vừa vùng vẫy.

“Nếu không nàng muốn thế nào?”

Hắn gian tà nói nhẹ nhàng bên tai nàng, dẫn tới cả người nàng run rẩy.

Hoắc Tiểu Ngọc trốn tránh muốn đẩy ra hắn nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Chẳng những không đẩy được hắn ngược lại bị hắn ôm càng chặt.

Lôi Hào ôm thân thể vừa mềm vừa thơm thật chặt vào lòng, giống như muốn cả đời này không muốn nàng rời khỏi ngực hắn.

Môi của hắn không ngừng hôn phẳng phát muốn nuốt cả nàng, khát khao muốn đoạt được nhiều hơn trên người nàng, nhiều hơn. . . .

“Huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nàng vừa tức vừa sợ hãi, đón nhận ánh mắt cười hết sức mập mờ.

“Ta muốn làm gì, nàng chẳng lẽ không biết sao?” Hắn giọng nói tà ác hỏi.

Hắn giống như Đại Dã Lang, một ngụm nuốt gọn con cừu nhỏ này vào bụng.

Hắn muốn thế nào nàng làm sao không biết, bởi vì hắn đang bận rộn cỡi y phục trên người nàng.

Nhưng vấn đề là, hắn không thể làm vậy!

“Chờ một chút, ta nghĩ huynh lầm rồi? Ta chưa đáp ứng trở thành bạn giường của huynh.”

Lời nàng khiến bàn tay to đang muốn cỡi chiếc yếm ngừng lại.

“Lời này của nàng có ý gì?”

Hắn nào nói muốn xem nàng như bạn trên giường?

“Nói cho huynh biết,ta dùng sao cũng đại tiểu thư,hoàng hoa đại khuê nữ,điểm này người hẳn phải biết.”

Gương mặt trắng mịn bởi vì tức giận xen lẫn xấu hổ mà biến thành màu đỏ,giống như rặng mây đỏ khắc trên da thịt trắng nõn,mà ánh mắt có ngượng ngùng lóe lên tia chống đối làm người ta thấy tâm thần nhộn nhào.

“Dĩ nhiên.” Người nam nhân đầu tiên của nàng chính là hắn.

Ánh mắt hắn giống như ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt toàn thân nàng, “Nàng muốn ta chịu trách nhiệm?”

Thanh âm khàn khàn tiết lộ khát vọng trong lòng hắn,Lôi Hào phát hiện mình tuyệt không bài xích suy nghĩ chịu trách nhiệm,thậm chí hắn còn vui vẻ mong đợi.

“Không,ta sẽ không xin huynh chịu trách nhiệm,hơn nữa nam nhân cũng không thích gánh vác trách nhiệm mà đúng không,dù sao ta cũng vậy không tính lập gia đình,mọi người vui đùa một chút không sao.” Nàng thấp giọng nói,không hiểu vì sao lời này nói ra khỏi miệng trong lòng nàng cảm giác đau nhói.

24. Chương 24

“Nàng nói không sai.” Khẩu khí của hắn nghe rất tỉnh táo nhưng trong lòng đã có vọng động muốn giết người.

“Tốt.”

Nàng vừa mở miệng môi liền bị hắn chiếm lấy,hắn tham lam đoạt lấy nàng.

Hắn chỉ cần hôn thêm nàng lần này là được!

Sau lần này,hắn sẽ thành toàn cho nàng,để nàng đi,để cho nàng biết không có nàng hắn vẫn có thể sống,để cho nàng hiểu hắn sẽ không vì nàng từ chối mà đau khổ.

Nhưng hắn đã quên Hoắc Tiểu Ngọc mãnh liệt hấp dẫn hắn cỡ nào,khi hắn cảm nhận được thân thể mềm mại run rẩy trong ngực ,hắn liền hiểu một chuyện ——

Hắn một khi đụng phải nàng,nếu như không nhận được tất cả của nàng,dục vọng của hắn vĩnh viễn không cách nào thỏa mãn,không dừng được,cũng khắc chế không được.

Không! Hắn không thể cho nàng đi.

“Không được.”

“Muốn đi,có thể, bắt quá không phải hiện tại.”

“Vậy lúc nào?”

Lôi Hào trong mắt lóe ra tia lửa kích tình, trên mặt hiện rõ khát vọng muốn nàng,muốn hắn buông nàng trừ phi hắn chết.

Hoắc Tiểu Ngọc nhìn thấy lòng hắn,nàng xoay người muốn trốn,ai ngờ bị hắn ôm cổ.

“Đừng hòng chạy.”

“Huynh buông ra mau, ta tuyệt đối sẽ không để huynh đắc ý Ừm!”

Hắn giống như dã thú tham lam,liều lĩnh chiếm lấy môi nàng,một lần nữa hôn sâu làm nàng không thở nổi,cho đến nàng không thể phản kháng hắn.

“Nàng thật ngọt.”

Môi hắn dán trên môi nàng,đầu lưỡi khát khao trêu chọc đôi môi non mịn,bàn tay to ôm nàng gần hơn cho đến thân thể hai người chắc chẽ dán lại cùng nhau.

“Lôi. Đừng vậy.”

“Không được kháng cự ta,ta biết trong lòng nàng cũng khát vọng ta, có đúng không?”

Nàng rất muốn lớn tiếng phủ nhận,nhưng nàng làm không được.

Nàng bây giờ chỉ có thể cảm nhận nụ hôn của hắn,vuốt ve,lắm bắm nói nhỏ,giống như thôi miên làm nàng mất đi lực tự hồi.

Bản năng phái nữ đáp lại lực lượng phái nam tràn đầy tính xâm lược,phát hiện bản thân kháng cự không được sức hấp dẫn của hắn,còn từ từ khát vọng mãnh liệt hắn.

“Tiểu Ngọc,để ta hôn nàng,ôm nàng,nàng chẳng lẽ không khát vọng ta sao?”

Lôi Hào ở bên tai nàng không ngừng rơi xuống nhiều nụ hôn như mưa,giọng nói mang theo từ tính làm cho bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể kháng cự,cũng kháng cự không được.

“Không thể,huynh vậy ta căn bản không cách nào suy nghĩ.”

Trong đầu nàng trống rỗng,thân thể tựa như băng sơn gặp hỏa,cuối cùng hóa thành một vũng nước hòa tan trong ngực hắn.

“Lúc này không...cần phải suy nghĩ,chỉ cần nhiệt tình phản ứng là được rồi.”

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực,một loại khát vọng mãnh liệt lan tràn trong lòng hắn.

Lôi Hào ngang ngực hôn nàng,giống như muốn phát tiết nỗi khổ tương tư mấy ngày qua,bất kể trong lòng hắn phủ nhận thế nào,cũng phủ nhận không được nàng là người đặc biệt trong lòng hắn.

Vô cùng đặc biệt.

“Ưm” Hoắc Tiểu Ngọc bất tri bất giác ôm lấy thân thể cường tráng của hắn,nhắm lại một đôi mắt đẹp,thừa nhận nụ hôn sâu hắn mang đến.

Hai người thật sâu cảm nhận được tình cảm mệnh mong lẫn nhau,giống như dòng máu sôi trào lên vào trong mạch máu.

“Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc.”

Giọng nói hắn khàn khàn,lắm bắm gọi,cùng với vuốt ve người nàng,làm cho nàng kìm không được thuần túy rơi vào trong thế giới hắn.

“Lôi Hào,ta không cho rằng chúng ta nên tiếp tục.”

“Hừ,đừng nói chuyện,chỉ cần dùng lòng cảm nhận thôi.”

Lưỡi của hắn bá đạo xâm chiếm môi nàng,bừa bãi trêu chọc chiếc lưỡi đình hương phấn hồng,bàn tay to khấn cấp cỡi xuống y phục nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc bản năng muốn che kín mình,lại bị tay hắn ngăn cản,khi nàng không kịp phản ứng đi tới,hắn đã cúi đầu mút,liếm láp đầu vú nhỏ của nàng.

“A! Không nên.”

Một trận khoái cảm mãnh liệt từ lồng ngực của nàng tản ra ,nàng nhất thời cảm thấy hô hấp dồn dập .

“Tiểu Ngọc,nàng thật là một vật nhỏ nhạy cảm,ta vì phản ứng của nàng mê muội không dứt đây,chưa từng có nữ nhân đặc biệt giống như nàng vậy.”

Mặt nàng thoáng cái càng đỏ,nóng hổi.

Đoàn tuyết trắng khê đung đưa trước mắt hắn,đầu vú nhỏ màu hồng phấn như nụ hoa mới được tắm ướt,không ngừng dụ dỗ người khác thương yêu.

“Thật đáng yêu.”

Lôi Hào mê muội vươn tay đặt lên đoàn tuyết trắng mềm mại,lực đạo vừa phải vuốt ve, đùa bỡn,cho đến hắn cảm thấy đầu vú cứng ngắc trong lòng bàn tay.

“Không nên như vậy,ta thật khó chịu.” Nàng thở gấp khiến hấn càng thêm hưng phấn.

“Mùi vị của nàng thật quá tuyệt.”

Hấn vừa nói vừa cúi đầu ngậm đầu vú nhỏ ngọt ngào,đầu lưỡi ướt át qua lại mút lấy vú nhạy cảm.

Khi hấn dùng hàm răng nhẹ cắn đầu vú nhỏ,Hoắc Tiểu Ngọc cũng dè dặt không được dục vọng xôn xao không dứt,thở gấp gấp đóng đưa vòng eo mảnh khảnh, không ngừng nhích đến sát người hấn.

“A. Ừ.”

Nàng cảm thấy giữa hai chân tựa như có dòng ái dịch chảy ra,tất cả kháng cự lý trí đều bị nàng ném ra... sau ột.Nàng lẩm bẩm gọi tên hấn,con người khép hờ, má phẫn đỏ rùng rục như quả táo thơm ngon,hai tròng mắt hiện đầy tình dục làm cho người ta không tự chủ bị lạc trong đó.

Chỉ cần đụng đến nàng,tất cả suy nghĩ của hấn liền giống như ngựa hoang đứt dây cương,toàn bộ bỏ hấn mà đi,chỉ còn lại dục vọng giương cao đợi chờ nàng tới thỏa mãn.

Hấn có thể tìm nữ nhân khác để phát tiết dục vọng trong người nhưng hấn thấy dục vọng của hấn chỉ có nàng mới thỏa mãn được.

Chưa từng có một nữ nhân làm hấn mất đi lực khống chế như thế.

25. Chương 25

ái dịch ồ ồ chảy ra như nước suối ấm áp thấm ướt ngón tay đang tàn sát bờ bãi,ngón cái của hấn dùng sức ma sát tiểu hoa hạch nóng bỏng,cả người nàng giống bị điện mạnh chạm vào run rẩy không ngừng,thắt lưng mảnh khảnh giống như rần giãy giữa,cái miệng nhỏ không nhịn được phát ra yêu kiều đứt quãng.

“Tiểu Ngọc,nàng thật là tiểu mèo hoang nóng bỏng, tiểu Ngọc.” Nàng không ngừng bật ra tiếng rên rỉ,khiến Lôi Hào cảm thấy hưng phấn.

Hấn khẩn cấp đáp lại thân thể kiều mỵ đóng đưa ,chỉ muốn đoạt lấy nàng,để vật giương cao ham muốn được bù đắp.

Hấn ôm lấy thân thể Hoắc Tiểu Ngọc,để cho cả người nàng ngồi lên hấn,hai tay giữ chặt eo nàng.

“Lôi Hào?”

Nàng không rõ tại sao phải thế,còn hấn lại không ngừng hôn nàng ở bên tai nàng lệnh .

“Nàng dùng hai tay ôm cổ ta,chân mở ra một chút,gần sát ta một chút.”

Mặc dù xấu hổ nhưng hấn trên chộc đã làm nàng xuân tâm đại động,cho nên mềm mại làm theo lệnh hấn.

Hấn để phái nam sưng to cứng rắn chống đỡ trước khe hẹp ướt át của nàng,dùng sức động thân một cái, không chút lưu tình đâm sâu vào trong cơ thể nàng.

“A!” Nàng khẽ kêu một tiếng,hai tay càng thêm ôm chặt lấy hấn.

Thân thể hai người đã hợp lại làm một, Hoắc Tiểu Ngọc thở hổn hển cảm giác hấn đang trong cơ thể mình,không hề nóng bỏng.

“Lôi Hào, nóng quá. A.” Nàng cảm thấy có chút khó chịu.

“Ta biết,hiện tại một mình nàng động.”

Nàng không hiểu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn,mang theo dục hỏa kích tình khiến hấn thoát nhìn tuấn mỹ đến làm người nín thở.

“Mình động? Ta không hiểu.” Nàng mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu nói.

Nàng ngây ngô thẳng thắn khiến tim hắn không khỏi chấn động,tình cảm đặc biệt lại tăng thêm một phần. Hắn vốn giải thích một chút hoan ái giữa nam nữ,nhưng bị nàng thật chắc bao trùm mình,cảm thấy một loại hỗn hợp đau đớn xen lẫn vui thích,hắn phải di động.

“Chuyển động lên xuống giống như cỡi ngựa.” Lôi Hào giọng khàn khàn thô kết,vừa nói vừa vuốt ve hai vú trơn mềm,ngón tay trêu chọc đầu vú nhỏ đỏ bừng của nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc quên mất cả thẹn thùng,theo đuổi dục vọng trong người mình bắt đầu di động trên người hắn,mỗi một lần di động đều làm nàng không nhịn được phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Bây giờ là người nào khi dễ người nào rồi?”

Hắn tự tay bưng lấy cái mông nhỏ trần mịn co giãn của nàng,một lần lại một lần dùng sức hướng dẫn nàng bao trùm hắn.

“Ghét,là huynh. là huynh.” Nàng thở gấp thở hổn hển nói,động tác từ chậm rãi biến thành điên cuồng.

“Phải không?”

Hắn mê muội nhìn vẻ mặt e lệ mang theo quyến rũ,biết nàng đã hoàn toàn lâm vào tình dục,hắn cũng yên tâm hưởng thụ thân thể mềm mại xinh đẹp.

Lôi Hào nhếch môi cười nhạt,mút lấy đầu vú đung đưa,đầu lưỡi nóng bỏng linh hoạt liếm láp đầu vú nhảy cảm nhô ra,cho đến hai vú trắng như tuyết bị nước miếng của hắn liếm ẩm ướt .

“Ta không được. Ta sắp ngất xỉu.”

Nghe vậy,hắn liền tranh thủ tới cao trào ôm lấy cô gái xụi lơ trong ngực.

Nhưng ngọn lửa ham muốn trong người hắn vẫn còn,không được giải thoát làm soa bùng tha cho nàng?

“Không được! Tiểu mèo hoang,nàng không không thể nhanh đâu hàng.”

Hắn lật người nàng,để nàng nằm ngay tại phía dưới mình,một lần nữa tiến vào khe hẹp mấy hõn,khiến cô hít một hơi thật mạnh.

“A! Không được,ta chịu không được .” Nàng giống như cô bé làm nũng nói với hắn.

Nhưng hắn không để ý gì tới nàng kháng nghị,cuồng dã luật động trên người nàng,khiến cô lần nữa rơi vào bế dục,cũng không cách nào kháng cự,chỉ có thể thở gấp thừa nhận hắn chạy nước rút.

“Ừ. Không. Ta. A.”

Cực độ vui thích chảy vào trong người như muốn xuyên thấu thân thể nàng,làm mỗi sợi dây thần kinh đều tê dại,không còn thuộc về mình.

Nàng nhắm lại đôi mắt đẹp,cắn môi dưới,hai tay ôm thật chặt hắn.Mỗi lần hắn đâm mạnh vào,nàng cảm thấy mình bắt đầu hoa mắt xoay tròn.

“Lôi Hào.” Nàng say mê lớn tiếng ngâm gọi không tự chủ đong đưa thân thể luật động cùng hắn.

Theo động tác nguyên thủy,hai người đồng thời tới Thiên đường,chiếm được thỏa mãn vui thích.

Lôi Hào đưa tay ôm chặt nàng,để cho vui vẻ rung động kia hóa thành nóng hổi nhiệt tình tiến vào chỗ sâu nhất thân thể nàng

Khi Hoắc Tiểu Ngọc cảm thấy chất lỏng nóng phóng vào trong người mình,nàng không nhịn được phát ra một tiếng mê người,thân thể run rẩy lần nữa đạt tới cao trào.

Lôi Hào sau khi kích tình vẫn bá đạo ôm nàng không buông,hơi thở tản ra mùi kích tình.

Còn nàng không có lập tức đẩy hắn,trong lòng nàng đang khiếp sợ xen lẫn bất an,cầm bàn tay ẩm áp của hắn an ủi nàng.

Nàng phải rời khỏi hắn,nếu không đây đưa tiếp nữa,nàng sẽ không biết sau này sẽ ra sao...

Cô thật không biết bản thân mình có lực ảnh hưởng với hấn,ngược lại hấn đã bắt tri bắt giác in sâu trong lòng nàng,sâu đến đủ để nàng tan nát cõi lòng.

Sau khi để mình quyến luyến tựa vào ngực hấn hồi lâu, Hoắc Tiểu Ngọc nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

“Ta phải đi.”

“Không nên đi.” Lôi Hào không chút nghĩ ngợi đưa tay bắt lấy tay nàng.

“Không đi,chẳng lẽ huynh muốn lấy ta?” Nàng lấy ánh mắt kỳ vọng nhìn thẳng vào hấn.

“Này.” Hấn trong lúc nhất thời nói không ra lời,nhưng tay vẫn siết chặt tay nàng.

Nàng trầm mặc hấn đột nhiên trong lòng quặn đau.

“Buông ra!” Nàng lạnh lùng nói.

Hấn không nói gì buông tay nàng ra,trơ mắt nhìn nàng mặc xong y phục, sau đó đi ra cửa.

Nàng không quay đầu lại bóng lưng cứng rắn rời đi,rồi lại để lộ trong lòng nàng khổ sở và cô đơn.

“Tiểu.” Lôi Hào cố gắng ngăn cản mình gọi nàng lại,chỉ muốn ôm nàng vào lòng,yêu thương nàng thật nhiều,nhưng mà.

Cho dù có thể ngăn cản nàng rời đi,đối với câu hỏi của hấn nàng vẫn không thể trả lời.

“Buông ra,để cho ta đi con đường ta chọn.”

“Đi học quan trọng với nàng vậy sao?”

“Quan trọng.”

“So với ta quan trọng hơn sao?”

Hấn không muốn so sánh,cũng không có ý bức bách nàng ra lựa chọn,nhưng hấn không còn cách nào.

Hoắc Tiểu Ngọc dừng bước lại,xoay người lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hấn trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không biết nói sao để hấn hiểu.

“Quan trọng.” Qua một hồi lâu,nàng khổ sở nói ra hai chữ.

Nhìn nàng biến mất ở cửa,Lôi Hào cảm thấy tim dường như bị cô mang đi một phần.

Đúng vậy,hấn quan tâm nàng.

Hấn chưa từng có kinh nghiệm quan tâm một nữ nhân,nhận thức hoàn toàn mới khiến hấn rung động nhưng cũng mười phần không yên tĩnh.

Hấn lẳng lẳng nhắm mắt lại,quyết tâm không để nàng ảnh hưởng đến cuộc sống tự do của mình.

Chẳng qua

Trong phòng còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt của nàng,trong lúc vô tình xông vào tâm hồn tự do không bị ràng buộc.

Khi hấn chưa kịp phát hiện đã lặng lẽ xâm chiếm tim hấn,suy nghĩ của hấn,từng hơi thở.

Giống như chất gây nghiện,đợi đến lúc phát giác đã nghiện,phòng cũng phòng không được,bỏ cũng không xong.

“Nữ nhân chết tiệt!”

26. Chương 26

Sông Tần Hoài, trên mặt sông thuyền bè được bố trí vạn phần xinh đẹp, mà bên trong ca kỹ thanh lâu đều ở nơi này phong hoa tuyết nguyệt ngâm thơ đối câu.

Trên bờ sông có một căn phòng rất khác biệt, một kỹ nữ xinh đẹp đang dùng tất cả vốn liếng tới lấy lòng quý công tử trước mắt.

“Lôi thiếu gia, uống rượu sao!”

Lôi Hào không có cự tuyệt, uống một hơi cạn sạch, hần còn đưa tay kéo nữ nhân đó ngồi lên đùi.

“Nàng tên gì?”

Hần vừa hỏi bàn tay to vừa thăm dò vào trong vạt áo cô nương, khi bàn tay chạm vào bộ ngực đầy đặn, cô nương đó phát ra một tiếng rên rỉ làm người ta nổi da gà.

“Ai nha! Lôi thiếu gia! Đừng mà!”

Trong miệng tuy nói đừng mà, nhưng nàng từ đã không muốn giãy giụa, trong lòng nàng hiểu nam nhân vốn mê trò chơi phóng túng.

“Nàng còn chưa nói nàng tên gì” Lôi Hào không chút kiêng kỵ vuốt ve ngực nàng

“Người ta gọi. Tiểu Ngọc Nhi.” Nàng thở gấp thở hổn hển nói.

“Tiểu Ngọc Nhi?” Tuần lông mày không khỏi nhíu chặt .

Tối hôm nay quyết định đi chơi, không muốn để ý nữ nhân đáng ghét kia nữa, kết quả nàng như âm hồn bất tán, trong đầu hần không những đầy hình bóng của nàng, hiện tại ngay cả tên kỹ nữ cũng tên “Tiểu Ngọc” .

Hần không phải bị “Tiểu Ngọc” nguyên rủa rồi chứ?

Không có bất kỳ báo động, hần không vui đẩy nàng ra, hại nàng trọng tâm không vững ngã trên mặt đất vô cùng chật vật.

“Ôi! Lôi thiếu gia, tại sao chàng dùng sức đẩy ta?” Nàng vốn muốn làm nũng, nhưng thấy được ánh mắt lạnh lùng của hần, nàng liền không dám nói.

“Không cho phép nàng lấy tên Tiểu Ngọc Nhi.”

“Cái gì?”

“Đổi tên.” Hần lớn tiếng nói.

“Vậy muốn tên gì?” Nàng cả người giống không có xương ngồi trên người hần, giọng nói quỵn rũ hỏi.

“Chỉ cần không gọi tên đó.”

“Có phải người tên ‘ tiểu Ngọc ’ nào đó chọc giận Lôi thiếu gia rồi không?”

“Giận sao!”

Tiếng chưa dứt, hần thô bạo kéo xiêm y của nàng lộ ra làn da tuyết trắng, hần tựa như mê muội vuốt ve kia tỉ mỉ, xúc cảm bóng loáng .

Sờ rất tốt nhưng so với tiểu Ngọc thì kém một chút.

Đáng ghét, Lôi Hào, không phải nói không muốn nàng. Hần ở trong lòng tự mắng mình.

“Ngài hình như rất để ý vị cô nương kia ——” Nàng đột nhiên cầm miệng, bởi vì một ánh mắt lạnh băng quét qua tới.

“Ngài thật giận sao.”

Hần tức giận !

“Lôi thiếu gia, ngài đừng tức giận, ta.”

“Cởi y phục xuống.” Hấn không nhận được ra lệnh .

“Nhưng”

“Nàng dám cãi lời ta? Tối nay đừng nghĩ đi ra nơi này.” Trong lòng hấn cực kỳ tức giận nữ nhân này tại sao không nghe lời vậy.

Không giống đối đãi Hoắc Tiểu Ngọc, đối với nữ nhân trước mắt một chút kiên nhẫn hấn cũng không có.

“Nhanh lên một chút!”

Nàng không thể làm gì khác chủ động cởi y phục trên người, một lát sau trần như nhộng đứng trước mặt hấn.

Ánh mắt Lôi Hào từ từ rơi xuống, lướt qua qua ngực đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, chân ngọc thon dài, còn có cấm địa mê người.

Nữ nhân trước mắt vừa gợi cảm vừa mê người, bất quá vẫn kéo tiểu Ngọc— chết tiệt, tại sao nghĩ đến nàng?

“Tối đây!” Hấn khẩu khí rất kém hết lớn.

Tiểu Ngọc Nhi run rẩy sải bước tới, bị hấn không chút thương hương tiếc ngọc kéo vào trong ngực.

“Ta là khách của nàng, chỉ có ta mới có thể quyết định nàng được mở miệng hay không, hiểu chưa?”

“Hiểu! Hiểu!” Nàng vội vàng gật đầu.

Hấn tự tay xoa đầu vú của nàng, một tay khác thì đưa đến phía dưới đụng vườn hoa bí mật giữa hai chân, Tiểu Ngọc Nhi không nhận được giấy dựa thân thể, trong miệng không ngừng bật ra rên rỉ .

“A.”

Nàng lên tiếng rên rỉ nôn nóng khó chịu, còn mang vui thích hưng phấn.

Chân ngọc phóng dăng mê người mở ra, hưởng thụ hấn bừa bãi vỗ về chơi đùa, một chút cũng không e lệ.

Nhưng Lôi Hào như cũ án binh bất động, tiếp tục trêu chọc ham muốn khát khao của nàng, vui mừng nhìn nàng đau khổ cầu xin. Hừ! Nữ nhân chính là muốn đau khổ cầu khẩn hấn, để hấn tận tình định đoạt .

Thiên hạ nữ nhân nhiều như vậy, hấn cần gì phải nhất định chọn Hoắc Tiểu Ngọc ?

Hấn đem mặt vùi sâu vào mái tóc Tiểu Ngọc Nhi, vào mũi chính là vị son phấn làm người ta muốn cau mày sặc mũi, tuyệt không giống mùi hoa quanh quần không đi trên người tiểu Ngọc

Chết tiệt! Không phải nói không nhớ nàng nữa sao? Tại sao lại nhớ ?

Lôi Hào lần nữa dùng sức đẩy ra Tiểu Ngọc Nhi, hại nàng ngã chổng xuống đất.

“Ai nha! Lôi thiếu gia.”

“Câm miệng, cút!”

Hấn nhìn vẻ mặt sợ hãi lo lắng của nữ nhân trước mắt, một chút cảm giác cao hứng cũng không có, ngược lại hấn đang nhớ tiểu Ngọc thẳng thẳng của hấn, thẳng thẳng không làm bộ.

Cho đến lúc này, hấn không thể tự lừa gạt mình, hấn đúng chỉ thiên vị mỗi tiểu Ngọc, chỉ cho phép nàng rộng hấn, đối lại người khác không được.

Tiểu Ngọc! Hấn đứng lên khẩn cấp đi ra ngoài.

Hấn muốn đi tìm tiểu Ngọc của hấn, bất kể nàng có bày bản mặt thối cho hấn nhìn, hấn cũng không để ý.

Hấn đời này chỉ muốn một mình nàng, chỉ cần có thể gặp nàng là được.

Lần này nàng đừng mong đuổi hấn đi.

27. Chương 27

ôi Hào bước nhanh về hướng học viện,đột nhiên phát hiện ven đường có một nhóm người vây quanh,không biết đang nhìn những thứ gì. Mặc dù trong lòng thật tò mò,nhưng hần hiện tại có chuyện quan trọng hơn phải làm,cho nên không đi qua tham gia náo nhiệt.

“Tiểu Ngọc,ta tớ đây!” Hần khó nén hưng phấn lẩm bẩm tự nói.

Vừa lúc đó,hần nghe được tiếng khóc bi thảm của một nữ nhân,đây không phải nguyên nhân chủ yếu khiến hần dừng bước lại,vì hần nghe được tiếng khóc kia thật quen thuộc.

“Lôi Hào. Xú nam nhân Mau tới cứu ta.”

Hoắc Tiểu Ngọc!

Ngay sau đó hần xoay người dùng sức đẩy đám người vây xem,vừa nhìn thấy tình huống trước mắt,cả người hần bị hù trợn tròn mắt.

“Tiểu Ngọc,tại sao toàn thân nàng đều là máu?” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Lôi Hào? !”

Hoắc Tiểu Ngọc vừa thấy người mình muốn gặp xuất hiện trước mặt,tất cả bàng hoàng bất lực tất cả đều không thấy,giống như lạc giữa đại dương đột nhiên thấy được Lục địa.

Nàng dùng sức ôm lấy hần vùi đầu vào người hần,khóc lớn tiếng.

Lôi Hào vội vàng vàng vọt tới bên người nàng, “Nàng không sao chứ,người này xảy ra chuyện gì?”

“Ta không biết. Ta đang sải bước trên đường,hần đột nhiên xông lại ôm lấy ta,sau đó hần chết, ta không biết xảy ra chuyện gì? Không biết, không biết.”

Nàng liên tiếp nói nhiều câu không biết,giống như động vật nhỏ rút vào lồng ngực an toàn của hần.

“Ta biết rồi.Ngoan, không có chuyện gì.”

Hần không rõ tình trạng thế nào,bất quá hần nhất định phải tỉnh táo,bởi vì nàng cần hần.

“Nàng giết người,tất cả mọi người đều thấy.” Một người vây xem phía sau hai người thét lên.

“Ta không có.”

Hoắc Tiểu Ngọc liều mạng lắc đầu, sợ hãi nước mắt không ngừng lăn xuống.

“Có! Giết người phải đền mạng,cô nhất định phải chết!” Một người khác cũng lớn tiếng chỉ trích .

Mọi người đưa tay chỉ vào hai người,châu đầu ghé tai nghị luận.

“Nghe nói nàng là nữ học trò trong Thành Công Văn Học Viện,thật buồn cười,nữ nhân không ở nhà lo gia đình còn bắt chước nam nhân đi học là sao!”

“Không cần phải nói nhất định đầu có vấn đề.”

“Khó trách động thủ giết người.”

“Đúng vậy , Đúng vậy .”

Thanh âm mọi người chỉ trích,tiếng đùa cợt,giống như thủy triều tràn lan phóng mạnh về nàng, Hoắc Tiểu Ngọc không nhịn được nghiêm mặt tái nhợt,cả người run rẩy không ngừng,mắt thấy sắp chịu không được.

“Tất cả các người câm mồm cho ta!”

Tiếng gầm của Lôi Hào quả nhiên làm mọi người im bật,mắt mở thật to nhìn chằm chằm nàng.

“Dữ cái gì? Giết người còn dám lớn tiếng vậy.”

Trong đám người đột nhiên có người nói một câu,nhanh chóng khiến cho những người khác bất mãn,tất cả mọi người lên tiếng trịch Hoắc Tiểu Ngọc cùng Lôi Hào.

“Nàng không giết người, chuyện chưa tra rõ, không cho phép các người nói nàng giết người.” Lôi Hào lạnh lùng nói.

“Hừ! Người dĩ nhiên có thể nói vậy, nhìn người ôm chắc vậy, hai người các người nhất định có quan hệ mập mờ “

“Đúng! Gian phu dâm phụ, tội phạm giết người, đánh bọn họ!” Một lão bà bà dẫn đầu dùng cây cải củ trong tay đánh tới hướng hai người.

“A!” Hoắc Tiểu Ngọc bị đánh trúng đầu, đau đến thở nhẹ một hơi.

“Lão thái bà đáng chết này.”

Lôi Hào đang muốn tính sổ với lão thái bà, một đồng rau dưa quả, cái cuốc đòn gánh, tất cả đều phóng về phía hai người.

“Bọn người gốc không phân biệt thị phi kia, không thể nhìn thấy máu là có người chết.” Lôi Hào tức giận hô, muốn đứng dậy đánh người, lại nghe nàng kêu đau một tiếng.

“A! Đau!”

Một cục đá nện vào trán nàng, máu thoáng cái chảy ra ngoài.

“Tiểu Ngọc? !”

Hắn vội vàng trở lại bên người nàng, ôm chặt lấy nàng, dùng thân thể thay ngăn cản mọi người công kích.

Nhìn thấy hắn liều lĩnh bảo vệ nàng, mọi người càng thêm tin tưởng bọn họ chính xác là gian phu dâm phụ, dồn sức đánh mãnh liệt chọi tới .

“Đánh chết bọn họ, giết người đền mạng, đánh chết bọn họ.”

Hoắc Tiểu Ngọc sợ hãi, chỉ có thể níu chặt y phục của hắn, “Lôi Hào, huynh đi, không cần lo ta.”

“Đồ gốc, này thì có là gì, bất quá chỉ có ít đồ chọi vào người, ta không đau .”

Lôi Hào sống chết nói xong, giống như có một cái tô lớn từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác đập trúng đầu hắn, phát ra thanh âm vang dội.

“A!”

Hắn đau kêu một tiếng, ánh mắt tàn ác nhìn về đám cầm nôi: “Là ai?”

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường sững sờ tại chỗ, động cũng không động chỉ sót lại một nam nhân đang cầm ghế chuẩn bị đánh tới.

“Người không phải đã chết? !”

Người chết vốn nằm trên mặt đất, không biết khi nào bò dậy tham gia vào đám mọi người.

“Ta?”

“Đúng! Chính là người!”

Trăm miệng một lời hét lên, màng nhĩ người nọ thiếu chút nữa rách.

“Phi! Phi! Phi! Ta sống tốt ...sống đến trăm tuổi, ai nói ta đã chết?”

“Vậy máu trên người người ở đâu có?”

“Ta là người giết heo, trên người có chút máu có gì kỳ quái?” Hắn thản nhiên trả lời, sắc mặt thoạt nhìn chán muốn chết.

“Vậy người tại sao té xỉu trên người ta?” Người hỏi là Hoắc Tiểu Ngọc.

“Đó là cô xui xẻo, ta uống rượu say muốn tìm chiếc giường ấm áp để nằm.” Câu trả lời của hắn làm người ta nghe học máu, hơn nữa còn có vọng động muốn giết người .

Lôi Hào chậm rãi đứng lên, mắt lộ ra hung quang, “Ý của ngươi là, người sở sùng nữ nhân của ta, còn để cho ta giống như chó bị đuổi đánh, tất cả do ngươi mà ra?”

“Này.” Giang Hảo không nhịn được cả người run lên, trời. Thật đáng sợ!

“Tốt! Ta đây có thể nói cho ngươi biết, kế tiếp đối lại ngươi tệ thế nào.”

Nói xong, hắn không nói hai lời kéo vạt áo Giang Hảo, dùng sức đâm một quyền lên cằm hắn.

“Lôi Hào, không nên đánh.” Hoắc Tiểu Ngọc kéo tay áo của hắn, lắc đầu ngăn cản.

“Tiểu Ngọc, hắn hù dọa nàng, nàng nhịn được sao!”

Hắn không tin nàng có thể nén giận, nếu không bình thường cố tình gây sự với hắn đều là giả.

“Không phải, ý của ta là cùng nhau đánh.”

“Lúc này mới giống tiểu Ngọc của ta.”

Kế tiếp, hai người lần đầu có ăn ý đánh cho người thiếu chút nữa thành đầu heo biến thành đầu heo.

Một trận quyền đâm cước đá, sau đó Giang Hảo đáng thương thật bị đánh phun ra một ngụm máu.

“Không nên. đánh nữa. hắn sẽ chết.”

“Hừ! Chính là muốn ngươi chết.”

“Tốt lắm, Lôi Hào, tay của ta đau quá không đánh nữa.” Hoắc Tiểu Ngọc lên tiếng làm nũng.

Lôi Hào đau lòng nhìn bàn tay sưng đỏ của nàng, “Đúng vậy, sưng rồi, vậy thì không nên đánh.”

Nằm trên mặt đất Giang Hảo nghe bọn họ nói không đánh tiếp, cao hứng thân thể run rẩy mấy cái, sau đó chết ngất.

“Lôi Hào, cảm ơn huynh.” Hoắc Tiểu Ngọc cảm giác mình rất cảm động.

Hắn bảo vệ nàng, mặc tất cả bảo vệ tốt nàng, xem nàng giống như món bảo bối trân quý thương yêu.

Nàng cảm động, rất cảm động.

“Lôi Hào.” Nàng đỏ mặt nhào vào trong ngực hắn, ôm chặt lấy hắn.

“Huynh là anh hùng của ta.”

Thân thể hắn đột nhiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó kịp phản ứng, hai tay ôm chặt lấy nàng.

“Có ta ở đây, ai cũng không thể động tới một cọng lông của nàng.”

Nàng mím chặt môi, cảm động gật đầu.

“Cho nên, làm nữ nhân của ta thế nào.”

Hoắc Tiểu Ngọc sững sốt một chút, sau đó mặt lạnh dùng sức đẩy hắn ra, “Tại sao nhất định phải làm nữ nhân của huynh?”

“Bởi vì ta muốn nàng.”

“Ta nói rồi ta không phải là hàng, ta là người, ta có suy nghĩ của mình.”

“Ta biết, nhưng ta muốn nàng là người của ta.”

“Nếu như ta không muốn?”

“Không được, ta vừa rồi liều mình cứu giúp, cho nên nàng phải lấy thân báo đáp.”

“Nào có đạo lý này? Ta không chịu.”

” Nàng dám!”

“Ta có cái gì không dám?”

“Nàng.”

Đang cho rằng hai người không biết khi nào ngừng lại, —— đám quan sai vây quanh hai người, một gã đầu mục bắt người đi tới trước mặt hai người, khách khí hỏi thăm: “Xin hỏi, người ngã trên mặt đất này là ai đánh?”

28. Chương 28

Hoắc Tiểu Ngọc không suy nghĩ nhiều, vươn ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào Lôi Hào nói: “Là hần, đại nhân, chính hần dụng quyền đánh người này học mẫu.”

“Cái gì? Hoắc Tiểu Ngọc! Nàng gan lắm!” Lôi Hào giận đến trợn to hai mắt, không thể tin được nàng sẽ đem tất cả đẩy tới trên đầu hần, nhìn đầu mục bắt người nói: “Cô ta cũng cần hần, tứ chi người này toàn do nàng cần.”

“Lôi Hào, người không phải nam nhân!”

“Ta chỉ kỳ nhân chi đạo.”

Tốt! Hần thật không chịu nổi nàng. Hoắc Tiểu Ngọc ở trong lòng bất mãn thét lớn.

“Đầu mục đại nhân, bắt hần đi!” Nàng chỉ vào hần nói.

“Không! Nên bắt nàng mới đúng!” Lôi Hào tức giận hét lại.

Đầu mục lẳng lặng nhìn hai người gây lộn, sau đó nháy mắt ý bảo mấy người tới đây, không nói hai lời chia ra bắt hai người.

“Không cần cãi, bắt cả hai như vậy đủ công bằng chứ?”

Lôi Hào cùng Hoắc Tiểu Ngọc nhìn vào nhau, sau đó nhìn khóa sắt trên tay, muốn trốn đã không kịp.

Hai người trăm miệng cũng không thể bào chữa bị đầu mục lôi vào đại lao, chờ người đến cứu.

Cứu mạng a!

.....

Trong đại lao vừa ẩm ướt vừa lạnh, vừa đen vừa u ám, căn bản không phải chỗ người ở, hơn nữa nơi này bọn chuột nhất hoành hành làm cho Hoắc Tiểu Ngọc sợ khóc lên.

“Lôi Hào.” Nàng khóc hô tên nam nhân bị nhốt phòng cách vách.

Ở trong lao, nam nữ tách ra, cho nên hai người bọn họ chia ra bị giam hai phòng cách nhau.

“Tiểu Ngọc, nàng làm sao vậy?” Lôi Hào vội vàng hỏi.

Nghe được nàng sợ khóc lóc, hần chỉ cảm thấy so với chết còn khổ hơn.

“Có chuột.”

“Chuột? !”

Chuột con đáng chết, không nên cho hần ra ngoài, nếu không bọn chúng sẽ bị nấu thành “Tam bôi tử” .

“A!” Tiếng thét chói tai thê thảm hơn truyền đến.

“Tiểu Ngọc! Tiểu Ngọc, nàng làm sao vậy?”

“Có con gián!”

“Không phải sợ, nó sẽ không cần nàng.”

“Ai nói, nó đang nhìn ta, ta sợ nhất những con này. Lôi Hào, huynh mau cứu ta.” Hoắc Tiểu Ngọc ghen ngào nói, cả người núp trong góc, sợ đến rơi nước mắt.

“Tiểu Ngọc.”

Đáng ghét! Lôi Hào trừng mắt nhìn tường đất bụi bặm.

Do bị tường che kính,vô tình tách rời hắn và tiểu Ngọc,khiến lòng hắn tràn đầy lo lắng xen lẫn không đành lòng,hắn tay chân luống cuống.

“Đừng sợ,có ta ở đây,ta sẽ bảo vệ nàng.”

“Gạt người! Hiện tại chuột đang cắn ta,gián đang trườn ta,nơi này vừa ẩm vừa tối,ta sợ,người căn bản không bảo vệ được ta,huynh còn khó lo ỉnh.”

Hoắc Tiểu Ngọc vừa khóc vừa mắng,hóa thành tức giận toàn bộ phát tiết trên người hắn.

“Nàng đừng sợ,ta đang nghĩ cách.”

Lôi Hào vọt tới trước rào chắn,cất giọng thét lớn: “Ê! Có ai không!

Mau thả chúng ta đi ra ngoài,người biết ta là ai không? Ta là lôi thiếu gia.”

“Đừng gọi nữa,vô dụng thôi,phàm những ai bị bắt vào phải ở đây một đêm.” Hoắc Tiểu Ngọc hết hy vọng nói.

Lôi Hào xoay người đi trở về,đem tay đặt trên tường,ước gì hắn có thể xuyên qua tường chạy đến bên cạnh người hắn yêu, an ủi nàng, bảo vệ nàng.

“Tiểu Ngọc, ta. là ta không tốt.”

Nghe ra trong giọng hắn có khổ sở cùng xin lỗi Hoắc Tiểu Ngọc ngừng lại nước mắt.

Không nghe thấy nàng đáp lại,Lôi Hào cho rằng nàng gặp chuyện gì,liều mạng đâm lên vách tường,gấp giọng hỏi: “Tiểu Ngọc,nàng làm sao vậy?”

“Lôi Hào.” Thanh âm của nàng chậm rãi vang lên,cúi đầu ,khàn khàn,tràn đầy tình cảm.”Người nên xin lỗi là ta mới đúng.”

“Tiểu Ngọc.”

“Ta không phải là người đánh đá,ta cũng rất dịu dàng,bất quá không biết tại sao,vừa thấy được huynh ra không chế không được mình,thật ra ta không thích gây lộn,huynh có biết không?”

“Ta biết.” Hắn bình tĩnh nói,tim đập càng thêm dồn dập.

Không biết vì sao trong lòng có một thanh âm nói cho hắn biết,hắn sắp nghe được lời hắn muốn nghe,không khỏi nín hơi đợi chờ.

Nhưng hắn không thở nổi,tường bên kia vẫn không truyền đến thanh âm Hoắc Tiểu Ngọc.

“Nàng làm sao vậy? Tiểu Ngọc,nàng nói —— một câu hoặc quát to một tiếng,không phải nàng bị con chuột đó cắn rồi chứ? Không phải sợ,ta sẽ cắn lại nó.”

Không kìm được hồ ngôn loạn ngữ,hắn chỉ muốn ôm chặt lấy nàng,an ủi nàng. Đáng ghét! Bức tường chết tiệt!

“Đừng đánh,tường sẽ không ngã,tay của huynh sẽ bị thương đấy.”

Nói gì vậy? Nàng quan tâm hắn sao?

“Tiểu Ngọc,nàng quan tâm ta sao?”

“Huynh nói trước ta cho biết,ở trong lòng huynh nữ nhân lý tưởng phải thế nào?”

Hắn cẩn thận hỏi: “Tại sao muốn biết?”

Ngay sau đó trong nhà lao lâm vào một mảnh trầm mặc giữa hai người tràn ngập bất an.

Một lúc sau giọng Hoắc Tiểu Ngọc lần nữa vang lên.

29. Chương 29

“Huynh biết ta cả đời chỉ có huynh,cho dù huynh không quan tâm ta,tạ cũng không thể chấp nhận nam nhân khác.”

Lôi Hào thở dài một hơi,lòng treo giữa không trung rốt cục có thể buông xuống.

Khóe miệng hần từ từ vung lên nụ cười vui vẻ,ai nói hần không thích?

“Tiểu Ngọc, ta.”

“Nếu như đại nhân hỏi ta sẽ nói là ta làm,không liên quan đến huynh.” Nàng nước nỡ nói.

“Tại sao?” Hần cau mày hỏi.

“Không nên hỏi.” Nàng nước nỡ bỏ lại một câu nói .

Hần nhíu mày càng sâu, “Không nói ta liền không đồng ý.”

Cho dù nàng nói nàng làm,hần cũng sẽ không đồng ý.

Lại một trận trầm mặc.

“Hoắc Tiểu Ngọc!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi hét,hắn không được bóp càn cổ xinh đẹp của nàng,cho nàng không dám cãi lời hắn.

“Ta yêu huynh.”

Những lời này giống như tia chớp đánh mạnh trúng tim hần.Luôn muốn nghe nàng nói ra lời thật lòng,nhưng khi nghe được lại rung động như thế

“Tiểu Ngọc,thật ra ta cũng vậy.” Từ yêu chưa nói ra khỏi miệng,một tiếng thét thê lương truyền đến.

“Hả

Hần nắm tay ra sức đánh tường, “Tiểu Ngọc,nàng làm sao vậy? Trả lời ta!”

“Lôi Hào,cứu ta.”

Vì cứu người yêu,hần không biết lấy thần lực từ nơi này,đánh trên tường ra một khe hở.

Thanh âm gì?

Hoắc Tiểu Ngọc ngấn nước mắt,trợn to lùi lại vài bước,về mặt kính ngạc nhìn tường xuất hiện một khe nhỏ,sau đó càng ngày càng nhiều,càng ngày càng nhiều.

Đến cuối cùng, “Rầm” một tiếng,vách tường thế nhưng sụp đổ!

Nàng còn chưa phản ứng xảy ra chuyện gì,Lôi Hào đã xuống đến trước,kéo nàng ôm chặt vào trong ngực, “Đừng sợ, ta tới rồi.”

Hần an ủi làm nàng cảm động,hai tay ôm chặt hần, khóc không thành tiếng.

“Huynh. Huynh thật mạnh,đấm vỡ cả tường!”

“Nàng sợ vật,ta chịu không nổi nữa,cho dù tay bị tàn phế,ta cũng muốn gặp được nàng.”

“Huynh ngốc quá.” Nàng khóc trách hần,nhưng vẫn đột nhiên ôm chặt lấy hần.

Thấy tay phải hần sưng to,còn có máu chảy ra,nàng đau lòng không dứt lấy khăn mặt băng bó cho hần.

.

“Có đau không?”

“Rất đau.”

“Thật xin lỗi.”

“Hôn ta,ta liền không đau.”

Yêu cầu của hắn làm gương mặt nàng từ từ lộ ra tia đỏ ửng, “Nhưng”

Thì ra nàng cũng sẽ xấu hổ .

Lôi Hào yêu thương,nhưng hắn vẫn cau mày thét: “Ai nha! Đau quá a!”

Có phải là nam nhân hay không ? Gọi lớn tiếng như vậy.

Trong lòng mặc dù lấm bầm,nhưng Hoắc Tiểu Ngọc vẫn cẩn thận giơ lên tay phải của hắn,nhẹ nhàng hôn lên chỗ sưng đỏ.

“Có đau không?” Thấy bàn tay sưng tó,nước mắt cũng nhịn không được nữa xâu thành chuỗi lăn xuống,giọt giọt nhỏ trên tay hắn.

Lôi Hào đưa tay ôm lấy mặt nàng,trên môi nàng in xuống một nụ hôn thâm tình.

“Không đau,nàng đừng khóc .”

Chỉ một nụ hôn nhẹ,nhưng Hoắc Tiểu Ngọc cảm lòng không được đưa tay ôm chặt cổ hắn,hôn nóng bỏng chứ không kháng cự như lúc trước.

Nàng không sợ bị tổn thương mà cự tuyệt hắn,đẩy hắn ra,nếu như hắn không phải thật lòng với nàng,nàng cũng không bận tâm.

“Lôi Hào,ta yêu huynh,ta rất yêu huynh.” Nàng nghẹn ngào nói,mang theo tiếng khóc trầm thấp làm hắn nghe lòng mềm nhũn xen chút đau.

“Trước kia hung dữ với huynh,cự tuyệt huynh,đánh huynh,mắng huynh,tất cả đều do ta cố ý,không nói như vậy,huynh sẽ biết ta thích huynh,rất thích huynh.” Nàng nói thật đáng thương.

Lôi Hào ôm chặt lấy nàng,bàn tay to nhẹ xoa lên mái tóc mềm mại, “Ta biết,ta tất cả đều biết,nàng đừng khóc.”

Hoắc Tiểu Ngọc yên tĩnh một lát,cảm thấy có điểm gì là lạ.

Tại sao chỉ mình nàng nói ra lời trong lòng,còn hắn thì cao hứng trả lời nàng,nhưng một chữ cũng không nói cảm giác của hắn nha?

Nàng ngấn nước mắt,đưa tay kéo vạt áo của hắn, bủ môi nói: “Huynh nói đi.”

“Nói gì?” Hắn vẽ mặt vô tội nhìn nàng.

Hoắc Tiểu Ngọc dùng sức đẩy ra hắn,xoay người đưa lưng về phía hắn, không muốn để ý đến hắn.

“Tại sao?”

“Ta hiểu rồi,huynh yên tâm,ta sẽ không tìm huynh nữa.” Nói xong nàng vọt sang góc tường ngồi co rúm,cúi đầu khóc nức nở.

Lôi Hào kéo căng khóe miệng,đề nén vui vẻ trong lòng,ai bảo nàng lúc trước kêu ngạo mắng hắn,lần này có là cơ hội báo thù duy nhất,hắn không phải đại ngu ngốc.

Hắn đi tới ngồi xuống bên người nàng,sau đó thở dài một hơi,cảm giác thân thể trong góc cứng đờ,bất quá vẫn không chịu ngẩng đầu nhìn hắn.

“Trước kia,ta tuyệt không thích cô nương vừa quật cường vừa hung hãn,chứ đừng nói đến cô nương trong đầu chỉ muốn đi học,nên ôn nhu quan tâm đáng yêu, hơn nữa nữ nhân không tài chính là đức,chỉ cần biết giúp chồng dạy con là được.”

Nói tới đây,hắn nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng khinh thường hừ nhẹ.

Lôi Hào khóe miệng không tự chủ cong lên,thật là nha đầu quật cường!

“Lần trước sau khi chúng ta ầm ĩ,ta đến kỹ viện đi tìm nữ nhân ——”

“Huynh đến kỹ viện tìm nữ nhân? !”

Hoắc Tiểu Ngọc ngẩng đầu hung hăng nhìn chằm chằm hắn,giống như cọp mẹ hận không được nhào qua xé nát hắn.

“Tại sao huynh có thể đi tìm nữ nhân? Huynh không phải đã.”

Đáng chết! Tại sao nhắc đến chuyện mắc cỡ đó? Hoắc Tiểu Ngọc ở trong lòng thầm mắng mình.

Nàng quay đầu không thèm để ý hắn,hai gò má giận đến phình to,bộ dáng như ăn dấm chua.

“Nàng nhìn nàng xem,tuyệt không đáng yêu .”

“Huynh ——”

Dám nói nàng như vậy,nam phải tự đại này không muốn sống nữa à!

Hoắc Tiểu Ngọc phút chốc quay đầu,đưa tay kéo vạt áo hắn lãnh đạm vô tình uy hiếp hắn.

“Lôi Hào,huynh đừng quá mức,cho dù huynh biết ta có ý với huynh.” Nàng ngừng một chút, cắn răng còn nói: “Nhưng không có nghĩa huynh được tổn thương ra,ta không nhất định chỉ yêu huynh ——”

“Ta yêu nàng.” Lôi Hào cắt đứt lời nàng, thâm tình nói: “Ta chưa từng nói không yêu nàng.”

“Huynh.”

“Ta có sao?” Hắn vẽ mặt bị oan uổng đáng thương.

“Huynh”

“Ai bảo nàng luôn như thế,nếu như nàng sớm để ta cảm giác được nàng yêu ta,ta đã sớm nói với nàng một ngàn lần,một vạn lần ta yêu nàng,đâu cần nàng phải mở miệng trước?”

Hoắc Tiểu Ngọc không thể tin được hắn lại đem trách nhiệm đẩy tới trên người nàng,còn nói nàng mở miệng chỉ nàng nói yêu hắn trước?

Nàng lập tức lộ ra nụ cười lạnh.

“Phải không? Tha thứ ta không đủ kinh nghiệm,không hiểu cái gì gọi là yêu,bất quá người có thể đi tìm nữ nhân khác,những thứ hồ ly tinh kia nhất định hiểu được cách yêu người,yêu người yêu đến chết.”

“Ừm, quá chua !” Hắn cố ý cười nhạt nàng thiếu chút chọc nàng giận khóc lên.

30. Chương 30

Xú nam nhân!

Đột nhiên có một đôi tay có lực từ phía sau ôm nàng vào trong ngực,không để ý nàng liều mạng giãy dụa.

“Không nên đụng ta,dù sao ta gốc,huynh không thích, ta không cần .” Nàng khẩu thị tâm phi nói.

Lôi Hào xoay người nàng lại để nàng đối mặt với hắn,đặt môi lên trán nàng, thâm tình nói: “Đồ gốc,ta làm sao ghét bỏ nàng?”

“Nhưng huynh nói.”

“Ta sợ nàng không quan tâm ta.” Hắn dịu dàng nhìn khóe mắt còn đọng giọt nước mắt,cực kỳ đau lòng lau nước mắt cho nàng.

“Nào có, oan ta!”

Vào lúc này,nàng rốt cục hiểu mình yêu hắn nhiều thế,yêu đến không thể kiềm chế chính mình.

Lôi Hào dùng sức ôm lấy nàng,ngửi mùi thơm ngát mê người trên người nàng , “Ta yêu nàng,khi ấy nhìn nàng giận giữ đứng trước mặt ta,ta liền thích nàng,có nhớ nàng quăng ta một bạt tai không,ta lúc ấy càng không cách nào quên nàng ta tự nói với mình,nhất định phải có được nàng,cho dù không từ thủ đoạn nào.”

“Huynh có chứng thích ngược đãi cuồng?” Nàng liếc xéo nhìn hấn hỏi.

“Không có, đổi lại những người khác dám đánh ta, ta sẽ ăn miếng trả miếng hoàn lại hết.” Hấn lớn tiếng nói.

Nam nhân này thật độc ác!Hoắc Tiểu Ngọc đẩy hấn ra, không muốn nhìn thấy hấn nữa.

Nhưng hấn dùng sức kéo nàng về lại ngực, lần này nói gì hấn cũng không để nàng buông tay.

“Đi kỹ viện ta có tìm nữ nhân, bắt quá ta phát hiện ta không thể, bởi vì trong đầu ta chỉ toàn hình ảnh của nàng, nàng làm ta mất thể diện.”

Hoắc Tiểu Ngọc không tin, dùng cặp mắt to vô tội nhìn chăm chăm hấn.

“Ta bị một cái tát của nàng đuổi đi ba hồn bảy vía trong người, trong lòng tất cả chỉ có nàng, nên nàng xem người nào thảm hơn?”

“Cái gì? Yêu ta rất thảm sao?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn không vui nói: “Người nam nhân nào yêu ta, hấn phải tu phúc ở kiếp trước mới được ý.”

“Hình như ai đó hôn cũng không biết.”

“Ai nói ? Ta làm được.”

“Ai nói ?”

“Ta nói .”

“Ta không tin”

“Vậy thì thử một chút.”

Nàng đẩy hấn ngã trên mặt đất, khoe miệng lộ ra nụ cười quyến rũ, “Nếu như ta hôm nay không làm huynh nói ta hôn giỏi, ta sẽ không lấy họ Hoắc.”

Lời nói vừa dứt, môi của nàng liền đặt lên môi hấn .

Vừa bắt đầu là nàng chủ động, nhưng chẳng biết lúc nào quyền chủ động đổi thành hấn chọn lựa thế công, nàng thì bị động tiếp nhận.

Hoắc Tiểu Ngọc thở hổn hển cảm giác được bàn tay to của hấn không an phận chuyển động trên cơ thể mình, trong cặp mắt đen lóe lên dục hỏa nóng bỏng làm người ta không dám nhìn gần, nàng không khỏi đỏ mặt tim đập.

“Chờ một chút, ta chỉ nói hôn thôi.” Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, bật ra thở dài nhẹ nhàng

“Nhưng kỹ thuật nàng rất kém.”

Môi của hấn đã đi tới trước ngực nàng, cách y phục nhẹ gặm tiểu đầu vú nhạy cảm.

“Vô lại.” Nàng mắc cỡ đỏ mặt, khẽ mắng một tiếng, nhưng nàng không có phản kháng để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

“Ta biết nàng thích ta vô lại.” Lôi Hào nói nhỏ bên tai nàng, còn tay kia kéo ra quần nàng, bàn tay to sờ lên phần đùi non mịn.

“Không. là nơi này sao”

“Trong lao, ta biết.”

“Biết huynh còn.”

Hấn dùng dùng nụ hôn ngăn kháng nghị trong miệng nàng, ngón tay thon dài rút đi quần lót của nàng, tìm đến cánh hoa ẩm ướt, dịu dàng vuốt ve.

“Lôi. Không thể.”

Nàng ngăn cản một chút tác dụng cũng không có, ngược lại càng thêm kích dục hỏa trong người hấn.

“Không sao,ta có cách.”

Lôi Hào nhanh chóng kéo quần nàng xuống,sau đó ôm nàng đến trước người,muốn nàng giăng chân trên người hắn,đem cứng rắn của mình chậm rãi chen chúc vào trong khe hẹp của nàng,vạt áo nhất thời trở thành nơi che dấu tốt nhất.

“Thật xấu.” Nàng nũng nịu một tiếng,không dám di động thân thể,rất sợ động sẽ chịu không được.

“Tiểu Ngọc, ta yêu nàng”

“Huynh. A!”

Hắn đột nhiên đâm vào làm nàng thét lên một tiếng,cánh tay ngọc vô lực ôm chặt cổ hắn,phóng đăng đong đưa thân thể,hợp với hắn chạy nước rút.

Khi Hoắc Tiểu Ngọc cùng Lôi Hào một mảnh lửa nóng,một gã cai ngục cũng đang đi tới đại lao.

“Vị đại ca này, xin dừng bước.”

Tên cai ngục nghe tiếng quay đầu lại,nhìn thấy một người nam tử trung niên mặc hoa phục,vừa nhìn cũng biết rất có tiền đưa theo người hầu vội vàng đã chạy tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Có phải các người bắt nữ tử gọi Hoắc Tiểu Ngọc ? Ta là phụ thân con bé,ta muốn muốn đưa nó ra ngoài.”

“Không được,nàng bị tình nghi giết người,trước khi đại nhân tra hỏi nàng không thể rời khỏi đại lao.”

“Nhưng người nọ chưa chết,ta chỉ muốn xem con gái của ta có sao không,để ta có thể yên tâm.”

Giang Hảo thật muốn phun máu,bị chút ít nội thương,như thế mà thôi,không chết được.Rồi nói tiếp,bỗng nhiên có một nhóm người đưa một số ngân lượng cho hắn chữa thương,Giang Hảo đương nhiên đồng ý không kiện Hoắc Tiểu Ngọc vô cớ đả thương người.

Có tiền chuyện gì cũng dễ làm.

“Nói vậy không sai, nhưng.”

“Ta biết, A Nhân.” Bỗng nhiên một nhóm người hầu chớp mắt đi tới.

Tên người hầu kia lập tức đi lên trước,mở ra hộp nhỏ trên tay,sau đó nhanh chóng khép lại.

Ngục tốt cười cười, “Nữ nhi của lão gia thật đáng giá ‘ ngàn lượng ’ a!”

“Đúng vậy, Đúng vậy .”

“Tốt,ta sẽ để ông thấy mặt.”

“Cám ơn, cám ơn.”

Đang lúc này,Huyện thái gia mang theo một gã mặc hoa phục giống như trước người,thoạt nhìn cũng là nhà có tiền đi đến.

“Ai nha! Đây không phải là thông gia sao?” Lôi Hữu Tiền vừa thấy được đám người đó,lập tức nhếch môi giọng nói thân thiện.

“Lôi huynh.” Lão Hoắc thật rất cao hứng

“Đúng rồi,ông tại sao ở chỗ này?” Lôi Hữu Tiền tò mò hỏi.

Hoắc Nhất Hành bất đắc dĩ lắc đầu, “Haizz,không phải vì nữ nhi bảo bối của ta sao.”

“Con bé cũng đã mười tám ,con ta cũng nên cưới tiểu Ngọc vào cửa .”

“Xấu hổ thật,nó không học theo gương tốt,học người ta bỏ nhà trốn đi,nghe nói còn ở cùng một tên tiểu tử nào đó,hai người cùng nhau đả thương người đi đường. Loại nữ nhi này ta không mặt mũi gả,hay ông từ hôn,tìm một nữ nhi môn đăng hộ đối khác.”

“Nói vậy,tiểu Ngọc là nương tử đã mất của ta hứa với ông,trên đời này chỉ có nàng mới đủ tư cách làm con dâu ta,mà tên tiểu tử kia là ai ?”

“Không rõ,cũng bị giam bên trong.”

“Yên tâm,ta với ông đi vào,vừa thấy mặt liền bảo người đánh hấn,cảnh cáo hấn không cho phép làm hư con dâu tương lai của ta”

“Phải không? Được rồi.”

Lôi Hữu Tiễn gạt đầu,phân phó hộ vệ nói: “Nhớ chút nữa dùng sức đánh,không cần lưu tình.”

“Dạ”

Ngục tốt mở ra cửa lao,đoàn người đi vào.

Chỉ chốc lát sau,truyền đến”A” một tiếng hét thảm,tiếp theo mọi người giống như nhìn thấy quỷ chạy ra khỏi nhà lao,trên mặt mọi người đều đỏ bừng,người nhìn ta,ta nhìn người, vẻ mặt lúng túng ...

Thật lâu,mới nghe được Lôi Hữu Tiễn nói: “Thân gia,đừng lo lắng, con ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm .”

Bên Hoắc Nhất Hành cũng cười cười xấu hổ.

Không thể làm gì khác hơn là như vậy,hai người đã đến trình độ thế. Bất quá vừa nghĩ tới tư thế nữ trên nam dưới.

Nữ nhi,con thật giỏi!Hoắc Nhất Hành có chút an ủi.

Nhi tử,con trai nên phía trên,không nên để cho nữ nhân đè người, thật là đần! Hôm nào,cha phải giáo huấn con một bữa. Lôi Hữu Tiễn ở trong lòng âm thầm hạ quyết định.

Hai người liếc mắt nhìn,sau đó cười ha ha,thân mật vỗ vai đi.

“Đi,đi đánh bài nào!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-ac-phu-thieu-gia>